

Giới thiệu Gặp Lại Vui Vẻ

Bằng ngòi viết của mình, tác giả lại một lần nữa đem đến cho bạn đọc một câu chuyện ngôn tình chứa đựng nhiều cảm xúc và đưa bạn đọc đến nhiều điều thú vị khác nhau. Tạ Xuân Hồng, quá vội vã. Cả đời này, quả nhiên quá vội vã rồi!

Bạn có biết nhớ tự vị của một người là như thế nào hay không? Giống như là không kịp nhai kĩ đã nuốt lòng trắng trứng gà lược vào, thứ che chắn cho cả trái tim của bạn chợt dừng lại giống như thế, máu toàn thân đều không thể chảy thuận lợi. Càng giống như là... Cái kia trong lòng động đập thật mạnh, gió lạnh ào ào đến, viết ra bất mãn, nhưng lại được bổ sung không đầy đủ... Dịch Hồi, chỉ sợ anh sẽ không biết, anh từng điểm từng điểm lấp đầy đáy lòng em, nhưng lại mang đi cả trái tim của em. Cuối cùng em phát hiện mình đã yêu anh, nhưng mà anh lựa chọn rồi đi.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Gặp Lại Vui Vẻ của tác giả Miêu Diệc Hữu Tú nhé.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Nhớ Người Xem Như Là An Ủi Hay Bi Ai?

Editor: Tinh Du

Nắng giữa hè xuyên thấu qua tầng tầng tán cây rơi xuống đầy, bỗng nhiên có cảm giác ngiên sát. Rõ ràng là tia sáng chói mắt, giờ khắc này lại bỗng nhiên mang vị ưu thương.

Tạ Xuân Hồng mặc đồng phục màu trắng lưng mang cặp xanh, tóc đuôi ngựa cao cao đưa qua đưa lại, khuôn mặt mằm mại của thiếu nữ phiếm hồng, chớp mũi lộ ra những tầng mồ hôi nịn, giày xăng-đan nhựa màu trắng đi trên mặt đất nóng rực đã lâu, có hơi đau, làm cho Tạ Xuân Hồng không kiên nhẫn vừa đi vừa đá chân.

Đây là ngày đầu tiên lớp Cao Nhị khai giảng, Tạ Xuân Hồng 15 tuổi, đang ngồi ở phòng học vừa mới chuyển đến trên lầu, cùng lúc đó thì Đường Sơ đến, áo màu trắng đang đi nhẹ nhàng tung bay, sau đó đứng lại ở trước bục giảng, gương mặt trẻ sạch sẽ lộ ra nụ cười Erya: “Chào các em, tôi là chủ nhiệm lớp của các em, tên là Đường Sơ.”

[Cao Nhị: Lớp 11 ở Việt Nam]

Đường Sơ, Đường Sơ, lúc ấy phòng học đang nóng ran đột nhiên lại đồng loạt yên tĩnh, tiếng ve kêu bên ngoài ngày một rõ ràng, bỗng nhiên gió ngoài cửa sổ như thổi qua trái tim ngây thơ của Tạ Xuân Hồng, đột nhiên nghĩ đến trong Hồng Lâu Mộng, Lâm Đại Ngọc có một câu thơ, “Khẩu xỉ cảm hương đối nguyệt ngậm”.

[* Khẩu xỉ cảm hương đối nguyệt ngậm: Miệng có hương thơm đối với trăng ngậm]

Có phải hay không chính là như vậy? Đường Sơ, đầu lưỡi giống như vẫn quanh quẩn âm tiết ấy.

Tạ Xuân Hồng mở mắt ra, ánh trăng rất tốt, rèm cửa sổ không có kéo lại, rất rõ ràng chiếu vào bên trong, nhưng cũng có một loại cảm giác lạnh lạnh. Thắt thần ngồi ở trên giường rất lâu, trong mộng nhìn thấy dáng vẻ thư sinh của Đường Sơ thì nụ cười lập tức dần dần tàn đi, Xuân Hồng thở dài, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, còn, đặc biệt tịch mịch.

Bạn có biết nhớ tự vị của một người là như thế nào hay không? Giống như là không kịp nhai kĩ đã nuốt lòng trắng trứng gà lược vào, thứ che chắn cho cả trái tim của bạn chợt dừng lại giống như thế, máu toàn thân đều không thể chảy thuận lợi. Càng giống như là... Cái kia trong lòng động đập thật mạnh, gió lạnh ào ào đến, viết ra bất mãn, nhưng lại được bổ sung không đầy đủ...

Mà Đường Sơ, chính là khoảng trống không đầy như vậy.

Tắt tắt tác tác trong bóng đêm mờ đến tù lạnh, lấy ra nước đá lạnh lẽo, tiếp xúc với nhiệt độ cao bên ngoài của ly thủy tinh, dần dần hóa thành nước, càng lúc càng nhiều, cuối cùng tất cả biến thành nước, giống như là nước mắt của người nào đó không kịp chảy xuống.

Xuân Hồng uống một hơi hết ly nước đá lạnh, dạ dày bị lấp đầy rồi, giống như sẽ không trống không như vậy nữa, những phiền não trong lòng mới an tĩnh lại, một lần về giường nằm lại, thế nào cũng bị mất ngủ, vì thế Xuân Hồng cuộn mình trong chăn, nhắm mắt lại lần nữa bắt đầu hồi tưởng lại thời gian lúc trước.

Giấc ngủ chưa đủ nửa đêm còn uống nước, làm cho buổi sáng rời giường không có cách nào gặp người, xử lý tình tế bản thân một phen, trước khi ra cửa, cô gái nửa đêm tịch mịch đã biến mất, vừa vặn trở thành cô gái xinh đẹp phong tình.

Sau khi tốt nghiệp Tạ Xuân Hồng ở lại công ty thực tập, mấy cô gái trẻ cùng kí túc xá cũng nhanh chóng có hành động, Phương Tinh cùng Nhị Hi đều là một tay cầm chứng nhận tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, sau khi cưới bắt đầu làm bà chủ nhà, Phương Tinh hoàn hảo, ở nhà thỉnh thoảng viết viết gì

đó, Nhị Hi thì làm phu nhân rồi. Có Mạch từ trước đến giờ không làm cho người ta quan tâm, luôn biết mình nghĩ muốn cái gì, hiện tại đã đính hôn, rất nhanh sẽ tiến vào cung điện hôn nhân. Trái ngược với bản thân, lịch sử yêu đương trong kí túc xá của Tạ Mỹ Nữ rất phức tạp, đến nay kết giao bạn trai không vượt qua hai tháng, vẫn đang vật lộn với đủ thứ loại nam nhân.

Công ty này là xí nghiệp tư nhân, quy mô không phải là rất lớn, cũng không nhiều tiền đồ phát triển lắm, hướng chi ở chỗ này Xuân Hồng là một nhân viên phòng thị trường nho nhỏ, chỉ là nhất thời không có vị trí hợp lí, nên trước tiên đành chờ đợi thôi.

Gần đến giờ tan tầm, trưởng phòng thị trường Lâm đầu to đã chạy đến báo buổi tối cùng ăn cơm với mấy khách hàng lớn, chỉ đích danh nói họ muốn Xuân Hồng đi. Xuân Hồng mặt đầy ý cười nhận lời, nhưng ở trong lòng thầm nắn chết Lâm đầu to, nhìn mình rất xinh đẹp mỗi lần đi ra ngoài xã giao đều mang theo mình, cũng không phải là đến làm thiệp, sớm muộn gì có một ngày cô cũng không thêm làm nữa. Mắng đi mắng lại, Xuân Hồng vội vã đổi bộ quần áo, đai lưng cao màu xanh lá cây đậm trên váy, vạt dưới là vải dạ Lace phiền phức, cùng màu với đai lưng, thướt tha, rất có cảm giác.

Một trong số khách hàng đó là người Quảng Đông, một bữa cơm vẫn không ngừng khuyên Xuân Hồng uống rượu, lớn miệng “Nửa, nửa” không dứt. Xuân Hồng vừa cười kiêu kiêu mị mị, vừa không lộ: dấu điểm dấu vết địa tứ lạng bạt thiên cân, nâng ly cạn chén, chỉ chốc lát sau khuôn mặt của lão già người Quảng Đông kia đã bùng.

“Tiểu Tạ, đến nào, uống một chén nữa, đừng chỉ vui đầu ăn uống, cô không uống là không nể mặt rồi!” Cùng đi với lão già Quảng Đông kia cũng hiểu được sự tình, vội vàng rót đầy rượu rồi đẩy tới trước mặt Xuân Hồng.

Xuân Hồng nhìn ly rượu kia, cái gì cũng không nói, tay vuốt tóc, đặc biệt quyến rũ địa nhìn đối phương, thấy sắc mặt của đối phương dần lúng túng, không cần người khác nói, hần vội vàng nâng ly rượu trước mặt lên: “Được, tôi cạn trước vì kính!” Vừa nói vừa cau mày uống một ngụm rượu si nhục trong tay.

Xuân Hồng cười cười, cầm ly rượu uống hết.

Muốn cùng lão nương đối nghịch? Hừ!

Lường trước lòng dạ tên đàn ông muốn đối phó Xuân Hồng, cũng có như vậy mới không luống cuống không biết làm sao. Đại khái là tối hôm qua uống quá nhiều nước đá, lúc này bụng lại một trận lạnh lạnh quặn đau, cảm giác tự nhiên như vậy là quen thuộc, Xuân Hồng bất động thanh sắc rồi đi, vào phòng rửa tay vội vàng xử lý tình huống, không được, nghĩ cái có rồi đi cho phải phép.

Tựa người vào cửa toilet, bụng của đau đớn làm cho một điểm khí lực cô cũng không có, không dám tùy ý đi lại, Xuân Hồng có chút sững sờ, sắc mặt trắng bệch, dù cho là m4 phẩm trên mặt là cao cấp cũng không che hết lại được, đáy lòng có tảng băng lớn phảng phát thối qua, từng đợt rét lạnh.

“Vâng... Cô?” Thanh âm trầm thấp dễ nghe từ phía sau lưng truyền đến, mang theo vài tia không xác định.

Xuân Hồng quay đầu, người đàn ông trước mặt rất cao lớn, mặc dù mang giày Tây, vẫn có thể làm cho bạn cảm giác được dưới quần áo là thân thể cường hãn như thế nào, giống như là Tiểu Báo, cường tráng, nguy hiểm.

Nhìn kỹ một chút khuôn mặt của người đàn ông, đèn hành lang rất sáng, lông mi của người đàn ông rất dài, anh mắt đen nhánh thâm thúy, mũi rất, rất giống như là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ từ Phương Tây, đôi môi mỏng mím lại, đường nét thập phần cường tráng. Người này... A, là đúng là gặp mặt một lần rồi, ở hỗn lễ của Phương Tinh, là anh họ của Phương Tinh – Dịch Hồi.

“Thì ra là anh họ, chào anh!” Xuân Hồng cười nhạt, lễ phép vươn tay ra.

Dịch Hồi trong mắt có cái gì chợt lóe lên, không dao động dưới ánh đèn mà cầm tay ngọc, ngay sau đó lễ phép buông ra.

“Tạ tiểu thư, sắc mặt cô nhìn qua không tốt lắm, không thoải mái sao?”

Xuân Hồng kinh ngạc một chút, người đàn ông này thoát nhìn thật không dễ sống chung, không giống như là sẽ chủ động cùng người khác nói chuyện, bất quá cũng không để ý, chỉ gật đầu.

“Không có gì, gặp phải thời điểm: phiền toái nhỏ.”

Dịch Hồi nhủ mảy, nghĩ là cô ở đây bị quấy rầy, dù sao nơi này thường xuyên có các buổi tiệc thương mại, nhiều người làm càn cũng không phải là không thể được.

“Có cần tôi giúp gì không?”

Xuân Hồng ngược mắt nhìn anh một chút, có chút khó có thể mở miệng: “Không... Không làm phiền anh!”

Dịch Hồi nghĩ trong lòng cô có lẽ cô còn khách khí, gặp phải người khác quấy rầy dù sao vẫn là có chút lúng túng.

“Không cần khách khí!”

Xuân Hồng cắn môi dưới có hơi trắng bệch, thật sự là tình huống đặc biệt: “Việc này, có thể hay phiền anh mua giúp tôi vài món đồ hay không?”

Dịch Hồi kinh ngạc nhìn Xuân Hồng, gật đầu, không để ý lắm nói: “Được thôi, thứ gì?”

“Băng vệ sinh...” Xuân Hồng rũ mắt, cố gắng hết sức bình thần nói.

Trên hành lang đột nhiên an tĩnh vài giây, Dịch Hồi ho một tiếng, quay đầu: “Cô ở đây chờ tôi một chút.” Dứt lời vội vã rời đi.

Xuân Hồng không thể tin nhìn chăm chăm vào bóng lưng vội vã rời đi, vừa mới... Thật giống mặt của anh ấy đỏ lên? Tối nay nhất định là uống nhiều rượu rồi!

Dịch Hồi trở về rất nhanh, trên tay ôm túi môi trường cực lớn trong siêu thị

“Cái này, nhiều như vậy?” Cảm lấy một bao lớn đồ dùng phụ nữ, Xuân Hồng sợ hết hồn.

“Khụ, tôi không biết mua loại nào, nên mỗi loại lấy một cái...” Dịch Hồi cảm thấy không được tự nhiên, chỉ chỉ phòng rửa tay, “Cô nhanh đi đi!” Nói xong hận không đem ngón tay đi chặt.

Quả nhiên cả người Tạ Xuân Hồng cũng không được tự nhiên, may là bình thường tiếp xúc với nhiều nam nhân nên cũng hơi lớn mật, lúc này cũng đành phải vội vã nói cảm ơn rồi trốn vào phòng rửa tay.

Lúc Dịch Hồi đi ra từ đây, đã khôi phục lại hình tượng BOSS lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Rất khuya rồi, tôi đưa cô về!”

Xuân Hồng lúc này vừa đi là lại đau, mỗi một không nói ra được, nên cũng không giả mồm cái lão mà cự tuyệt, trở về chào tạm biệt Lâm đầu to, mặc kệ nét mặt của mọi người trong bàn, liền ôn hòa rời đi.

Dọc theo đường đi cũng không nói gì, Dịch Hồi hiển nhiên không phải là người hay nói, Xuân Hồng đau tới cực điểm, cũng không muốn hao tổn tâm cơ tìm đề tài.

Dịch Hồi bình tĩnh lái xe, thỉnh thoảng dựa lưng ánh đèn trong xe còn sót lại lờ mờ cô một cái, Xuân Hồng nhắm hai mắt dựa vào cửa kính xe, ánh đèn phía ngoài chiếu lên mặt, Dịch Hồi nhìn cô như vậy, có cảm giác thương tiếc làm cho người ta không nói lên lời.

Kết thúc mười mấy phút đi xe, mặc dù Dịch Hồi lái xe rất chậm.

Xuân Hồng mở mắt ra: “Tối nay cảm ơn Dịch tiên sinh rất nhiều.”

“Không có gì, gọi Dịch Hồi là được rồi!” Dịch Hồi bộ dạng lạnh lùng, ánh mắt tối lên nhìn chăm chăm Xuân Hồng.

“Được, vậy anh cũng đừng gọi tôi là 'Tạ tiểu thư', trực tiếp gọi tên tôi nha!” Xuân Hồng cười tủm tỉm nói.

Dịch Hồi nhếch khóe miệng, biết nghe lời phải: “Được, Xuân Hồng.”

Thanh âm rất trầm thấp, bịt kín ở trong xe, có một loại nỉ non đặc ý giữa tình nhân, Xuân Hồng ngậy ra một lúc, lập tức buông xuống tâm tình kì quái này: “Đã khuya rồi, hôm nay làm phiền anh quá, không quấy rầy anh nữa, gấp lại sau!”

Dịch Hồi không để ý cô không muốn mời anh ngồi lại một chút, gật đầu: “Được, nghỉ ngơi sớm một chút, gấp lại sau!”

Nhìn lên trên lầu có ánh đèn sáng lên, Dịch Hồi khẽ cười cười, rồi khởi động xe lái vào bóng đêm mịt mờ.

Xuân Hồng, không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.

Dù sao phần công tác này cũng không có tiền đồ, Xuân Hồng chính đón tâm tư, chỉ là lười chuyển việc, mới làm đến giờ.

Chậm rãi ngồi ở vị trí làm việc của mình, ngay cả chút nước cũng không kịp uống, Lâm đầu to khí thế hùng hực đã chạy đến hồi tội.

“Tạ Xuân Hồng, ngày hôm qua cô có chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì chuyện gì xảy ra? Tôi không phải đã nói rồi sao, thân thể ta không thoải mái!” Thái độ của Xuân Hồng làm cho Lâm đầu to trong lòng phi thường không thoải mái.

“Cô có biết hay không hôm qua cứ thế rời đi làm cho khách hàng không hài lòng, đơn hàng lớn như vậy cũng bị mất luôn!”

Tạ Xuân Hồng khinh thường liếc hắt một cái: “Ngày hôm ở đây cũng không phải chỉ có một mình tôi, tôi thế nào mà không biết mình là nhân viên trọng yếu như vậy?”

Lâm đầu to giận đến mức cánh mũi phì phò, tròn tròn trừng mắt: “Tạ Xuân Hồng, cô đây là cái gì thái độ? Cô đi tiếp khách hàng như vậy có biết mất mặt hay không, khách hàng sẽ nghĩ như thế nào về cô, khách hàng sẽ nghĩ công ty của chúng ta không có đem họ để vào trong mắt!”

Xuân Hồng cũng nổi giận, “Hoặc” một cái đứng lên, cô vốn cao, vừa mang giày cao gót, cứ như vậy thẳng tắp nhìn xuống Lâm đầu to, thoáng cái khí thế lên rồi.

“VẬY ông bảo tôi làm gì đây? Tôi hôm qua đi cả cửa tôi đến mấy người vẫn liều mang rót rượu cho tôi, ta con mẹ nó nếu máu chảy thành sông, ông cũng không tha tôi đi? Có người không có lương tâm như ông à!”

Không hổ là bạn học, thành ngữ hạ bút thành văn, vẫn là dùng rất đúng!

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, cho dù không nhìn, Xuân Hồng cũng biết mọi người dùng ánh mắt ngưỡng mộ như thế nào nhìn mình.

Lâm đầu to then quá hóa giận, nghẹn mặt đỏ bừng: “Cô...cô... cô không muốn ở đây nữa có phải hay không!”

Tạ Xuân Hồng thần nhiên cười, nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ: “Ngài nói thật là nói đúng, làm việc cùng cái người suốt ngày bắt tôi ra ngoài tiếp khách thật là quá phiền! Tôi muốn hoàn lương rồi!” Xuân Hồng tiêu sái quăng tài liệu làm việc xuống trước mặt Lâm đầu to: “Lão, nương, không, làm, nữa!”.

Ôm đồ đạc của mình ra khỏi cửa công ty, Tạ Xuân Hồng có khoái chí hành diện, cảm thấy ngay cả không khí cũng tươi mới hẳn, đi bộ nhẹ nhàng trên đường cái.

“Này, Cố Tiểu Mạch cậu đang làm gì đó?” Xuân Hồng ngồi ở trong xe taxi rất thích thú gọi điện thoại cho bạn mình báo tin mình từ chức.

“Đang thử áo cưới, Tình tử với Nhị Hi cũng ở đây!” Cố Mạch thanh âm lạnh lùng, lại hết sức dễ nghe.

“Được, tớ đến ngày, chờ tớ!”

Cố Mạch tháng sau kết hôn, hôm nay cũng không thềm làm việc, toàn tâm chuẩn bị gả vào Hạ gia.

Đẩy cửa đi vào, đã nhìn Cố Mạch đứng ở trước gương, tóc còn không vén lên, áo cưới màu trắng thướt tha dài đến đất, nổi bật lên đường nét thon thả, bả vai lộ ở bên ngoài, da thịt mịn trắng như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Việc tận, thì đều có việc mới đến

Editor: Tinh Du

“Được nha, cô dâu quá xinh đẹp rồi!”

Nghe thấy có người tới, Cố Mạch ưu nhã xoay người lại, cười nói: “Xuân Hồng, cậu đến thật đúng lúc, thuận tiện thử trang phục phù dâu đi nè!”

Phương Tinh ở bên cạnh hỗ trợ sửa sang làn váy của Cố Mạch, Nhị Hi cười híp mắt gật đầu: “Đúng nha! đúng nha, Xuân Hồng cậu nhanh thử đi, nếu là so với cô dâu đẹp hơn thì phải thay cái xấu hơn đó!”

Phương Tinh âm thầm trợn trừng mắt, trong bốn người Tạ Xuân Hồng thật sự là người đẹp nhất, vẻ đẹp của cô rất câu nhân, Câu Hồn Nhiếp Phách làm người rung động. Khêu gọi, thanh thuần, nóng bỏng, hàm súc, tinh xảo, dày dặn, giới giang, quyến rũ... Chỉ cần cô nghĩ đến, thì sẽ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Chẳng qua là, nếu như phù dâu so sánh với cô dâu xinh đẹp...

Nhị Hi cậu không muốn sống nữa hay sao mà đụng đến Cố Mạch!

Cố Mạch ôn nhu cười một tiếng, chỉ vào váy công chúa tay phồng màu hồng phấn trong góc: “Nhị Hi, bộ váy kia rất hợp với cậu!”

Nhị Hi vừa nhìn xong đã liều mạng lắc đầu: “Không nên, không nên! Trang phục ngây thơ như vậy là dùng cho trẻ em nha!”

Cố Mạch trêu trêu ngón tóc: “Vậy thì thật tốt, cho cậu dùng cái xuyên thấu của trẻ em nha!”

Xuân Hồng nhìn hai người lại bắt đầu tranh đấu lắc đầu, cầm trang phục đi vào phòng thử quần áo.

Bốn người đi từ trong cửa hàng ra đã là giữa trưa. Cố Mạch mời khách, mấy người hô gọi nhỏ đĩa điểm rồi chọn một đồng lớn những món ăn đắt tiền.

“Xuân Hồng, hôm nay sao cậu rảnh rồi vậy? Không đi làm sao?”

Xuân Hồng uống hết một ly rượu rồi mới dừng cảm nói: “Tớ đem ông chủ xào rồi!”

Nhị Hi cùng Phương Tinh kinh ngạc hỏi: “Tại sao vậy?”

Xuân Hồng tức giận bắt đầu đem tiền căn hậu quả nói ra, sau khi nghe xong ba người còn lại nhất trí tán thưởng.

“Như thế này làm sao được, Xuân Hồng của chúng ta là cái tên tên đứng đầu bảng, không thể đi ra ngoài gặp khách tùy tiện nha!” Phương Tinh gật đầu.

Nhị Hi lòng đầy căm phẫn tiếp lời: “Chính là, nên để những vương tôn quý tộc chủ động đến gặp Xuân Hồng của chúng ta!”

Cố Mạch khẽ cười lạnh: “Đã vậy cô nương nhà mình thân thể khó chịu còn bắt người ta tiếp khách, Lâm đầu to kia thật là không có nhân tính!”

Xuân Hồng tức giận nhìn ba người há hê càng nói càng kì cục kia, cảm giác sâu sắc bản thân kết bạn thật không thận trọng.

“Hiện tại cậu có tính toán gì không?” Cố Mạch mắt thấy Tạ Xuân Hồng lửa giận bùng nổ, lập tức trấn an nàng.

“Không biết, trước tiên nghỉ ngơi đã! Dù sao mình cũng học ở một trường đại học danh tiếng, việc làm là cái gì chứ, không phải là vấn đề lớn!”

“Nếu như không có tiền nhớ nói với mình, mình vừa nhận được không ít tiền nhuận bút.” Phương Tinh tương đối lo lắng.

“Không có chuyện gì, bình thường tớ cũng không xài cái gì, bây giờ còn có tiền gửi ngân hàng!” Xuân Hồng cũng không lo lắng mình chịu đói, hơn nữa mấy ngày hôm trước mới vừa nộp nửa năm tiền thuê nhà.

“Có muốn mình hỏi giúp cậu công việc khác hay không?” Cố Mạch mình chính là đại gia đình tiểu thư, vị hôn phu Hạ Khải Minh cũng là thương nhân, hơn nữa chồng của Phương Tinh và Nhị Hi ở thành phố N có giao thiệp rộng, tùy tiện an bài công tác thật sự không phải là vấn đề.

“Không cần!” Xuân Hồng không nhận được, “Tớ muốn nghỉ ngơi đã, các người phải cho tớ bú lòng một chút chứ!”

Nhị Hi khinh bỉ nàng: “Nói làm việc còn không có!”

Xuân Hồng nổi giận: “Cả đám các cậu đều có danh hoa đã có chủ, an tâm làm bà chủ nhà, mỗi ngày đều rảnh rỗi! Tớ đi? Tớ không phải là chỉ muốn nghỉ ngơi hai ngày thôi sao? Chờ tớ có hứng làm việc các cậu không đầu lại tớ đâu!”

Mọi người biết cô không muốn làm phiền người khác, nên cũng không nói nữa.

Dịch Hồi khó được về nhà một chuyến, không nghĩ tới vừa lúc gặp Phương Tinh, theo thói quen nhủ mảy.

Quả nhiên Phương Tinh vừa thấy được anh họ nhà mình liền tròn trĩnh mắt.

“Em đến làm cái gì?”

Phương Tinh vừa nghe lời này liền tức giận, cô là cháu ngoại của nhà này cô muốn đến thì đến còn phiền anh trông nom?

Không đợi Phương Tinh phát tác, Dịch Lão Tướng Quân lòng mi dựng lên lại bắt đầu dạy dỗ anh: “Tại sao lại nói với em họ của con như vậy? Nó vất vả đến thăm ta theo con không thể khách khí một chút à!”

Dịch gia từ trước đến giờ trọng nữ khinh nam, cháu gái đều là hòn ngọc trên tay của mọi người.

Mẹ của Dịch Hồi vừa đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài trở về, cũng ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy con trai thì vội bảo anh đến ngồi cạnh mình.

“Con cũng thiệt là, mười ngày nửa tháng không trở về nhà, công việc bận rộn như vậy sao? Sắp ba mươi rồi mà ngay cả bạn gái cũng không có, con xem con của Tinh từ kia, cũng có thể gọi ông bà rồi...”

Dịch Hồi không kiên nhẫn nhưng vẫn nhịn, sắc mặt rất đen, Phương Tinh thấy vậy thì trong lòng cười trộm.

“Tinh từ, con có nhiều bạn bè như vậy, để mắt giúp anh họ con một chút, có cô gái nào trong sáng giúp anh họ con giới thiệu một chút.”

Phương Tinh biết điều gật đầu, nhưng ngay sau đó làm ra bộ dáng phải chịu ủy khuất vô cùng nắm lấy cánh tay mẹ Dịch nói: “Mợ, mợ không biết đấy thôi, con cũng vì anh họ mà gấp gáp, đoạn thời gian trước đem con đem bạn tốt nhất giới thiệu cho anh ấy, anh ấy ngay cả gặp cũng không gặp liền cự tuyệt, khiến cho con đứng trước mặt bạn mình rất khó làm người, sau đó anh ấy trở mặt với con luôn...”

Mẹ của Dịch Hồi vỗ vỗ tay trấn an cô, tức giận nhìn chằm chằm Dịch Hồi: “Con cũng thiệt là, không muốn liên không muốn, trở mặt với em của mình!”

Phương Tinh làm bộ thập phần gấp khó khăn, thở dài: “Mợ, anh họ yêu cầu thật đúng là cao, Xuân Hồng là cô bé xinh đẹp như vậy, lại là sinh viên xuất sắc của đại học danh tiếng, anh ấy cũng không thấy thuận mắt... Con thật không biết anh ấy còn xem trọng người nào không nữa... Mợ, mợ nói xem, anh họ có phải hay không... Đã yêu mến cô gái nhà nào?”

Vốn là nghĩ hăm hại nói Dịch Hồi thích đàn ông, nhưng là ông ngoại đang ngồi ở bên cạnh, cô không dám nói làm ông kinh hãi.

Dịch Hồi vốn chuẩn bị rồi đi nhưng vội đứng lại, tay đã giờ lên liền không tiếng động thu hồi trở về.

“Em vừa mới nói... à?”

Phương Tình cảnh giác nhìn anh: “Xuân Hồng, tại sao vậy?”

Dịch Hồi sắc mặt bất động, nhàn nhạt nói: “Không có gì, tối hôm qua gặp cô ấy, trạng thái giống như là không tốt lắm.”

Phương Tình nghe vậy trong lòng có chút lo lắng: “Đúng vậy, sáng nay bạn ấy vừa từ chức, con gái mà suốt ngày lẩn lộn bên ngoài thật sự không tốt cho lắm.”

“Từ chức?”

Phương Tình gật đầu, nói ra hai câu đã gặp Xuân Hồng.

Dịch Hồi im lặng lắng nghe, trong bugn nghi ngờ nhìn Phương Tình.

Phương Tình đảo tròn mắt: “Anh quay lại, anh em có thể giúp Xuân Hồng tìm việc mới hay không? Xem như là nhận lỗi?”

Dịch Hồi sắc mặt bình tĩnh nhìn cô một chút, đứng lên đi về phía gian phòng của mình: “Nói sau đi!”

Tạ Xuân Hồng là bị đói nên mới tỉnh lại.

Ngủ một giấc quên trời đất, tỉnh lại đã nhanh đến 7h, sắc trời cũng tối lại, Xuân Hồng đến tù lạnh, cũng không còn thức ăn gì, hai ngày qua ở đây thật sự rất chán chường.

Tạ Xuân Hồng quơ quơ tay vì ngủ đến choáng váng cả đầu óc, sau đó mới chậm chậm bước ra khỏi cửa.

Ban đêm gió có chút lạnh, Tạ Xuân Hồng hít sâu mấy lần mới làm cho mình hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng đi vào quán ăn nhỏ dưới lầu, điểm một bàn lớn cất tới trấn an mấy ngày qua chịu đủ tàn phá dạn dày.

Ăn vào một nửa lúc điện thoại di động vang lên, Xuân Hồng đến cái tên gọi đến, không khỏi nhăn mày, do dự một chút có nên nhận hay không.

“Chu Lịch Dương?”

“Đúng, là tôi.” Giọng nói bên kia điện thoại của người đàn ông có chút uất ức, “Nhiều ngày qua như vậy mà em đang làm cái gì? Điện thoại không gọi được, công ty nói em đã từ chức, đã có chuyện gì xảy ra?”

Tạ Xuân Hồng thờ dãi: “Chu Lịch Dương, chúng ta đã chia tay rồi.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, mở miệng nói giọng khàn khàn: “Xuân Hồng, em có thể ra ngoài không, chúng ta nói chuyện một chút?”

“Chúng ta không phải là đã nói rõ rồi à?” Tạ Xuân Hồng đảo mắt, người đàn ông này vẫn còn chưa rõ sao.

Có thể cảm giác được sự kháng cự của Xuân Hồng, Chu Lịch Dương thanh âm mang chút bất đắc dĩ: “Xuân Hồng, xem như anh cầu xin em...”

Tạ Xuân Hồng nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, nhất thời cảm thấy khẩu vị vừa rồi một đi không trở lại: “Được rồi, anh ở đâu?”

Thời điểm Tạ Xuân Hồng đến quán rượu, Chu Lịch Dương đã uống có chút say.

“Chu Lịch Dương, anh đừng uống nữa, có say tôi cũng mặc kệ anh.”

Xuân Hồng nhượng mầy rót rượu, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh muốn cùng tôi nói cái gì?”

Chu Lịch Dương “Xuy” một tiếng bật cười, hơi có chút tự giễu: “Xuân Hồng, em lo lắng cho anh sao?”

Tạ Xuân Hồng hỏi ngược lại: “Anh là trẻ con sao? Còn cần người quản anh?”

Chu Lịch Dương trong mắt tối tăm chợt lóe lên: “Xuân Hồng, có đôi khi anh thật là không hiểu em một chút nào cả... Em rốt cuộc có yêu anh không?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc chỉ chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Tôi nhớ kỹ, là anh nói lời chia tay.”

“Đúng, là anh nói chia tay!” Chu Lịch Dương uống một hơi cạn sạch rượu trong tay, nặng nề để cái ly xuống, nắm tóc của chính mình: “Chính là cái bộ dáng này, em và anh ở chung một chỗ, vô luận anh nói gì làm cái gì, em đều là cái dạng này, một điểm đều không đổi ý! Anh muốn chia tay em ngay cả hỏi cũng không hỏi, đồng ý thật dứt khoát!”

Tạ Xuân Hồng tới nay than thở đến vô lực: “Chúng ta cũng không phải là trẻ con, hai người ở chung một chỗ, hợp thì đến, không hợp thì giải tán, không cần thiết như vậy đây chưa?”

“Hừ, Xuân Hồng, em nói quá nhẹ nhàng rồi, em nếu là có chút yêu anh, em cũng sẽ không như vậy mà buông tay! Cho đến bây giờ, em đều có bộ dáng không sao cả kia, bất kể anh mới tìm mớ phổi mình ra đối tốt với em, thì em cũng chỉ cũng thờ ơ...”

Chu Lịch Dương càng nói càng bị phẫn, ánh mắt phiếm hồng nhìn chăm chăm hỏi: “Xuân Hồng, em nói xem, em rốt cuộc có tim hay không?”

Tạ Xuân Hồng tỉnh táo đứng lên: “Chu Lịch Dương, anh say rồi!”

“Anh không có say!”

May mắn trong quán rượu có nhiều người hỗn tạp, Chu Lịch Dương luống cuống cũng không có ai chú ý.

Tạ Xuân Hồng nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không phải là vô tâm, anh làm gì mắt tôi đều thấy và ghi lại ở trong lòng, nếu không tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này... Thật xin lỗi, tôi còn có việc, đi trước!”

Chu Lịch Dương trong cơn giận dữ, đi nhanh hai bước bắt được cổ tay của cô: “Không cho phép đi!”

Hai cánh tay của Tạ Xuân Hồng không có tránh thoát, miễn cưỡng nói: “Mọi người đều là người lớn, không cần thiết chơi những trò một khúc hai nháo ba thất cổ, vô duyên vô cớ làm trò cười cho người khác, có thấy bề mặt hay không? Chu Lịch Dương, buông tay tôi ra được không?”

Chu Lịch Dương tàn bạo nhìn chăm chăm cô, vốn khuôn mặt được cho là anh tuấn nay bởi vì tức giận mà có chút vặn vẹo: “Cô đừng cho là tôi không biết cô có đàn ông nhiều hay ít! Tôi không nói là cho cô mặt mũi, loại nữ nhân giống như cô, quả nhiên là vô tình vô nghĩa!”

Lời nói này cũng có chút khó nghe, cho dù từ trước đến nay Xuân Hồng không quan tâm đến cái nhìn của người khác nhưng cũng không nên được giận, huống chi, cô vốn là không nên nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của người này.

Tạ Xuân Hồng thu hồi thái độ, lạnh lùng mở miệng: “Buông, tay!”

Chu Lịch Dương không có buông tay, ngược lại sức lực tăng thêm.

Xuân Hồng cũng không tức giận, đột nhiên đến gần mặt hắn nói: “Anh có tin chỉ cần tôi nói một câu ‘Anh vô lễ’ thì hàng loạt nam nhân khác sẽ xông đến giáo huấn anh?”

Chu Lịch Dương đương nhiên tin, chỉ bằng dung nhan tuyệt sắc của Tạ Xuân Hồng, cũng sẽ có rất nhiều nam nhân cam tâm tình nguyện nhảy ra anh hùng cứu mỹ.

Xuân Hồng thừa dịp thời điểm hắn còn do dự, cổ tay liền giật khỏi.

Lúc này Chu Lịch Dương hoàn toàn mất đi phong độ, không cảm lòng hướng về phía bóng lưng của cô hét to: “Tạ Xuân Hồng, Chu Lịch Dương tôi thật là mất bị mù mới vừa mất loại phụ nữ lăng lợ như cô, sớm biết cô là loại người tùy tiện vui một chút, cô căn bản là không có trái tim!”

Tạ Xuân Hồng có chút khó tin nhìn hắn, lại là loại cực phẩm nam nhân này, hơn nữa còn bị nàng gặp được?

Đang nghĩ ngợi nên mở miệng thế nào, đã thoáng nghe bên cạnh âm thanh lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3: Đúng Lúc, Nên Xoay Người Rời Đi

Editor: Tỉnh Du

“Theo đuổi không được liền quay ra mắng con gái nhà người ta... Thật là không nhìn ra loại đàn ông thế này có điểm nào khiến người khác yêu thích.”

Tạ Xuân Hồng có chút kinh ngạc quay đầu, phát hiện ra Dịch Hồi không biết từ lúc nào đã trầm mặt đứng ở bên cạnh cô, lạnh lùng đối diện nhìn người đàn ông kia chật vật. “Không có sao chứ, Xuân Hồng?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, quay đầu nhìn Chu Lịch Dương nhàn nhạt nói: “Tôi chưa từng có ý nghĩ giấu diếm lịch sử yêu đương của mình, tôi cũng không có hứng thú chơi những trò chơi tình ái kia, bất kể anh có tin hay không, mỗi một phân tình cảm của anh tôi cũng rất nghiêm túc đối đãi... Chu Lịch Dương, chúng ta xong rồi!”

Nói xong, Xuân Hồng ngỡ ý bảo Dịch Hồi rồi đi.

“... Tôi có bạn gái...” Chu Lịch Dương cười khỏ một tiếng, hơi có chút tự giễu đắc ý, “Nhìn đi, em căn bản cũng không quan tâm, bất kể anh làm cái gì em cũng sẽ không có một chút quan tâm nào...”

Chu Lịch Dương chuyển ánh mắt sang Dịch Hồi bên cạnh, trên mặt đột nhiên hiện lên ghen tỵ cùng với sự căm hận: “Đừng trách tôi không có nhắc nhở cậu, cậu ở bên cạnh người phụ nữ có tâm địa sắt đá này, khác gì hao tổn sức lực, cậu cùng cô ấy không có kết quả tốt ! Sớm muộn gì cậu cũng sẽ hối hận!”

Dịch Hồi đi đến, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: “Bởi vì là cậu, cho nên cô ấy mới có thể tâm địa sắt đá, tôi sẽ không có kết cùng giống cậu.”

“Cám ơn anh, vì tối nay đã giúp tôi một lần!”

Đi ra khỏi quán rượu, Xuân Hồng thở ra một hơi xả giận, tâm tình tốt đẹp vừa lúc vừa ra khỏi nhà đã mất hết.

Dịch Hồi cúi đầu nhìn cô một chút: “Không cần khách khí! Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

Tạ Xuân Hồng vội vàng từ chối: “Không cần, Dịch tiên sinh, đã rất đã làm phiền người, ta hiện tại phải về nhà liễu, cách đây mà không xa.”

Dịch Hồi khẽ cau mày: “Dịch tiên sinh?”

Thấy ngữ điệu của đối phương có chút bất mãn, Xuân Hồng ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ, ngay sau đó cười đôi lại lời nói: “Anh họ Dịch Hồi.”

Dịch Hồi sắc mặt đen lại, không rõ tư vị nói: “Vừa nghe đến hai chữ 'anh họ' này tôi liền không thể không nghĩ đến Phương Tinh... Cái phản xạ có điều kiện này thật không tốt chút nào.”

Bộ dáng Xuân Hồng có chút lúng túng nhìn anh, thật buồn cười, Phương Tinh mỗi lần nhắc tới anh ấy cũng có nét mặt giống như vậy.

Dịch Hồi rất kiên trì muốn đưa cô về: “Buổi tối đi một mình không an toàn, vừa lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Xuân Hồng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, chờ anh đi lấy xe.

“Anh nghe Phương Tinh nói em đã từ chức?”

Tạ Xuân Hồng gạt đầu, mơ hồ không rõ nói: “Em thấy cũng không có gì, hợp rồi lại tan.”

Dịch Hồi không hỏi nhiều, khẽ trầm ngâm hỏi: “Đối với công việc em có yêu cầu gì? Anh sẽ lưu ý giúp em

Xuân Hồng nhú lông mày: “Không cần đâu, em sẽ tự mình đi tìm việc...”

Thật sự cô thấy không quen, chỉ mới gặp nhau có mấy lần thôi, làm sao có thể để anh ấy giúp đỡ một việc lớn như vậy.

“Phương Tinh nhờ anh giúp em, cho nên em không cần khách khí.”

Xuân Hồng vừa nghe thế thì liền bình thường trở lại, quả thật Phương Tinh có nói sẽ giúp cô. Mặc dù cô ngoài miệng nói không cần hỗ trợ, nhưng việc làm không phải là việc nhỏ, không khỏi thờ dốt, tóm lại là trong lòng có chút lo lắng.

“Vậy thì cám ơn anh, tôi cũng không có yêu cầu gì, đãi ngộ hợp lý, có thể không cần có quá nhiều xã giao. Mặc khác, tôi đã làm văn thư, chờ ở phòng thị trường hơn nửa năm... Cho nên không thể không tính là có kinh nghiệm làm việc, đúng không?”

Dịch Hồi một tay nắm tay lái, một tay sờ đầu nhìn cô hứng thú, trong ánh mắt toát ra một nụ cười.

“Không sao, cho dù không có kinh nghiệm công tác cũng không sao, yên tâm, anh sẽ sớm an bài.”

Tạ Xuân Hồng thở phào một cái, sau lưng buông lỏng tựa vào ghế ngồi.

“Rất cảm ơn anh, tìm được công việc, em sẽ mời anh ăn cơm!”

Dịch Hồi nhìn cô mỉm cười...nói: “Được!”

Năng suất của Dịch Hồi quả nhiên rất cao, ngày thứ hai liền có người gọi điện thoại cho Xuân Hồng, trong phút chốc sợ nói không rõ ràng, hai người liền hẹn ra bên ngoài gặp mặt để bàn bạc.

Vừa ra cửa liền có một cuộc điện thoại gọi đến, Xuân Hồng vốn là không nghĩ nhiều nên không nhắc máy, nhưng người gọi có vẻ cố chấp , điện thoại di động vẫn không ngừng vang lên, làm cho cô không thể làm gì khác hơn là nhận cuộc gọi.

“Này, xin chào, xin hỏi có phải Tạ tiểu thư không?”

Giọng nữ xa lạ làm Tạ Xuân Hồng hơi nhũn mày: “Đúng là tôi, xin hỏi bạn là ai?”

Đối phương trầm mặc một chút, có thể là xác định thân phận, lại mở miệng nói tiếp nhưng lúc này giọng nói có chút hung hăng: “Tôi là Lý Bội Bội, là bạn gái của Chu Lịch Dương! Tôi gọi điện thoại tới là muốn cùng Tạ tiểu thư nói chuyện một chút, sẽ không làm phiền cô lâu đâu, không biết Tạ tiểu thư có đồng ý hay không?”

Sự thật chứng minh, điện thoại lạ gọi đến đúng là không thể nhận.

Xuân Hồng thờ dài, việc này vẫn chưa xong.

“Xin lỗi, tôi không biết có thể cùng Lý tiểu thư nói cái gì.” Phụ nữ tự cho mình là đúng thật là phiền phức, không đạt mục đích không bỏ qua.

“Vậy nên Tạ tiểu thư vẫn muốn cùng dây dưa với bạn trai tôi?”

Xuân Hồng thật sự chưa hiểu, không gặp cô với dây dưa với bạn trai của cô ấy có liên quan gì đến nhau.

“Tôi đang ở ngoài cửa, một lát nữa gặp!”

Tạ Xuân Hồng tắt điện thoại di động, tròn trừng mắt nhìn lên trời.

Để cho tiện Tạ Xuân Hồng hẹn gặp mặt ở một quán coffee ôn hòa, thời điểm cô đến đã phát hiện Lý Bội Bội đã ngồi đó chờ cô rồi, mà cùng chờ cô, còn có Chu Lịch Dương.

Tạ Xuân Hồng cảm thấy kỳ quái, chưa từng thấy người đàn ông nào lại mang bạn gái mới đến điều võ dương oai với bạn gái cũ.

Trang phục trên người Lý Bội Bội rất tinh xảo, giá trị không rẻ, khẽ ngẩng nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng căm hận làm cho Tạ Xuân Hồng âm thầm cau mày.

Cô sớm biết đến đây sẽ chẳng có gì tốt lành, nhưng cô cũng rất rõ ràng nếu như không đến, Lý Bội Bội nhất định vẫn sẽ quấy rầy cô.

“Lý tiểu thư muốn cùng tôi nói về cái gì, xem chừng tôi cũng có thể đoán được...” Tạ Xuân Hồng ngồi ở đối diện bọn họ, không đợi cô ấy mở miệng liền nói giọng bức người, “Cho nên, tôi nghĩ mình nên nói rõ trước, tôi và người đàn ông bên cạnh cô, hiện tại một chút quan hệ cũng không có.”

Lý Bội Bội muốn cười khéo nhưng có chút tan vỡ, nếu đối phương cũng đi thẳng vào vấn đề rồi, cô cũng không cần thiết lá mặt lá trái.

“Hiện tại không sao, không có nghĩa là sau này không sao.” Lý Bội Bội nâng tách cà phê lên, tư thái ưu nhã nhấp một miếng, nếu như không phải là làm cho đáng về kịch cớm quá mức, thì đường cong mảnh khảnh trên cổ làm cho cô ấy ưu nữ đến mức khiến người ta rung động.

Xuân Hồng nhin cười đến nội thương: “Nghe khẩu khí của Lý tiểu thư, thật giống như rất hi vọng anh ấy và tôi có quan hệ gì... Thử lỗi cho tôi nói thẳng, Lý tiểu thư như vậy là không tin tưởng anh ta sao?”

Mặt của Lý Bội Bội đanh lại, nhưng ngay sau đó có chút tức giận nói: “Tạ tiểu thư không cần ở chỗ này hoa ngôn xảo ngữ với tôi, tôi chỉ cần cô bảo đảm sau này không gặp mặt Lịch Dương là được!”

Ngô, dùng thành ngữ không quá thỏa đáng rồi.

Tạ Xuân Hồng cười như không cười mắt nhìn Chu Lịch Dương: “Tiết mục này không quá phù hợp nha, không phải là nên để một mình Lý tiểu thư định ngày hẹn tôi ở nơi riêng tư, sau đó uy hiếp cảnh cáo hoặc là đau khổ cầu khẩn để cho tôi giúp cô ấy toại nguyện sao? Thế nào mà còn lôi kéo vai nam chính của chúng ta cùng lên chiến trường?”

Sắc mặt khó chịu của Chu Lịch Dương trong nháy mắt hiện lên, nhưng vẫn nhin xuống không lên tiếng, có ý cảm tay Lý Bội Bội, làm ra một bộ dạng thâm tình khẩn thiết.

Tạ Xuân Hồng bây giờ đối với người đàn ông này toàn thân đều có ác cảm, không khỏi mất đi nhẫn nại.

“Các người hẹn tôi ra đây, rốt cuộc muốn làm gì?”

Lý Bội Bội cười lạnh một tiếng: “Xem ra Tạ tiểu thư đây không chuẩn bị buông tay?”

“Tôi có cầm cái gì sao?” Tạ Xuân Hồng cảm thấy không giải thích được, con mắt nào của bọn họ thấy cô không tha? Bất lý không tha rõ ràng là bọn họ mà!

“Không cần cô múa mép khua môi ở chỗ này, thu hồi lại bộ dạng đối phó đàn ông của cô! Cô cũng nhìn thấy rồi đó, Lịch Dương bây giờ cùng tôi ở chung một chỗ, chúng tôi rất yêu nhau, cho nên phiền cô sau này cách chúng tôi xa một chút!” Mặt của Lý Bội Bội tràn đầy khinh bỉ, không thể giấu đi vẻ chán ghét cô.

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng xa cách địa nhìn bọn họ: “Cô hẹn tôi ra đây đơn giản là bởi vì cô không yên lòng với Chu Lịch Dương thôi, cô rất rõ ràng người dây dưa căn bản không phải là tôi, Lý tiểu thư, cô không cảm thấy hành động này rất buồn cười sao?”

“Cò...” Lý Bội Bội nhìn chăm chăm cô, lúc này mắt hết về tru nhả đoàn trang vừa nãy, “Cô nói nhảm! Không phải là cô quyến rũ Lịch Dương à, tối hôm qua anh ấy làm sao có thể uống rượu say đến như vậy? Nếu Lịch Dương vẫn đối với chuyện của cô chưa dứt được, nếu anh ấy không thương tôi, hôm nay cũng sẽ không chủ động đưa ra ý kiến gặp cô để chấm dứt tất cả! Loại người như cô giống như hồ ly tinh, thấy người đàn ông nào cũng nhào lên, cô cho là đàn ông của toàn thế giới ai cũng quay xung quanh cô sao?”

Nghe được câu này chân mày của Tạ Xuân Hồng càng nhíu lại thật chặt, đột nhiên cười quyền rũ một tiếng: “Không phải là... Cô đang ghen tỵ với loại hồ ly tinh như tôi sao?” Xuân Hồng không đợi cô ấy phát tác, ánh mắt bỗng dưng lạnh lẽo, có chút khí thế đe dọa nhìn cô, “Tôi câu tam đáp tứ? Như vậy chỉ sợ Chu Lịch Dương cũng không phải là người đứng đắn gì, Tạ Xuân Hồng tôi dù đối bụng ăn quàng, cũng không chút dây dưa với loại đàn ông này!”

Chu Lịch Dương cũng không ngồi yên nữa, lạnh lùng nói: “Tạ Xuân Hồng, cô có ý gì?”

Tạ Xuân Hồng nhíu lông mày, ý vị thâm độc hỏi ngược lại: “Tôi có ý gì? Tôi còn muốn hỏi anh có ý gì đây? Chu Lịch Dương, anh làm vậy là có ý gì?”

Mặt của Chu Lịch Dương đỏ lên: “Tôi không hiểu cô nói cái gì cả!”

Tạ Xuân Hồng tựa lưng vào ghế ngồi nhàn nhạt nói: “Vừa mới bắt đầu quả thật tôi không rõ ràng lắm anh muốn làm gì, bắt quá vừa mới nói xong liền hiểu...”

Tạ Xuân Hồng liếc mắt Lý Bội Bội một cái, tiếp tục không nhanh không chậm mà nói: “Anh chủ động đưa ra ý phụng bồi Lý tiểu thư tới gặp tôi, không phải là muốn trấn tĩnh lòng cô ấy sao, hứa hẹn với cô ấy anh sẽ cùng tôi cùng tôi nhất đao lưỡng đoạn, mặc khác anh muốn mượn Lý tiểu thư để thử xem tôi có ghen hay không, anh muốn kích thích tôi, thử dò xét xem lòng tôi rốt cuộc có anh hay không, đúng không, Chu Lịch Dương?”

Sắc mặt Chu Lịch Dương đặc biệt âm trầm, cầm tay Lý Bội Bội không khỏi dùng sức: “Tạ Xuân Hồng, cô đừng quá mức tự tin!”

“Không phải sao?” Tạ Xuân Hồng vô tình trêu chọc ngọn tóc, “Không biết là ai tối hôm qua dù chết cũng quẩn quýt lấy tôi không tha...”

Lý Bội Bội nghe nữa cũng không vào, đột nhiên thân thể nghiêng về phía trước, cánh tay trống không giơ về phía Xuân Hồng định đánh.

Xuân Hồng lập tức nhanh tay một bắt được cổ tay của cô ấy, lớn tiếng quát lớn: “Cô muốn làm gì?”

Lý Bội Bội cũng không cách nào duy trì được hình tượng tao nhã của mình được nữa, bị Tạ Xuân Hồng vạch trần vết sẹo xấu xí thế này cô thấy vô cùng thất bại.

“Loại hồ ly tinh không biết xấu hổ như cô! Đừng mơ tưởng chia rẽ chúng tôi!”

Tạ Xuân Hồng nhìn mặt cô gái méo mó vì tức giận trước mặt, tâm tư liền động, ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, hơi có chút thương hại nhìn cô ấy: “Cô đây là thẹn quá hóa giận sao? Lý tiểu thư, phụ nữ cần gì phải làm khó nhau? Cô không nên đem sai lầm của tên đàn ông đó đổ lên đầu tôi, cô nên nhanh chóng tìm hiểu xem tên họ Sở - Chu Lịch Dương này rốt cuộc có yêu cô hay không... Có lẽ hẳn rất là tốt, đáng đáp không tệ cũng coi như có sự nghiệp thành công, nhưng những thứ này có thể bù đắp vào việc hẳn không chung thủy sao? Thật ra cô nên biết, trên cái thế giới này đàn ông tốt còn nhiều mà, hơn nữa cô xinh đẹp như vậy, còn có thể sợ mình không tìm được đàn ông thật lòng với mình sao...”

Chu Lịch Dương xanh mặt, cắt đứt lời cô nói: “Đủ rồi!”

Tạ Xuân Hồng khinh thường liếc nhìn hắn một cái: “Anh gấp cái gì?”

Lý Bội Bội kinh ngạc nhìn Chu Lịch Dương, trong lúc đó sắc mặt cực kỳ phức tạp.

“Bội Bội, em không nên nghe cô ta nói nhảm... Anh đối với em như thế nào em là người rõ ràng nhất bất quá...” Chu Lịch Dương có chút bối rối nắm lấy tay cô ấy.

“Lịch Dương, tại sao anh phải theo em đến gặp cô ấy?” Lý Bội Bội lẩm bẩm hỏi.

Chu Lịch Dương ấp úng không nói được lý do, sắc mặt không che được trùng mắt nhìn Xuân Hồng một cái.

Tạ Xuân Hồng nhíu lông mày, không nghĩ đến đã động Lý Bội Bội lại dễ dàng như vậy.

“Không trả lời được sao? Thật thật xin lỗi, tôi còn có việc...” Tạ Xuân Hồng đã nhìn thấy Dịch Hồi đang đợi cô, đứng lên đối với bọn họ nói, “Tôi lập lại lần nữa, tôi và anh hoàn toàn xong, các người sau này nếu không có gì thì đừng đến tìm tôi!”

Lý Bội Bội thất hồn lạc phách nhìn cô, miệng nhép nhép, còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng nhanh chóng chạy về phía một người đàn ông.

“Dịch ca ca...” Tạ Xuân Hồng đưa lưng về phía bọn họ trùng mắt nhìn Dịch Hồi, đưa tay khoác ở cánh tay anh, giọng nói hờn dỗi: “Làm sao bây giờ anh mới đến?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Quang Cảnh Mới Mẽ Khôn Cùng

Lý Bội Bội thất hồn lạc phách địa nhìn cô, nhép nhép miệng, còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng nhanh chóng chạy về phía một người đàn ông.

”Dịch ca ca...” Tạ Xuân Hồng đưa lưng về phía bọn họ trừng mắt nhìn Dịch Hồi, đưa tay khoác ở cánh tay hắn, nhẹ giọng hờn dỗi: “Làm sao bây giờ anh mới đến?”

Dịch Hồi không nắm bắt được suy nghĩ quét nhìn hai người họ, nhìn Xuân Hồng cười nói: “Thật xin lỗi, trên đường kẹt xe nên đến chậm.”

Xuân Hồng tựa sát vào anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn quẹo rừ động lòng người lên cười: “Em đây cần phải phạt anh...”

Thật giống như trong mắt Xuân Hồng chỉ có người đàn ông này, giữa hai người ôn tình lưu chuyển, làm cho Lý Bội Bội trong lòng nghi ngờ không rõ ràng. Nếu như nói họ vừa mới bắt đầu, cô vẫn lừa mình dối người tin Tạ Xuân Hồng ôm lấy Chu Lịch Dương không tha, lúc này không cách nào không nghi ngờ Chu Lịch Dương có chút dụng tâm... Dù sao, người đàn ông trước mắt này một thân khí chất cao quý, mặt mũi ngời lạnh nhưng không mất đi vẻ tuấn lãng, Chu Lịch Dương làm sao có thể so sánh với người ta. Huống chi là phụ nữ, không ai lại đi bỏ anh ấy mà chọn Chu Lịch Dương!

Xuân Hồng thật giống như đột nhiên nhớ đến, đi đến cửa rồi mới quay đầu nhìn Lý Bội Bội nói: “Chỉ có đẹp hết những thứ 'Không đứng đắn' kia, mới có thể nhanh chóng tìm được người đàn ông tốt!”

Dịch Hồi ý vị thâm trường nhìn Xuân Hồng một cái, nhưng ngay sau đó lạnh lùng nhìn về phía Chu Lịch Dương, ánh mắt ngoan lệ, làm Chu Lịch Dương không tự chủ co rúm lại một chút.

Vừa ra khỏi quán cà phê, Tạ Xuân Hồng liền buông cái tay kéo cánh tay của anh ra, cười cười xin lỗi: “Xin lỗi anh, lại làm cho anh cười nhạo rồi.”

Dịch Hồi bất động thanh sắc mở cửa xe cho cô: “Tôi mời em ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Xuân Hồng kinh ngạc nhìn đồng hồ: “Sớm như vậy?”

”Khụ...” Dịch Hồi khụ thấp một tiếng, trong lòng có chút ảo não, vừa mới nghe được cô nói những lời làm lòng anh không khỏi thấp thỏm phập phồng, không có suy nghĩ nhiều thuận miệng nói ra một câu như vậy.

Cuối cùng Dịch Hồi lái xe đến một quán trà, bốn bề yên tĩnh, nước lượn chén trời, hoàn cảnh có chút u nhã.

Dịch Hồi chọn một bình trà ngon, Tạ Xuân Hồng đối với trà không có nghiên cứu gì, chỉ chọn một số điểm tâm.

Tướng mạo thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần của cô gái nhỏ và dài bàn tay trắng nõn cầm lấy dụng cụ pha trà, tưới pha ra tri âm tri kỷ, Phụng Hoàng ba điểm đầu...

Xuân Hồng cảm thấy thấy mười phần thú vị, từ từ thưởng thức một tách trà thơm n糯 nhỏ, đột nhiên nghĩ đến lúc trước Bảo Ngọc uống trà, liền mắng Bảo Ngọc giống như bò uống, lòng người phàm tục, không khỏi nhếch môi cười cười.

Dịch Hồi nâng tách trà nhìn cô, Xuân Hồng giả vờ khụ một tiếng, đẩy điểm tâm đến trước mặt anh.

”Ăn đi, không phải anh đói bụng sao?”

“... Cảm ơn.” Dịch Hồi mặt không thay đổi về một khối bánh hạnh nhân, “Cũng không tệ lắm... Em không ném thử à?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu: “Không sao, tôi không đói bụng, những cái này là tôi chọn giúp anh!”

Được rồi, Dịch Hồi thừa nhận mình ở trước mặt cô, anh mình thần võ thường ngày cũng mất hết. Mặc dù có chút khó xử, nhưng Dịch Hồi trong lòng vẫn có chút mừng rỡ, điểm tâm ngọt anh chán ghét cũng trở nên ngon hơn nhiều.

”Đúng rồi, tôi ở Dịch thị đã an bài công việc giúp em.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh: “Công ty chi nhánh của Dịch thị?”

”Không phải, hiện tại ở tổng công ty Dịch thị còn trống một ghế trợ lý, không biết em có muốn làm hay không?”

Xuân Hồng suy nghĩ một chút mới cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Tôi không biết mình có thể làm được hay không...”

Dịch Hồi cười nhẹ: “Không sao, sẽ có người hướng dẫn em, phần công việc này không khó, chỉ là có chút phức tạp.”

Xuân Hồng sững sờ nhìn nụ cười của anh, quả nhiên người không hay cười như anh ấy, cười lên một cái là vô cùng đẹp mắt.

Xuân Hồng nhanh chóng hoàn hồn, cảm kích cười nói: “Cám ơn anh, vô cùng cảm ơn anh! Khi nào tôi có thể đi làm?”

”Chuyện nhỏ không cần khách khí... Bất cứ lúc nào em cũng có thể đến trình diện, lúc đến nhớ mang một phần sơ yếu lý lịch là được, còn các loại giấy chứng nhận đầm phải đầy đủ hết, sau đó trực tiếp đi đến Bộ phận nhân sự nhận công tác.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn hân: “Như vậy, không cần thử việc sao?”

Dịch Hồi mắt thần khẽ chớp: “Tôi tin em.”

Xuân Hồng nóng lòng bắt đầu công việc mới, bàn luận một số vấn đề lớn sau đó trở về chuẩn bị hồ sơ.

Sau khi Dịch Hồi đưa cô về, thanh thần lái xe xu dòng người đông đúc.

Tạ Xuân Hồng cảm giác mình đã thay đổi hoàn toàn thái độ chán chường đối với cuộc sống trước đây, cho nên sáng sớm đã rời giường, hứng khởi bừng bừng đến trước Dịch thị.

Dịch thị quả nhiên là rỗng lớn ở thành phố N, tổng công ty xa hoa quý phái không diễn tả hết, nhìn bảo vệ nghiêm túc đứng ở cửa làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy áp lực, tuy như vậy, nhưng nó làm cho cô bỗng sinh ra ý chí mạnh mẽ, cả người lập tức sục sôi ý chí chiến đấu.

Người tiếp Tạ Xuân Hồng vừa nhìn sơ yếu lý lịch, lập tức biến thành bộ dạng một mực cung kính, không chỉ tự mình giúp cô chạy sang bộ phận nhân sự làm thủ tục, mà còn giúp cô giới thiệu hoàn cảnh công tác.

Tạ Xuân Hồng nghi ngờ nhìn công việc của mình, lúc này mới phát giác ra có cái gì không đúng.

Thì ra là Dịch Hồi chọn cô làm trợ lý tổng giám đốc, phòng làm việc ở ngoài phòng làm việc của khi Dịch Hồi.

”Này, Tạ tiểu thư!”

Tạ Xuân Hồng đề xuống tạm trạng tràn đầy nghi ngờ cùng bất an, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đột nhiên xuất hiện nhìn cô cười: “Chào cô!”

Người đàn ông mang giày Tây, cái người Đông – Tây hỗn hợp trước mặt nhìn cô thân thiện mỉm cười: “Tôi là trợ lý của Dịch, Dan.”

Đột nhiên Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, người này là cấp trên của mình rồi: “Sau này phiền anh chiếu cô tôi nhiều hơn!”

Dan chớp chớp ánh mắt màu lam, tò mò nhưng không mất đi lễ phép đánh giá cô, lớn lên thật đúng là xinh đẹp.

”Không cần khách khí... Cô và Dịch tổng quen biết nhau sao?” Có thể do nhìn thấy Xuân Hồng có nét mặt khó xử, Dan lập tức giải thích: “Xin lỗi cô, tôi không có ý gì khác, chỉ có một sự hiếu kì thôi...”

Tạ Xuân Hồng gật đầu: “Anh ấy là anh họ của bạn thân của tôi, nhưng thật ra cũng không quá quen.”

Dan thật giống như thật cao hứng: “Thật tốt quá, cô cũng không biết hầu hạ Dịch tổng khó khăn đến cỡ nào đâu, sau này chúng ta sẽ phải cùng chung hoạn nạn rồi!”

Tạ Xuân Hồng cười xấu hổ: “Dịch tổng cũng là người rất tốt mà...”

Dan lập tức ừm khuất, vẻ mặt đau khổ nói: “Tốt cái gì, cậu ấy là bạo quân, Haizz... Cô không biết đâu, thật ra ta trước kia ai cũng gọi tôi là Alex, cậu ấy nói tên quá dài quá lên quá mệt mỏi, áp buộc tôi đổi thành Dan.”

Tạ Xuân Hồng đỡ khóc đỡ cười nhìn cậu ấy: “Anh thân với anh ấy lắm sao?”

Dan gật đầu, thần bí tựa sát vào người cô nói: “Nói nhỏ cho cô biết, đừng nói cho người khác biết nha, thật ra Dịch tổng là đàn anh khóa trên của tôi, tôi vốn định sẽ phát triển ở Mỹ, nhưng cậu ấy nhìn trúng năng lực của tôi cho nên dùng hết mọi thủ đoạn đoạt tôi đem vào công ty của cậu ấy...”

”Chẳng lẽ không phải cậu thích văn hóa của Trung Quốc nên dùng hết mọi thủ đoạn chen chân vào công ty của tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quang Cảnh Mới Mẻ Khôn Cùng (2)

Editor: Tinh Du

Dan lập tức đứng thẳng người, cung kính nói: “Dịch tổng, tôi đã bước đầu hướng dẫn tính chất công việc cho Tạ tiểu thư, đang chuẩn bị đi lấy báo cáo tài vụ quý này!” Vừa nói vừa đưa lưng về phía Dịch Hối, mắt liếc nhìn Tạ Xuân Hồng ra hiệu, sau đó cảm thấy hơi thở cường đại của Dịch Hối giảm xuống liền tự động lén lút chạy đi.

Dịch Hối đi đến trước mặt Xuân Hồng nói: “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta từ trước giờ đều như vậy, cái kẻ người Tây đó trên người thiếu hụt truyền thống trầm ổn, thành thật, mỹ đức của dân tộc Trung Hoa... Được rồi, em có cái gì không thích ứng được không?”

Tạ Xuân Hồng do dự một chút: “Không có, bất quá... Tôi cảm giác, cảm thấy chức vị này quá cao...”

Dịch Hối nhíu nhủ mày: “Em không cần để ý, chỉ là vừa lúc công ty thiếu một trợ lý mà thôi.”

Nếu Dịch Hối đều nói không cần để ý đến, nên Xuân Hồng cũng không gãi mồm cãi láo nữa, cảm kích nói: “Cảm ơn anh rất nhiều!”

Dịch Hối gật đầu bộ dạng không để ý lắm: “Tôi còn có việc bận, trước tiên em cứ quen thuộc hoàn cảnh ở đây đi, có vấn đề gì nói sau.”

“Vâng, Dịch tổng!”

Dịch Hối nhíu mày, xoay người đi trở về phòng làm việc.

Tạ Xuân Hồng mới đến công ty, chẳng qua là muốn tìm hiểu trước điều lệ với văn hóa công ty, cho nên ngày đầu tiên rất nhẹ nhàng đã trôi qua rồi.

Dịch Hối đến chỗ của cô đúng lúc tan làm, đơn giản hỏi cô có quen với công việc hay không, mặc dù giọng điệu của anh rất bình thản, lại làm Xuân Hồng nồng nặc mùi bất an như cũ.

“Cùng nhau ăn cơm nha?” Dịch Hối nhìn đồng hồ, giống như lơ đãng hỏi.

Tạ Xuân Hồng trong lòng do dự, suy nghĩ một chút nói: “Vừa đúng lúc trước tôi đã nói anh giúp tôi tìm được công việc nên tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Dịch Hối sao cũng được, cùng nàng cùng nhau xuống lầu.

“Anh muốn ăn cái gì?”

Dịch Hối cẩn thận suy nghĩ một chút: “Ngày thường em thích ăn cái gì, chúng ta liền ăn cái đó.”

Xuân Hồng hơi sùng sờ: “Anh xác định?”

Dịch Hối gật đầu, chỉ thấy khóe môi của Xuân Hồng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Tạ Xuân Hồng chỉ huy Dịch Hối đến hẻm lớn nơi bán rất nhiều món ăn vặt đường phố giá bình dân, sau khi dừng xe cô quen cửa quen ngõ mà dẫn anh đi vào một gian bên trong, Dịch Hối nhìn sơ một vòng xung quanh, vô cùng đơn sơ mộc mạc.

Xuân Hồng tìm chỗ trống ngồi xuống, nhìn Dịch Hối có chút không phù hợp đứng ở nơi đó, không khỏi buồn cười: “Đến đây ngồi.”

Dịch Hối hơi có chút do dự, ngồi ở đối diện cô: “Nơi này có cái gì ngon để ăn sao?”

Xuân Hồng cười thần bí, trực tiếp hô to gọi ông chủ: “Hôm nay cho cháu hai phần!”

Không lâu sau ông chủ liền bưng lên hai phần tôm hùm bóng loáng.

Dịch Hối nhíu mày, nhìn Xuân Hồng xắn tay áo lên.

“Em thích ăn... Cái này?”

Tạ Xuân Hồng trong lòng buồn cười, dù sao hiện tại kinh tế của cô eo hẹp mời anh ấy ăn cái gì cũng cảm thấy mình thật keo kiệt, nên kéo anh ấy đến ăn Tôm Hùm Chua Cay, món cô thêm ăn, chẳng qua là gần đây không có cơ hội đến. Bất quá bằng địa vị của Dịch Hối, sợ rằng cho tới bây giờ anh ấy cũng không ở hàng ăn vặt ăn thử qua món này.

Thình thoảng cô sẽ cùng các bạn Đại Học của mình đến đây ăn, mặc dù chỉ là hàng ăn vặt, nhưng tôm hùm ở đây vừa cay vừa chua tê dại cả đầu lưỡi, vô cùng ngon miệng, ngon đến mức hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi, tuyệt đối vật đẹp giá thấp.

Xuân Hồng mang lên bao tay, đích thân bóc vỏ một con tôm trắng mềm, chấm nước chấm rồi bỏ vào trong đĩa của anh.

Lập tức Dịch Hối không còn cố kị vấn đề có vệ sinh hay không, gấp lên con tôm đã bóc vỏ lên thưởng thức.

Khó trách nơi này nhiều người như vậy, quả nhiên ngon, con tôm nhỏ mùi vị rất đầy đủ, vị cay nồng đậm.

Dịch Hối dứt khoát cõi xuống áo khoác tây trang, học Xuân Hồng xắn tay áo lên bắt đầu bóc vỏ.

”Như thế nào? Mùi vị rất ngon sao!” Tạ Xuân Hồng có chút đắc ý cười hỏi.

Dịch Hồi gật đầu, vừa ăn thêm một con tôm, vừa uống lyia lạnh như băng tại như vào buổi tối, quả nhiên có một tư vị khác hẳn.

Dịch Hồi không tính là người hay nói, cho nên trên bàn ăn phần lớn thời gian đều là Xuân Hồng nói..., bất quá Dịch Hồi tương đối phối hợp, mỗi khi có buồn tẻ liền tự động gọi lên câu chuyện khác. Tổng thể mà nói, bữa ăn này được xem như là sung sướng.

Sau khi ăn xong Dịch Hồi kiên trì để anh tính tiền, Tạ Xuân Hồng không đồng ý, là cô nói mời anh vì sự giúp đỡ của anh, nhưng Dịch Hồi không để cô cự tuyệt liền ngăn tay cô lại, Xuân Hồng cảm thấy đứng trước mọi người làm ra chuyện này rất khó coi, hơn nữa cũng biết để đàn ông trả tiền là phép lịch sự, không thể làm gì khác hơn là tùy anh ấy đi.

Trải qua một chiều kia, Tạ Xuân Hồng mơ hồ cảm giác được tâm tư của Dịch Hồi, cũng không nói toạc ra, cô cũng quen biết rất nhiều đàn ông, tự biết kiểu đàn ông nào có thể chọc ghẹo, kiểu đàn ông nào không thể tùy tiện trêu chọc, cho nên mỗi khi Dịch Hồi đưa ra yêu cầu, luôn là có thể từ chối được thì từ chối, lý trí vẫn luôn giữ một khoảng cách.

Dịch Hồi lại không dễ nổi giận như vậy, cơ hồ mỗi ngày tan sở hoặc là đưa cô về nhà hoặc là cùng đi ăn tối, hoàn toàn không để ý lời đồn nhảm trong công ty, thậm chí có những lời ác ý nói Xuân Hồng và anh mập mờ không rõ ràng.

Về sau Tạ Xuân Hồng cũng không cự tuyệt nữa, một người ăn com quá nhàm chán, cứ về đêm là cô lại sợ tịch mịch, có người bên cạnh cũng tốt, thói quen gặp nhau cứ thế tạo thành, cuối cùng dứt khoát tùy Dịch Hồi an bài địa điểm mỗi ngày dùng com tối.

Khí trời càng ngày càng lạnh, tựa hồ mùa đông năm nay so với bình thường lạnh hơn rất nhiều, Tạ Xuân Hồng thể chất thuộc nhóm hàn, chính vì thế đông về càng không thể tả nổi. Từ nhỏ cô là một đứa mụ vận động, cảm hận hết thấy mọi thể loại vận động, thiếu rèn luyện thân thể hơn nữa làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, vừa đến mùa đông là Tạ Xuân Hồng thỉnh thoảng cảm mạo, hơn nữa bình thường kéo dài rất lâu nhưng cũng không thấy khá hơn.

Ngày đó về nhà liền nhận được bưu kiện đến từ phía nam gửi đến.

Tạ Xuân Hồng mở bao giấy bên ngoài ra, quả nhiên là một số được liệu. Ngồi ở trên ghế sofa phát ngốc một chút, mới chậm quá địa lấy điện thoại ra bấm một dãy số rồi nhấn nút gọi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mưa Lạnh, Gió Muộn Về

Editor: Tinh Du

”Alo, mẹ, đã ngủ chưa?”

”Còn chưa.”

”Con đã nhận được bưu kiện.”

”Ừ.”

Tạ Xuân Hồng cầm điện thoại di động, cảm thấy cứ thế này cũng không có gì để nói: “Kia... Mẹ mẹ nghỉ ngơi sớm đi, chú ý thân thể, con cúp máy trước!”

Theo lý mà nói, hai mẹ con người ta thân như như bạn bè, nhưng là mặc dù Xuân Hồng gắn bó làm bạn với mẹ từ nhỏ, lại không thân thiết như cũ.

Khi còn bé mẹ cô cũng rất bận, muốn làm việc thật tốt để chiếu cô tuổi thơ cho Xuân Hồng, cho nên từ rất nhỏ Xuân Hồng đã tự lập tự chỉ. Cô biết mẹ rất tốt với cô, chỉ là tình tình của mẹ quá mức lạnh lùng, làm cho cô không có cách nào gần gũi được. Hai mẹ con cô cũng không có cãi nhau, giống như chẳng qua đó là cuộc sống dưới một mái nhà của hai người xa lạ, từng người trải qua cuộc sống của riêng mình.

Tạ Xuân Hồng thờ dài, bất kể như thế nào, không có người mẹ nào không thương con của mình, chẳng qua mẹ của cô không giống như thế, đối với sự quan tâm của con gái mình hoàn toàn như chén nước sôi đã nguội lạnh, vô tư vô vị, nhưng chỗ nào cũng đầy đủ.

Đại khái là “Nam Kiều trần” ba chữ kia mang quá nhiều kị ức, thời điểm Xuân Hồng nằm ở trên giường, giống như bông tuyết lớn ngoài kia lưu lại đã lâu, dần dập vụn tới.

Trong phòng quá an tĩnh, cảm mạo làm cho đầu đau nhức càng làm Xuân Hồng nghe rõ ràng hơn âm thanh của mạch đập trên thái dương, trong đầu

phảng phất có thiên quân vạn mã ở đó chém giết kêu gào, từng đợt nổ vang.

Tạ Xuân Hồng thói quen nằm cuộn mình lại, lấy con gấu bông ở đầu giường ôm vào ngực, trần trọc một lúc lâu mới từ từ ngủ.

Trong mộng cũng không an ổn, cô lại nhớ đến một năm lớp 11 kia, cũng vào cuối mùa thu, mùa thu ở Phương Nam cũng không lạnh như ở đây. Chàng vạng, ánh mắt trời chiếu vào sân thể dục nhỏ nhỏ những vệt sáng màu đồng, cô quên đem chìa khóa, mẹ thì vẫn đang giúp một học sinh khác ôn tập nên chưa về, cô buồn chán muốn chết ngồi nhìn những cậu thiếu niên chơi bóng

Đường Sơ cầm trên tay quyển sách đi đến, nụ cười ôn hòa : “Em là con gái của cô giáo Tạ sao?”

Tạ Xuân Hồng từ trên lan can nhảy xuống, lần vấy tung bay, cô hơi có chút co quắp cúi đầu: “Phải... Em là Tạ Xuân Hồng, chào thầy Đường ạ!”

Đường Sơ gật đầu, than thở: “Tên rất hay!”

Xuân Hồng kinh ngạc ngẩng đầu.

Đường Sơ nhìn cô cười, ánh mắt ôn nhu sáng ngời, giống như hoa liễu trắng đầu xuân phảng phất, sạch sẽ ấm áp, quấn quanh thân từng vòng, không cần thận quần quýt vào tận đáy lòng, cắt không đứt, để ý vẫn loạn.

” ‘Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông. Vô nại triều lai hàn vũ, văn lai phong’*, tên của em rất đẹp!”

Giọng nói của Đường Sơ làm cho trong lòng của người ta có cảm giác rất trong sáng, rất thoải mái, trong sân trường an tĩnh như vậy mà nhẹ nhàng ngân vang, cánh thật giống như một khúc thanh Tiêu, đầu độc luôn trái tim ngây thơ của Xuân Hồng.

Đây là lần đầu tiên Tạ Xuân Hồng nghe người đánh giá tên của cô như vậy, từ trước đến giờ Tạ Xuân Hồng luôn cảm thấy chán ghét cái tên của mình, luôn cảm thấy nó quá thô tục, được Đường Sơ thì thầm nói như vậy, bao nhiêu tình thơ ý họa cũng thức tỉnh hết.

Ngày đó việc đầu tiên khi Tạ Xuân Hồng về nhà làm chính là lục tung mọi thứ tìm cho được những câu lúc này.

”Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông,

Vô nại triều lai hàn vũ,

Văn lai phong,

Yên chi lệ,

Tương lưu tụy,

Kỷ thời trùng,

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thủy trường đông.”**

Vui về gặp nhau, vui về gặp nhau...

Trong tim của Tạ Xuân Hồng bỗng nhiên xuất hiện nhiều hơn một tia mừng rỡ, thối thối tập thơ cổ trên tay.

Tạ Xuân Hồng không tự giác khụt khụt mũi, rồi rầm nhìn chiếc váy hoa lệ nhưng thập phần “mát mẻ” này.

Kì họp hằng năm của Dịch thị tại sao phải tổ chức vào cái ngày lạnh lẽo này chứ?

Tạ Xuân Hồng mơ hồ có chút nhức đầu, bệnh cảm của cô vừa mới có chút chuyển biến tốt, hiện tại ai lại muốn bị động lạnh cơ chứ.

Vừa mới thay quần áo xong, đã nghe thấy dưới lầu có tiếng kèn, Tạ Xuân Hồng thò đầu ra nhìn thấy xe của Dịch Hồi, lần đầu tiên thấy việc Dịch Hồi chủ động đưa đón cô là hành động lịch thiệp biết bao nhiêu.

Tạ Xuân Hồng run run rẩy rẩy xuống lầu, không đợi Dịch Hồi đi ra mở cửa cô liền nhanh chóng mở cửa xe chui vào.

”Lạnh không?”

Tạ Xuân Hồng gật đầu, chỉ thấy Dịch Hồi mở điều hòa trong xe hơn lớn một chút.

Bất quá đến rồi hội trường, Tạ Xuân Hồng liền không thấy cảm giác đi vào cùng Dịch Hồi là tốt đẹp gì, vô số ánh mắt như cặp đèn pha quét về hướng của cô, trong đầu của Tạ Xuân Hồng cực kỳ ảo não, nhưng vẫn âm thầm điều chỉnh hô hấp : hít một hơi, vừa đứng lộ ra nụ cười, bất kể mọi người ai nấy

đều dùng ánh mắt phức tạp kia nhìn cô, giống như là diễn viên trong lễ trao giải đứng thẳng người, khẽ ngẩng đầu xuyên đại sảnh.

Dịch Hồi theo sát phía sau, tự nhiên đem biến hóa của cô để ở trong mắt, không khỏi buồn cười cười một tiếng.

Sau bài phát biểu thường lệ chính là buổi liên hoan, Dịch Hồi là người mở màn, vô cùng tự nhiên mời Xuân Hồng một điệu nhảy.

Tạ Xuân Hồng thật sự là muốn mượn nhảy múa để làm ấm người, nhưng mà cứ ôn hòa mà nhảy như vậy... những ánh mắt nhìn chằm chằm xung quanh chắc sẽ đông lạnh cô như rơi vào hầm băng cho mà xem.

Nhưng cô không có biện pháp, cô trở về với đúng tác dụng hôm nay của mình, là bạn gái của Dịch Hồi, Xuân Hồng không thể làm gì nên đặt tay ở trong lòng bàn tay anh, tùy ý anh dẫn cô vào sàn nhảy.

Tay của Dịch Hồi cố gắng trấn định ôm thắt lưng của cô, kèm chế dục vọng muốn ôm cô vào trong ngực. Anh hiểu được Tạ Xuân Hồng mặc dù ngoài mặt đối với mình nói cười riu rít, nhưng thật ra nội tâm rất đề phòng, anh không muốn bởi vì sự nóng vội của mình mà làm cho cô cách anh càng ngày càng xa.

Xuân Hồng cảm thấy càng ngày càng không được tự nhiên, bàn tay to đang đỡ ở ngang hông mình xuyên thấu qua vải vóc mỏng manh mà truyền nhiệt lại làm cho cô cảm thấy cả người tự dưng nóng rực, hai người nhờ gần như vậy, quá thực nghe thấy cả tiếng hô hấp của nhau, trong đại sảnh không khí dần dần trở nên nhẹ nhàng, cái loại không khí kỳ dị mập mờ cũng đang từng điểm từng điểm trở nên nồng đậm.

Kết thúc một khúc nhạc, Tạ Xuân Hồng lui mạnh về phía sau hai bước, thấy ánh mắt nghi hoặc của Dịch Hồi mới chợt hiểu ra mình quá đáng nhạy cảm, xấu hổ cười nói: “Xin lỗi, tôi có chút mệt mỏi, có lẽ nên nghỉ ngơi một chút.”

Dịch Hồi nhú mày: “Ừ, tôi giúp em lấy đồ uống.”

Tạ Xuân Hồng còn chưa kịp cự tuyệt, Dịch Hồi liền xoay người rời đi.

Xuân Hồng khẽ cau mày, nâng chân váy lên tìm nơi vắng người nghỉ ngơi.

Dịch Hồi rất nhanh bưng một ly đồ uống trở lại.

Tạ Xuân Hồng buồn chán nhìn ngoài cửa sổ, lòng tràn đầy mệt mỏi làm cho cô chán ghét việc phải đi ứng phó những ánh mắt ám muội kia, cũng lười đi suy đoán tâm tư của bọn họ.

“Làm liên lụy đến em?”

Tạ Xuân Hồng quay đầu lại cười nhạt: “Làm sao anh cũng đi ra?”

Dịch Hồi cẩn thận nhìn thần sắc của cô một chút, có chút do dự hỏi: “Sắc mặt của em không tốt lắm, có muốn hanh đưa em về trước hay không?”

“Không cần!” Tạ Xuân Hồng thái độ rất kiên quyết, “Tôi tự mình trở về!”

Mặt của Dịch Hồi bỗng dưng trầm xuống, Xuân Hồng cũng thấy thái độ mình có chút vô cùng cường ngạnh, vội vàng giải thích: “Nhất định là anh có rất nhiều việc phải làm... Tôi liền không làm phiền anh...”

“...Tối nay, rốt cuộc em đang trốn tránh cái gì?” Dịch Hồi quay lại nhìn cô một hồi lâu mới chậm rãi hỏi.

(*) (**): Bài thơ: Tương kiến hoan kỳ 1

”相見歡其一

林花謝了春紅，

太匆匆。

無奈朝來寒雨，

晚來風。

胭脂淚，

相留醉，

幾時重。

自是人生長恨，

水長東。”

Tương kiến hoan kỳ 1

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông,

Vô nại triều lai hàn vũ,

Vãn lai phong,

Yên chi lệ,

Tương lưu tụy,

Kỷ thời trùng,

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thủy trường đông,

Dịch thơ:

Rừng xuân tàn tạ thừa hồng,

Rối lung bung,

Không cần ban mai mưa lạnh,

Gió chiều đông,

Đỏ ngầu lệ,

Say tụy lụy,

Lại tuôn rông,

Từ đây kiếp người trường hận,

Nước xuôi đông.”

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5.2

Editor: Tinh Du

Mặt của Dịch Hồi bỗng dưng chìm xuống. Xuân Hồng cũng thấy thái độ mình có chút vô cùng cường ngạnh, vội vàng giải thích: “Nhất định là ở đây có rất nhiều chuyện cần phải nhờ đến Dịch tông... Tôi không dám làm phiền anh...”

“... Tôi nay em, rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?” Dịch Hồi quay lại nhìn cô một hồi lâu mới chậm rãi hỏi.

Xuân Hồng cả kinh, nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh như cũ, trêu chọc lộn tóc nói: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, do tôi chỉ muốn đi về một mình thôi.”

Không đợi Dịch Hồi nói gì, Tạ Xuân Hồng vội vã bỏ đi: “Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái, đi trước!”

Trời tối đen, hoàn toàn bất đồng với cảnh nhảy múa vui vẻ bên trong phòng, gió lạnh cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất lá rụng, lộ ra vẻ dị thường tiêu điều.

Tạ Xuân Hồng ngẩn đầu nhìn lên khoảng trời tối đen ấy, một vì sao cũng không có, sợ rằng trời sắp đổ mưa.

Mới vừa đến nhà liền nhận được điện thoại của Dịch Hồi, Tạ Xuân Hồng tùy tiện ứng phó vài câu liền dập máy.

Ngâm mình trong làn nước ấm, mới làm xua tan đi một thân đầy khí lạnh, thể xác và tinh thần của Tạ Xuân Hồng mệt mỏi, ngã xuống giường không lâu liền ngủ thật say.

Không biết ngủ bao lâu, Xuân Hồng đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, phía ngoài thỉnh thoảng xuất hiện vài tia chớp làm cho bên trong phòng trong nháy mắt sáng ngời, sấm chớp ầm ầm giữa đêm khuya làm cho người ta thấy rợn người, tiếng mưa ào ào rơi lại càng thêm trống trải.

Trong căn phòng lạnh lẽo bao trùm, bóng những vật dụng kia vùng vẫy trong đêm mưa đầy tịch mịch, hoang vu, không có bất cứ giới hạn nào, cảm rõ như một đóa hoa quỳ rũ trong đêm khuya, giống như câu thuốc phiện đang sinh trưởng trong đêm u tối, muôn vạn dụ dỗ, nhưng lại có độc tính trí mạng.

Tạ Xuân Hồng cơ hồ là theo bản năng ngừng hô hấp, khắp nơi đều đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón, thời gian dường như ngưng đọng trong đêm mưa xối xả, chỉ còn lại có một mình cô trống rỗng chết lặng khó khăn thở dốc. Những kí ức không thể gọi là hoài niệm ấy, được đóng băng dưới đáy lòng, toàn bộ ầm ầm ủa về.

Con buồn ngủ tiêu tan toàn bộ, Xuân Hồng từ từ ngồi dậy, lay cái gối ở đầu giường ôm vào trong ngực, ngón tay không cẩn thận chạm đến bàn phím trên điện thoại di động.

Dịch Hồi mới vừa chớp mắt bỗng dưng nhận được điện thoại của Xuân Hồng, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, anh giật mình từ trên giường ngồi dậy.

”Alo?”

Dịch Hồi nghi ngờ nhìn điện thoại di động một chút, đúng là đang ở trạng thái trò chuyện, nhưng trừ tiếng mưa và sấm chớp ra thì cái gì cũng không nghe thấy.

Dịch Hồi nghĩ đến việc tinh thần của cô hôm nay vẫn không tốt, trong lòng không khỏi cả kinh, có chút bối rối kêu tên Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không biết, ôm đầu gối không biết ngồi bao lâu mới xuống giường đi rót nước, kết quả đụng vào cái tủ đầu giường, giật mình buông ly nước trên tay, ly thủy tinh rơi xuống lấm lổ, Xuân Hồng hét kinh hãi một tiếng vì tiếng động dọa người ấy, âm thanh vỡ vụn trong đêm khuya yên tĩnh càng chói tai.

Dịch Hồi bỗng nhiên nghe được động tĩnh bên kia, tim đập lỡ một nhịp, một tay cầm điện thoại không dám cất dứt, một tay luống cuống mặc quần áo, vội vàng cầm chìa khóa xe ra cửa.

Mưa bên ngoài càng ngày càng nặng hạt, Tạ Xuân Hồng mở đèn lên quét sạch sẽ những mảnh thủy tinh đầy trên mặt đất, trong tiếng sấm ầm ầm vang lên tiếng gõ cửa.

Tạ Xuân Hồng lóng tai nghe ngóng, quả nhiên có tiếng gõ cửa.

”Ai vậy?”

”Là tôi, Xuân Hồng, mở cửa!”

Tạ Xuân Hồng cả kinh, vội vàng mở cửa, Dịch Hồi toàn thân ướt nhẹp liền xông vào, nắm bả vai của cô lo lắng hỏi: “Thế nào, em không có sao chứ?”

Tạ Xuân Hồng chóng mặt, cô có thể có chuyện gì?

Dịch Hồi quét mắt cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận cô thật sự không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

”Đã trễ thế này, anh làm sao lại đến đây?”

Dịch Hồi cau mày, tay giơ lên chiếc điện thoại vẫn còn trạng thái trò chuyện: “Không phải là em gọi điện thoại cho tôi à? Xong vẫn không nói lời nào, làm tôi nghĩ em xảy ra chuyện gì, dọa chết tôi rồi!”

Tạ Xuân Hồng bộ mặt kinh ngạc: “Tôi không có...” Đến khi nhìn vào di động của chính mình, mới phát hiện từ lúc nào bản thân đã ấn mở danh bạ, chọn người trò chuyện là Dịch Hồi, sau đó không biết từ gọi điện cho anh từ lúc nào.

Tạ Xuân Hồng rất cảm động, đau lòng nhìn một thân ướt dầm ướt dề của anh, tóc vẫn còn nhỏ nước, bởi vì gấp gáp chạy đến, trên người chỉ choàng một áo khoác, trong đêm muộn như vậy, người nhất định lạnh cóng.

”Thật xin lỗi, tôi không cẩn thận...”

Hiện tại Dịch Hồi cũng hiểu được, cả người cũng bình tĩnh lại: “Không sao, em không có chuyện gì là tốt rồi!”

Tạ Xuân Hồng thuê một phòng ở rất nhỏ, lúc này Dịch Hối đứng trong phòng khách liền lộ ra vẻ càng thêm chật chội. Xuân Hồng có chút không được tự nhiên, nhìn một chút bên ngoài trời mưa như trút nước, do dự mà nói: “Anh... Có muốn tắm nước nóng hay không, thay quần áo khác đi, trời lạnh như vậy sẽ cảm mạo.”

Dịch Hối cũng cảm thấy quần áo ướt sũng dán ở trên người rất khó chịu, liền gật đầu: “Được!”

Tạ Xuân Hồng tìm ra một bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân mới, giúp anh xả nước nóng.

Dịch Hối cũng không khách khí, ném đi động bộ xuống liền vào phòng tắm.

Tạ Xuân Hồng nghe trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy, đột nhiên nhớ tới mình xem rất nhiều tình tiết như vậy trong tiểu thuyết, vai nữ chính đang tắm, vai nam chính ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy miên man bất định, tâm viên ý mãn, nhìn lại trước mắt tình cảnh của mình, không khỏi khúc khích cười một tiếng.

Bất quá rất nhanh Tạ Xuân Hồng liền không cười được nữa, tiếng nước chảy dừng lại, Dịch Hối quần chiếc khăn tắm màu trắng của cô đi ra.

Giờ này khắc này mới thấy Dịch Hối xuất thân từ lĩnh đặc chủng cường hãn khí lực, da màu đồng, lồng ngực cường tráng, cơ bụng rắn chắc tinh xảo, không chỗ nào không chất chứa khí lực cường đại của đàn ông, giống như một con báo nguy hiểm và kiêu ngạo, có loại dụ dỗ trí mạng.

Tạ Xuân Hồng muốn dời hai mắt đi chỗ khác, rồi lại nhịn không được để ánh mắt chậm rãi dời xuống, cái khăn tắm kia đối với Dịch Hối mà nói quá mức nhỏ hẹp, run run rẩy rẩy đeo bên hông, hai chân có lực từ trong khăn tắm vươn ra, lại làm cho Xuân Hồng cảm thấy càng gọi cảm.

Đáng chết! Tại sao cô thể quên mất căn bản lúc này Dịch Hối không mặc gì nên trong cơ chứ!

P/S: hôm nay muộn quá, mai mình sẽ beta lại sau nha

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chạm Đến Cảm Xúc Mềm Mại Nơi Đáy Tim

Editor: Tinh Du

Đáng chết! Tại sao cô có thể quên mất trong căn nhà này căn bản không có quần áo nam cho Dịch Hối!

Tạ Xuân Hồng hậu tri hậu giác lúng túng, nhiệt độ trên mặt từng chút từng chút tăng cao.

Nét mặt chân thật của Dịch Hối cũng đủ trấn định, cho dù chỉ bọc khăn tắm, giống như là mặc lễ phục thượng hạng vẫn ưu nhã thông dong không chút hoảng hốt bất loạn.

Tạ Xuân Hồng ho một tiếng, cảm thấy bộ dạng như vậy đi ra ngoài không phải là biện pháp tốt, không thể làm gì khác hơn là mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Anh... Làm sao bây giờ? Chỗ này của tôi không có quần áo anh có thể mặc vừa...”

Dịch Hối trầm mặc nhìn cô, trong lòng có chút đắc ý nhỏ, cứ như vậy, anh đương nhiên có thể ở đây rồi.

Tạ Xuân Hồng nhìn một người cao lớn như vậy đang ở trong phòng khách nhỏ xíu của cô cảm thấy cực kỳ khó xử, hơi có chút không được tự nhiên mời anh: “Trước tiên ngồi xuống một chút, từ từ nghĩ biện pháp.”

Dịch Hối nhìn cô thật sâu, ánh mắt kia làm cho Xuân Hồng cảm thấy quý dị không nói ra được.

“... Tôi không có cách nào ngồi xuống được...” Dịch Hối chậm rãi giải thích, “Khăn tắm quá ngắn...”

Khăn tắm quá ngắn, nếu như ngồi xuống cánh vạt sẽ lộ ra ngoài ánh sáng sao...

Tạ Xuân Hồng đột nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên, có chút bối rối nhìn phía phòng tắm: “Anh cứ tùy tiện ở đây đi, trước tiên tôi đi giúp anh sấy khô quần áo...”

Dịch Hối quay lại nhìn bóng lưng rồi ren của cô, khoe miệng từ từ lộ ra một nụ cười.

Tạ Xuân Hồng trốn ở trong phòng tắm thật lâu, dùng lại phòng tắm mà Dịch Hối đã dùng qua, cảm thấy có chút gì đó không giống lắm. Cô giặt quần áo của Dịch Hối, sau đó giặt lên hệ thống sưởi bên cạnh, hi vọng sáng mai có thể khô.

Xuân Hồng ngồi ở trên bồn cầu phát ngốc, không tình nguyện trở lại phòng khách.

Dịch Hồi cũng là hiểu được chính mình thoải mái vui vẻ, một người đứng ở trước giá sách xem sách, thấy Xuân Hồng đi ra, quơ quơ quyển sách trên tay hỏi: “Em rất thích lịch sử thời Đường?”

“Cái gì?” Tạ Xuân Hồng có chút mê hoặc địa nhìn hần.

“Tôi nhìn trên giá sách của em có rất nhiều bộ sách lịch sử của Đường triều, còn nữa quyển này 《 Đường sơ thịnh thế 》 đang ở trên bàn.”

Trái tim đang đập của Tạ Xuân Hồng chợt dừng lại, ánh mắt khê biến, miễn cưỡng duy trì như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không có gì, gần đây muốn viết một quyển tiểu thuyết xuyên không về Đường triều, cho nên tìm tài liệu thôi.”

Lấy có này nhưng thật ra có trăm ngàn chỗ hở, vừa nhìn cũng biết những sách này cũng không phải gần đây mới có được, quyển 《 Đường sơ thịnh thế 》 bởi vì lật xem rất nhiều nên trông rất cũ kỹ. Bất quá Dịch Hồi cũng không quá để ý, cười cười hỏi: “Đúng vậy, em cùng Phương Tinh đều là bạn học, con bé cũng thích viết vài thứ thế này.”

Tạ Xuân Hồng không có nghe vào, có chút hoảng hốt nhìn những quyển sách kia.

Thì ra con người ta có một số việc, thật là không thể chậm đến.

“Sắc trời đã muộn...” Dịch Hồi rất uyển chuyển nhắc nhở để Xuân Hồng phục hồi tinh thần lại trong nháy mắt.

“Đã trễ thế này, ngoài trời mưa vẫn còn lớn như vậy...” Xuân Hồng nhìn phía bên ngoài cửa sổ có sấm chớp hơi có chút bối rối, như thế thì ban đêm lái xe rất nguy hiểm, nói như thế nào anh ấy cũng là vì cô mà nửa đêm mặc cho mưa gió mạo hiểm chạy đến, hơn nữa... Anh bây giờ không có gì để mặc!

“Bằng không, anh ở đây một đêm đi?”

Dịch Hồi hạ mi mắt, nhàn nhạt hỏi: “Có tiện không?”

Tạ Xuân Hồng liếc anh một cái, đôi mắt xinh đẹp mê hoặc lòng người lộ ra tia hiểu rõ.

“Nếu anh là cảm thấy không mặc quần áo mà có thể vượt mưa lái xe trở về dễ dàng hơn... Tôi cũng không cần!”

Dịch Hồi yên lặng, lặng lẽ để sách xuống, nhẹ giọng hỏi: “Tôi ngủ ở đâu?”

Cái này thật đúng là khó nha, Tạ Xuân Hồng nhìn quanh phòng khách có chiếc ghế sofa đáng yêu đủ cho hai người ngồi, ban đầu bởi vì gian phòng quá nhỏ cho nên không có mua sofa dài, cái ghế này đừng nói Dịch Hồi, ngay cả cô cũng ngủ không vừa.

Dịch Hồi nghiêm trang mở miệng: “Mặc dù tiệc xả giao trong kì họp hằng năm làm tôi buổi tối hơi mệt một chút, đã vậy lái xe chạy đến đây cũng có chút gấp, nhưng ở trên ghế sofa ngồi một đêm cũng có thể được, bất quá tốt nhất có thể cho tôi một cái chăn, mùa này buổi tối rất lạnh.”

Tạ Xuân Hồng ảo não cắn môi, thật sự thấy tội lỗi nếu để anh ấy ngồi ở đây sau đó cô thì chạy đi ngủ, hơn nữa ngủ được mới là lạ.

“Khi ngủ anh có ngáy không?”

Dịch Hồi sừng sốt, vội vàng như chặt đinh chém sắt nói: “Không có ngáy, ngủ rất sâu, rất an tĩnh!”

Tạ Xuân Hồng tròn trĩnh mắt: “Tướng ngủ thì sao?”

“Cả đêm nằm ngay đó!”

Xuân Hồng vỗ trán thở dài: “Người chết rất đáng sợ!”

Dịch Hồi không che dấu được nội tâm mừng rỡ, giống như một con mèo giáo hoạt ăn vụng thành công, đi theo phía sau Xuân Hồng vào phòng ngủ.

Giường của Tạ Xuân Hồng dạng King-size, nhưng lại bị một con gấu bông chiếm hơn nửa.

Dịch Hồi nhìn chằm chằm dáng điệu thơ ngây chân thành của con gấu, nhìn không được ghen tỵ số của nó thật tốt, có thể hằng đêm ngủ bên cạnh Xuân Hồng, đột nhiên cảm thấy nó quá chương mắt.

Tạ Xuân Hồng bỏ con gấu sang một bên, mở ngăn tủ lấy ra một cái chăn đặt ở trên giường.

“Tốt lắm, anh ngủ bên kia, là chăn mới đó!”

Tạ Xuân Hồng nằm sát mép giường, rõ ràng cảm thấy bên cạnh lổm xổm, trong lòng nhất thời có chút khẩn trương.

Giữa hai người có một ranh giới, một người bọc một cái chăn, hai tay vén để ở trước ngực rất đàng hoàng, không gian ở giữa trống không, có thể để

thêm một người ngủ cùng.

”Tắt đèn đi!”

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt lại, giọng nói có chút không yên.

”Ba !”

Trong phòng tối chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Dịch Hồi cố gắng làm cho hô hấp của mình vững vàng, cảm thấy ở đây so với sofa còn đau khổ hơn, có thể nhìn mà không thể chạm vào thì thống khổ biết bao, ngay cả khi thở cũng cố thở nhẹ, sợ Xuân Hồng hiểu lầm mình... Được rồi, anh thừa nhận trong đầu thật có chút cảnh tượng kiều diễm.

Tiếng đồng hồ “Tí tách” làm cho trong lòng Dịch Hồi càng thêm phiền não, người đàn ông nào trần truồng nằm cạnh người con gái mình thích mà không có phản ứng cơ chứ?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên trở mình đưa lưng về phía anh, từ từ cuộn tròn thân thể lại, biến thành tư thế ngủ quen thuộc của mình.

Dịch Hồi không thể nhìn được nữa, thanh âm nhẹ nhàng gọi: “Xuân Hồng?”

Hô hấp của Tạ Xuân Hồng đều đều, rõ ràng đã ngủ thiếp đi.

Dịch Hồi không do dự nữa, lật mở chăn, lặng lẽ cạo đến bên cạnh cô đưa tay đem thân thể từng chút từng chút lại gần cô, sau đó cảm thấy có một chút cảm giác mỹ mãn kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6.2

Editor: Tỉnh Du

Ngày thứ hai Tạ Xuân Hồng tỉnh dậy trước.

Ngày mới bắt đầu bằng một con tịt huyết áp làm cho cô mơ mơ màng màng sờ sờ thế nào không biết lại chạm đến cánh tay mạnh mẽ ở ngang hông của cô, một lúc lâu mới kịp phản ứng nhớ ra đây là cái gì.

Tạ Xuân Hồng quá sợ hãi, ngồi bật dậy, chỉ vào Dịch Hồi thét chói tai: “Làm sao anh ngủ ở chỗ này?”

Dịch Hồi cau mày mộng lung nhìn cô: “Tôi hôm qua không phải là em để cho anh ngủ ở chỗ này sao?”

Tạ Xuân Hồng ngây người, lúc này mới nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, bất quá... Tại sao cô lại tỉnh dậy trong lòng ngực của anh?

Xuân Hồng hỏi không được, không khí lúc rời giường làm cho cô thủy chung đen mặt, Dịch Hồi nhìn mặt cô có chút ảm đạm không phát ra được, làm cho trong bụng Dịch Hồi có chút bất an.

”Em...”

”Tôi đi xem quần áo anh xem có khô hay chưa.” Tạ Xuân Hồng ngang ngạnh ném cho anh một câu rồi đi xuống giường, để lại Dịch Hồi ngẩn người ở đó.

Sau khi rửa mặt, Xuân Hồng mới hoàn toàn tỉnh táo lại, sờ sờ quần áo đã khô, lúc này mới lấy xuống đem đi đưa cho Dịch Hồi.

Lúc đi ra Dịch Hồi đã sửa sang lại thật chỉnh chu, Xuân Hồng đã thay xong quần áo chờ anh ở cửa.

”Không ăn sáng sao?”

Xuân Hồng trong lòng khinh bỉ anh được tiện nghi còn khoe mẽ, không chút để ý nói: “Từ trước đến giờ tôi không ăn sáng.”

Dịch Hồi nhíu mày, theo cô đi ra: “Không ăn sáng rất có hại, để anh làm cho em!”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh thật sự xắn tay áo lên đi đến phòng bếp, thật sự không thể tin tưởng một người đàn ông xuất thân từ một gia thế có chủ nghĩa đàn ông có chút lớn như vậy lại có thể làm cơm.

Xuân Hồng có điều suy nghĩ, bắt tri bắt giác liền nhìn chăm chăm bóng lưng bận rộn của Dịch Hồi đến góc ra, từ trước đến giờ cô ngủ không sâu, hơi có động tĩnh liền ngủ không được, bình thường cũng chỉ ngủ thiếp đi, nhưng ngày hôm qua lại có thể ở trong ngực của một người đàn ông xa lạ này một đêm mộng đẹp, không thể không cảm thấy kỳ quái.

Dịch Hồi nấu cháo hoa, luộc hai quả trứng, rất nhanh liền bụng bữa sáng đi ra.

Nhìn cũng không tệ lắm, Tạ Xuân Hồng giờ lên chiếc đĩa ném thử một miếng, trứng gà hỏa hầu vừa vặn tốt.

“Không tệ, thật không nghĩ tới anh có thể làm cơm!”

Dịch Hồi cười cười: “Hồi còn ở quân ngũ học được... Chúng ta cùng đến công ty?”

Tạ Xuân Hồng từ từ uống cháo, ưu nhã lau khóe miệng một chút, tươi sáng cười một tiếng nói: “Tôi cũng muốn đi nhờ xe, bất quá anh không cản trở về thay bộ quần áo khác sao?”

Cô nguyện ý cùng anh đến công ty mới là lạ ý! Mỗi lần anh đón cô là tin đồn nhằm bay đầy cả công ty rồi, nếu mà còn cùng đi làm nữa, còn không biết sẽ bị người khác truyền thành cái dạng gì nữa!

Dịch Hồi nhìn nếp nhăn trên quần áo một chút, quả nhiên nhũn mỳ, hình tượng của anh ở trong công ty là rất trọng yếu nha.

Dịch Hồi do dự nhìn cô: “Như vậy đi, anh đưa em đến công ty, sau đó lại về nhà thay quần áo.”

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng có chút ngưng trệ: “Không cần, anh cũng không thể đến trễ.”

Kể từ bắt đầu, tựa như chuyện đêm qua không phát sinh, nhưng Tạ Xuân Hồng luôn cảm thấy cô đối với Dịch Hồi trong lúc đó có cái gì đột nhiên thay đổi, giữa hai người càng thêm mập mờ không rõ.

Thái độ của Dịch Hồi quá rõ, Tạ Xuân Hồng nếu giả bộ cái gì cũng không biết là quá giả dối. Đối mặt với sự cường thế của anh, Xuân Hồng không cự tuyệt cũng không chấp nhận, dù sao hiện tại cô lại không có bạn trai, bên cạnh có thể có người tỉ mỉ săn sóc phụng bồi lúc rảnh rỗi cũng rất tốt.

--- -----D.Đ.L.Q.Đ----- Tỉnh Du-----

Hôn lễ của Cố Mạch cuối cùng cũng diễn ra, Tạ Xuân Hồng làm phù dâu nên từ sáng sớm đã bắt đầu bận rộn.

Cố Mạch từ trước đến giờ thanh thanh lãnh lãnh, hôn nhân đại sự như vậy cũng không còn có thể làm cho tâm tình của cô biểu hiện ra ngoài quá nhiều, bất quá nhìn hai tay đang nắm chặt của cô cũng phần nào cảm nhận được cô gái này đang khấn trương.

Tạ Xuân Hồng đem bó hoa sửa sang lại thật tốt rồi đưa cho cô, vỗ vỗ bả vai của cô trấn an: “Đừng khấn trương.”

Cố Mạch lạnh lùng nhìn cô một cái, sự uy hiếp trong mắt hàm xúc mùi phẫn: “Tớ khấn trương sao?”

Tạ Xuân Hồng giựt giựt khóe miệng, không chút do dự trả lời: “Dạ, là tớ khấn trương.”

Cố Mạch cảm thấy mỹ mãn quay đầu lại, đoan đoan chánh chánh ngồi đằng hoàng.

Hôn lễ mặc dù được yêu cầu theo tính đơn giản, nhưng cũng mời không ít người, dù sao gia thế của Cố Mạch với Hạ Khải Minh đều không tầm thường, nên bạn bè cũng rất nhiều.

Tạ Xuân Hồng cùng Phương Tinh còn nữa Nhị Hi cùng nhau phụng bồi Cố Mạch đi đến giáo đường, Hạ Khải Minh một thân tây trang màu trắng, đang đứng trên đầu kia của tấm thảm, mỉm cười chờ cô dâu.

Xuân Hồng đứng ở bên cạnh cô, rõ ràng nghe thấy Cố Mạch lặng lẽ hít sâu, sau đó mắt nhìn thẳng đi đến chỗ của Hạ Khải Minh.

Hạ Khải Minh vươn tay nắm tay của Cố Mạch, hai người đứng trước mặt, thật là một đôi trời đất tạo nên.

Tạ Xuân Hồng thờ phào một cái lui sang một bên, nhìn một đôi này tuyên thệ bản thân mới đột nhiên cảm thấy có điểm gì là lạ, Cố Mạch vẫn luôn tinh táo như vậy, cho nên so với bình thường cô dâu trầm ổn an tĩnh như vậy cũng có thể lý giải, nhưng Hạ Khải Minh không nên biểu hiện hồ hững như vậy chứ. Theo cô biết Hạ Khải Minh vẫn luôn là người đàn ông ôn nhuận như gió, chuyện kết hôn thế này, cũng không nên biểu hiện hồ hững như người đến xem chuyện vui thế kia chứ.

Đang suy nghĩ về vấn đề ấy, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có một tiếng khụ trầm thấp.

Dịch Hồi cúi đầu nhìn cô, trong mắt có chút ý cười: “Nghĩ gì thế? Làm phù dâu cũng không chuyên tâm.”

Tạ Xuân Hồng cũng cười, tao nhã địa nhún vai: “Sáng nay bận rộn không ngừng, hiện tại tôi còn có thể yên lặng đứng đây là không dễ chút nào đâu.”

Dịch Hồi nhìn cặp đôi đang trao nhẫn trên kia một chút, đột nhiên cười một tiếng: “Anh nhớ kỹ lần đầu tiên nhìn thấy em là trong hôn lễ của Phương Tinh, khi đó em cũng là phù dâu.”

Tạ Xuân Hồng gật đầu, làm bộ bất đắc dĩ thờ dài: “Đúng vậy, không nghĩ tới đến bây giờ rồi vẫn còn là phù dâu!”

Dịch Hồi nhìn cô thật sâu: “Sẽ không lâu nữa đâu, em nhất định sẽ trở thành cô dâu!”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy cuộc nói chuyện này mà phát triển thêm chút nữa quả thật rất nguy hiểm, vội vàng đổi đề tài: “Anh không làm phù rể sao, quan hệ của anh với Hạ Khải Minh không phải rất tốt à?”

“Làm phù rể quá mệt, làm khách quý thì tương đối khá hơn.”

Nhất thời trong lòng của Tạ Xuân Hồng có tia suy nghĩ: “Quả nhiên rất sáng suốt.”

“Xem ra em làm phù dâu rất khổ cực.” Dịch Hồi trêu ghẹo nói, “Anh còn nhớ lần trước phù dâu còn bị sau khước trước cả cô dâu.”

Xuân Hồng nhớ đến chuyện xấu của mình cũng cười lên: “Anh cũng biết tư lượng của em họ anh, không có mấy người đàn ông nào có thể hơn được... Bất quá, anh nên cảm ơn lần uống say đó của tôi, nếu không có nó thì trên người anh cũng không phải chỉ có vài giọt rượu đỏ đâu!”

Dịch Hồi hứng thú, hỏi: “Tại sao?”

“Ai bảo anh cứ như vậy cự tuyệt quan hệ của mình và Phương tình, tôi bị cự tuyệt như vậy thật quá mất mặt rồi! Nếu biết đó là anh thì tôi nhất định sẽ đem ly rượu sang đưa anh!”

“...” Dịch Hồi có thâm ý khác nhìn cô, “Nếu như biết là em, tôi chắc chắn sẽ không cự tuyệt.”

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng cứng lại, quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chăm của anh.

Hoàn thành, tân nương kéo chú rể đi xuống. Tạ Xuân Hồng liền vội vàng tiến lên, lại nghe được giọng nói thầm sâu kín phía sau “Hiện tại thì quan hệ của chúng ta như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đều Do Trắng Sáng Gây Họa

Editor: Tình Du

Dịch Hồi có thâm ý khác nhìn cô, “Nếu như biết là em, tôi chắc chắn sẽ không cự tuyệt.”

Nụ cười của Tạ Xuân Hồng cứng lại, quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chăm của anh.

Hoàn thành, tân nương kéo chú rể đi xuống. Tạ Xuân Hồng liền vội vàng tiến lên, lại nghe được giọng nói thầm sâu kín phía sau “Hiện tại thì quan hệ của chúng ta như thế nào?”]

Tạ Xuân Hồng vẫn bước đi, sau khi nghe được lời nói ấy cũng không quay đầu lại.

Hôn lễ vẫn kết thúc rất muộn, Cố Mạch với Hạ Khải Minh đang chào hỏi mọi người, nhìn Xuân Hồng hỏi: “Đã trễ thế này, tớ nói tài xế đưa cậu trở về nha?”

Tạ Xuân Hồng cười lắc đầu: “Không cần, tớ tự bắt xe trở về là được rồi!”

Cố Mạch không yên lòng nhìn cô: “Không được, quá muộn rồi!”

Tạ Xuân Hồng nhún mày: “Ít nói nhảm, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cậu nhất định phải đem thời gian của đêm động phòng hoa chúc lãng phí ở trên người của tớ à?”

Ánh mặt của Cố Mạch có chút mất tự nhiên nhìn Hạ Khải Minh bên cạnh, nhất thời có chút do dự.

“Anh đưa em về!”

Cố Mạch kinh ngạc nhìn Dịch Hồi đang đi đến, sắc mặt khẽ trầm xuống, trong ánh mắt tràn đầy nghiên cứu phán xét.

Hạ Khải Minh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Biết cậu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy cậu cũng sẽ có thời điểm nhiệt tình như vậy nha.”

Dịch Hồi lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái: “Cậu còn rảnh rồi trông nom người khác?”

Cố Mạch nghiêm túc nhìn Dịch Hồi: “Dịch tiên sinh, hi vọng Xuân Hồng có thể hoàn hoàn chinh chinh bình an về đến nhà.”

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn trời, những người này xem cô là thiếu nữ không biết gì sao? Cô không để cho người khác yên tâm đến như vậy sao?

Dịch Hồi mắt lạnh nhìn cô, đối với mặt nhìn của người khác anh từ trước giờ không quan tâm lắm, từ trước đến giờ anh đêm không che dấu sự ngạo mạn cùng xa cách của mình.

Cố Mạch đứng thẳng người, không lùi bước chút nào nhìn thẳng vào anh.

Không khí cường đại của cả hai tạo thành hau dòng khí đối lưu va chạm nhau, Tạ Xuân Hồng mặc dù cả kinh nhưng cũng không thể không ngăn lại tiếp mà tục xem cuộc vui.

”Khụ, Tiểu Mạch cậu cứ yên tâm đi, Dịch Hồi thế nào cũng là anh họ của Phương Tinh...”

Hạ Khải Minh đưa tay ôm Cố Mạch nói tiếp: “Đúng rồi, Dịch Hồi là bạn từ nhỏ của anh, em không cần lo lắng.”

Cố Mạch tròn trừng mắt, chẳng lẽ sẽ không ai biết cái cô chân chính lo lắng rốt cuộc là cái gì sao? Ánh mắt Dịch Hồi nhìn Xuân Hồng giống như con sói đói bụng lâu ngày, ánh mắt sâu kín tàn ra tia sáng xanh, cường ép làm cho lòng người khác lâm vào tình thế kinh hãi!

Dịch Hồi mặc kệ có Cố Mạch ở đó, bắt lấy cổ tay của Tạ Xuân Hồng kéo đi ra ngoài.

Cố Mạch mở miệng muốn nói, lại nghe được Hạ Khải Minh nhẹ nói: “Lần nay Dịch Hồi thật sự suy nghĩ bằng trái tim rồi.”

Cố Mạch nhú mày: “Chính là như vậy, em mới lo lắng!”

Tạ Xuân Hồng ngồi ở trong xe vẫn còn cười không ngừng, cảm thấy Cố Mạch thật sự chuyện bé xé ra to.

Hãng hái của Xuân Hồng vẫn rất cao, dọc theo đường đi nói không ngừng, thỉnh thoảng Dịch Hồi sẽ phụ họa đôi câu theo cô.

Xuống xe, Xuân Hồng đứng ở ven đường nhìn anh mỉm cười xinh đẹp: “Nhìn nè, tôi không phải là trở về an toàn rồi sao?”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt có tia sáng phức tạp sâu thẳm.

Ánh trăng rất sáng, chiếu lên đường như một mảnh vải trắng, đây là lần đầu tiên Xuân Hồng tỉ mỉ nhìn anh ở khoảng cách gần, ngũ quan rõ ràng, mũi thẳng, quá cường tráng nha, hốc mắt hơi lõm xuống, ánh mắt mà cứ thâm tình nhìn người khác như vậy cũng đủ cho quân lính của đối phương tan rã hết, bình thường hết lần này đến lần khác Dịch Hồi quá mức lạnh lùng, làm cho người ta không biết thì ra anh cũng có một mặt nhu tình như vậy.

Xuân Hồng cứ như vậy bại trận trong ánh mắt sâu khó lường ấy, chỉ chỉ hướng căn phòng nhỏ phía sau của mình nói: “Tôi đi lên trước?”

Dịch Hồi không nói gì, ánh trăng nhu hòa chiếu lên mặt anh, có một loại ánh sáng ôn nhuận như ngọc.

Xuân Hồng bước đi từng bước nhỏ, vừa mới chuẩn bị xoay người, chợt cảm thấy cổ tay căng thẳng, giấy tiếp theo Dịch Hồi cúi đầu xuống, ở trên bờ môi của cô nhẹ nhàng in xuống một cái hôn, chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) loại lướt qua thì dừng lại.

Tạ Xuân Hồng bị hôn bất thành linh cả người ngưng trệ sững sờ, lúc phản ứng kịp thì dịch Hồi đã buông cô ra.

Tối nay ánh trăng quá mức mê luyến, không khí vô cùng tốt đẹp, Xuân Hồng nhìn đôi mắt chuyển động và nụ cười nhạt của anh, trong lúc nhất thời thậm chí có những ý loạn tình mê.

Ngay khi trong lòng của Dịch Hồi càng ngày càng thấp thỏm bất an, Tạ Xuân Hồng đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ, anh mắt mê người nhìn anh.

”Dịch ca ca, hôn môi cũng không thể phải thế này nha?”

Nói xong không đợi Dịch Hồi phản ứng, kiễng chân lên, vịn bả vai của Dịch Hồi hôn khê lên đôi môi mỏng mím lại kia.

Đại não của Dịch Hồi “Oanh” một tiếng, giống như có cái gì trong phút chốc nổ tung, lý trí của anh bị cháy sạch hoàn toàn không nghĩ được gì, chỉ có cảm xúc bị trêu chọc trên môi chạm vào sợi dây trong đầu anh.

Khóe miệng của Tạ Xuân Hồng vén lên nụ cười tươi tắn, hé mở đôi môi đỏ mọng, vươn ra đầu lưỡi ở dễ dàng trêu chọc, sau đó không chút do dự dò xét đi vào, gây nhẹ quét qua răng môi của anh, giống như một con rắn nhỏ, trơn trượt, linh hoạt vô cùng.

Dịch Hồi toàn thân run lên, lập tức đưa tay ôm lấy giai nhân, đầu lưỡi hung hăng mạnh mẽ phản kích, bá đạo cạy mạnh xông vào lãnh địa của của nàng, làm cho thần hồn của cô điên đảo lên mà cổ họng khê rên nhỏ, Xuân Hồng ý thức được cô không thể lui được nữa rồi, bị động thừa nhận nụ hôn của anh, cùng răng môi của anh dây dưa.

Nhất thời trên con đường yên tĩnh có những thanh âm trầm thấp mập mờ vang lên.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức Xuân Hồng cho là một giây sau bản thân sẽ vì không thờ được mà chết đi, thì Dịch Hồi mới chậm rãi buông cô ra, lưu luyến trần trọc vuốt lên đôi môi ấy, hôn nhẹ lên khoe môi nàng.

Xuân Hồng từng ngum từng ngum thờ, cho đến khi hơi thờ vững vàng lại mới rời khỏi ngực của anh, đôi mắt đẹp hàm lộ, môi đỏ mọng ướt nhẹp sung đỏ, trên mặt phát ra một loại ánh sáng cực kì chói mắt, ánh trắng ở trong mắt cô toát ra ánh sáng nhỏ, giống như một Tiểu yêu tinh kiều mị mê hoặc lòng người, làm cho máu nóng của Dịch Hồi sục sôi.

Xuân Hồng cảm thấy trên môi hơi có chút đau, không tự chủ vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi đỏ, Dịch Hồi thấy vậy nên trong lòng giống như có một cây lông vũ nhẹ nhàng mềm mại quét qua, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 7.2

Editdor: Tỉnh Du

Xuân Hồng nhìn đôi mắt tràn ngập dự vọng cùng với hầu kết chuyển động không ngừng của anh, vội vươn tay ra ngăn trước ngực của anh ngăn lại.

Dưới bàn tay của cô chính là trái tim đập mạnh mẽ, mặc dù cách một thân quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ có lực trong lòng ngực của anh, Xuân Hồng không khỏi nuốt nước miếng một cái, lắp ba lắp bắp mở miệng: “Đủ, đủ rồi... Em lên nha!”

Nói xong vội vã thoát thoát khỏi cái nhìn chăm chú của anh, chạy vào trong nhà.

Dịch Hồi nhìn ánh đèn lâu thật lâu mới sáng lên, không khỏi cười nhẹ một tiếng, gương mặt thoả mãn giãn lên bộ ly hợp, phảng phất ngay cả chiếc xe cũng nhẹ nhàng nhanh chóng chạy đi.

Thật ra trong lòng của Tạ Xuân Hồng có chút ảo não, lúc nằm trên giường không tự chủ sờ sờ môi của mình, hơi thở của Dịch Hồi vẫn phảng phất lưu ở đó.

Xuân Hồng hơi có phiền não trở mình, cô đoán được Dịch Hồi dùng tất cả tâm tư để đối xử với cô, cũng hiểu sẽ không bao giờ ... có thể tiếp tục duy trì sóng nước chẳng xao nữa, như thế quá, cô đem đầu chôn vào trong chăn.

Nếu như Tạ Xuân Hồng có thể đoán trước được dư âm của một cái hôn có tác động mạnh mẽ đến thế nào, vậy thì cho dù đêm ánh trăng đêm đó có chói mắt đến đậm mù cặp mắt của cô, cô cũng sẽ không nhất thời đại não thiếu dưỡng khí mà hôn Dịch Hồi.

Kể từ khi chuyện sau hôn lễ của Cố Mạch diễn ra, Dịch Hồi tựa như một người đột nhập cuộc sống của Tạ Xuân Hồng, cơ hồ chỗ nào cũng có, luôn trở thành một người bạn trai mẫu mực bên cạnh cô, hơn nữa làm cho không người nào có thể chịu được chính là, trước sau gì, Dịch Hồi giống như thực tử tri vị ba năm, thỉnh thoảng lại đánh lên cô!

Tạ Xuân Hồng tương đối bất đắc dĩ, lại không có cách nào cự tuyệt.

Xuân Hồng ngồi cạnh bàn “Hắt xì hắt xì” cắn hạt dưa, nhìn chăm chăm bóng lưng thoải mái trong nhà bếp của mình vui vẻ xào ra, có chút bức mình nhớ đến việc cho anh chút tin tức là sai lầm, thế nào mà anh tự cho phép chính mình có thể mỗi ngày chạy đến nhà của cô ăn ké thế kia?

Được rồi, mặc dù phần lớn thời gian đều là do Dịch Hồi nấu cơm.

“Com chín rồi, anh cố ý làm hai món em thích ăn, ném thử đi!”

Tạ Xuân Hồng tức giận trong lòng, làm sao mà nuốt trôi: “Không muốn ăn, em no rồi!”

“No rồi?” Dịch Hồi không đồng ý nhìn trong tay cô còn dư lại một ít hạt dưa, “Anh đã nói trước khi ăn com không nên ăn những thứ này rồi mà, nếu không vừa không ăn com thật ngon...”

Tạ Xuân Hồng cười lạnh một tiếng: “Em vẫn sống được như vậy hơn hai mươi năm nay đấy thôi, thói quen rồi.”

Dịch Hồi nhìn cái người ngang ngạnh kia tính tình cương nghị cũng bay mất, sắc mặt có chút cứng ngắc rồi lại nhu hòa trở lại trong nháy mắt.

“Sống có quy luật mới có thể khỏe mạnh... Được rồi, thức ăn còn nóng, em ăn một chút nha.”

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn anh rồi đứng lên, trong bụng vừa nhịn không được áy náy, kéo anh ngồi xuống, buồn buồn nói: “Em sẽ ăn một chút!”

Dịch Hồi rõ ràng lần nữa cao hứng ngồi xuống, cầm lấy chiếc gấp thức ăn bỏ vào chén của cô, nhìn Xuân Hồng cúi đầu ăn cơm lộ ra một nụ cười không dễ dàng nhìn thấy.

Sau khi ăn xong Tạ Xuân Hồng giúp đỡ Dịch Hồi dọn dẹp mọi thứ trong nhà bếp, Dịch Hồi lắc lắc nước trên tay, dường như lơ đãng nhắc đến: “Đúng rồi, cuối tuần có một cuộc họp mặt nhỏ, mấy người bạn của anh đến chơi, em đi cùng anh nha.”

“Không đi!” Tạ Xuân Hồng khẩu khí không thân thiện nói, “Cuối tuần buồn ngủ, một mình anh đi đi!”

Rốt cuộc trong miệng vừa nói không đi, cuối tuần thời điểm Dịch Hồi chạy đến đón cô, Xuân Hồng vẫn là theo chân anh đi xuống lầu.

Quả nhiên như Dịch Hồi nói là một buổi họp mặt nhỏ, ở đây đều là bạn bè cùng anh lớn lên hoặc cùng nhau ở trong quân ngũ, thời điểm Xuân Hồng xuất hiện cùng anh trong mắt mọi người lộ ra tia kinh ngạc, rồi lại rất nhanh biến mất, cười chào hỏi cô.

Đám người kia đều là cao thủ đùa giỡn, cùng nhau đi nông viện.

Thức ăn là vừa mới từ trong viện hái xuống nên rất tươi, đến thịt cũng là do các bác nông dân tự mình chăm sóc nuôi dưỡng, rất ngon, còn có một đồng lớn những thứ đồ khác, một nhóm người hăng hái dạt dào tự mình động thủ.

Dịch Hồi ngồi ở bên cạnh Xuân Hồng, bụng cái mâm thật cẩn thận giúp cô nướng đồ, mặc khác hỏi cô có khát không có muốn uống nước hay không.

Đám người kia đều là cùng nhau lớn lên, trong ngày thường vui đùa thành quen, mắt thấy hầu như không có ai mang bạn gái hay vợ cùng đến đây mà Dịch Hồi là người có địa vị cao như vậy lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn hồng lấy lòng một cô gái, không khỏi bắt đầu trêu ghẹo.

“Ồ, tôi thấy hôm nay mọi người xem như mở rộng tầm mắt rồi, đến lúc nào mà tên khó trị nhất trong nhóm lại trở thành một tiểu tướng dưới tay cô gái nhỏ thế kia nha!”

Mọi người cũng ồn ào hòa theo, nhìn Xuân Hồng lơ đãng cười không ngớt, ngược lại đem mũi tên nhắm ngay cô: “Thế nào Tạ tiểu thư, trở thành sủng phi của Dịch tiểu tướng nhà chúng tôi thì ân trách như thế nào?”

Tạ Xuân Hồng trêu chọc lộn tóc cười cười mà không nói gì, quay mặt lại nhìn Dịch Hồi.

Dịch Hồi mặt đen lại lạnh giọng quát lớn: “Nói cái gì đó lão nhị! Đừng cả ngày từ sáng đến tối trong miệng không có một câu nào nghiêm chỉnh!”

Mọi người ai cũng cười to, Dịch Hồi mạn bất kinh tâm quét mắt nhìn quanh, khinh thường nói: “Cái gì 'Sủng phi', rõ ràng là 'Cung chịu vợ' mới đúng!”

Một câu nói ra miệng, tất cả mọi người đều đồng loạt im lặng, tính cách của Dịch Hồi bọn họ tự nhiên rõ ràng, nếu không phải quan tâm tuyệt đối sẽ không mang đến đây, lại không nghĩ rằng là như thế nhận định con nhà người ta rồi, trong lúc nhất thời không khỏi khiếp sợ.

Một hồi lâu một người thập phần có nhãn lực địa cảm ly hướng Xuân Hồng lung lay nâng ly, sửa lại giọng trêu đùa nói: “Được, tôi kính chị dâu một ly trước!”

Những người khác trong nháy mắt bùng tỉnh, vội vàng sửa lại miệng gọi “Chị dâu”, thái độ trêu chọc lúc đầu cũng thay đổi.

Trong lòng của Tạ Xuân Hồng cũng chấn động, không thể tin nhìn Dịch Hồi, cô cho là Dịch Hồi nhiều lắm là chính là nhất thời tâm huyết dâng trào, lại không nghĩ rằng anh trình trọng đem cô giới thiệu với bạn bè của anh.

Dịch Hồi quăng cho cô một nụ cười trấn an, đem đồ nướng ngon bỏ vào tay cô nói: “Không có chuyện gì, bọn tiểu tử này ngày thường cứ như vậy, không cần để ý đến bọn họ.”

Tạ Xuân Hồng nhận lấy, thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải cười cười nói cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Là Ai Chấp Niệm Ai

Editor: Tinh Du

Bảo bảo của Nhị Hi là Lưu Duyệt mừng sinh nhật hai tuổi, Lưu Hiệp cố ý mời bạn tốt đến tham gia tiệc sinh nhật của bảo bảo.

Tiểu bồng hữu Lưu Duyệt khoẻ mạnh khẩu khinh, mặc quần áo màu xanh biếc, làm nổi bậc lên làn da trắng trắng mềm mềm, hiển nhiên được bao bọc như một cái bánh chưng.

Tạ Xuân Hồng vừa thấy được tiểu bánh chưng liền không nhịn được véo véo vào khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của bé, đoán chừng là bánh chưng được kẻ thừa tật xấu từ người cha cầm thú của mình, từ nhỏ liền đối với mỹ nữ đều trung ra vẻ mặt ôn hoà, vừa nhìn thấy Xuân Hồng xinh đẹp thế kia liền gia tăng sức lực chui vào trong ngực cô, cô dự dõ thế nào cũng không muốn rời khỏi, làm cho Xuân Hồng dở khóc dở cười.

Nhị Hi nhìn mình con trai nhanh như vậy đã đem mẹ của mình quên ở sau đầu, tâm tình lập tức chịu không được bị ghen tỵ ăn mòn, con người đen lúng liếng nhìn chăm chăm hỏi: “Lưu Duyệt, mẹ không cho con ăn ngon hả”

Ánh mắt bánh bao đào hoa được thừa kẻ từ người cha phong lưu phóng khoáng của Tiểu bánh chưng từ từ xéch lên, thập phần khinh thường liếc mẹ mình một cái, ôm cổ Xuân Hồng đang mơ hồ không hiểu gì nói: “Dì xinh đẹp, ăn - - “

Tạ Xuân Hồng rất thích toan tính tiếp tục cho Nhị Hi thêm một đả kích trầm trọng, đương đương tự đắc nâng mông nhỏ của cục cưng từ đi qua trước mặt Nhị.

Nhị Hi xắn tay áo đang muốn tiến lên đoạt lại con trai, đột nhiên nghe được Tiểu bồng hữu Lục Dương ngọt ngào ngây thơ gọi: “Dì Nhị...”

Nhị Hi xoay mặt vừa nhìn, chỉ thấy Phương Tinh ôm Lục Dương và Lục Hân cùng đã cùng nhau vào cửa rồi.

Nhị Hi lập tức cười híp mắt tiến lên vron tay, chồng con khôn kiếp của cô không cần cô, thì còn có tiểu Dương Dương thích cô mà.

Lục Dương vịn vẹo uốn éo thân thể, ôm vòng tay qua ngực của mẹ mình: “Không muốn ôm đâu ạ, bánh chưng đâu rồi đi?”

Tay của Nhị Hi dừng tại giữa không trung, Phương Tinh “khúc khích” một tiếng bật cười, để cục cưng xuống để cậu bé đi tìm người bạn nhỏ của mình mà vui đùa.

“Nhị Hi, sinh nhật của con cậu, vui vẻ lên nào!” Nói xong vỗ vỗ bả vai của cô bày tỏ an ủi, ngoài mặt bày ra vẻ xót thương, nhưng đôi mắt của cô ấy lại bày ra một nụ cười hả hê.

Lục Hân ôn nhu nhìn Phương Tinh khẽ mỉm cười, rồi đi tìm Lưu Hiệp nói chuyện phiếm.

Tạ Xuân Hồng có chút lưu luyến nhìn chăm chăm cái miệng không ngừng hưởng điên cuồng nhai đồ ăn của Tiểu bánh chưng, cuối cùng hiểu đứa trẻ khoẻ mạnh khẩu khinh này làm sao mà trở nên tròn như vậy.

Đầu tiên Tiểu bồng hữu Lục Dương Tiểu nho nhã lễ độ chào Tạ Xuân Hồng, mới bước lên đầu tiên là lấy thức ăn trong tay Lưu Duyệt sau đó là ném qua một bên.

Tiểu bánh chưng giận tím mặt: “Tên phúc hắc kia cậu làm gì đó?”

Lục Dương cười híp mắt nói: “Bánh chưng, cậu thật muốn ăn đến nỗi góc cạnh trên mặt cậu cũng không phân biệt được nữa luôn sao? Tớ chưa thấy Tiểu bánh chưng nào tròn như cậu cả.”

Lưu Duyệt do dự nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon, nhìn lại Lục Dương nụ cười của cậu có chút buồn rười rượi nụ cười, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tớ không ăn.”

Lục Dương gật đầu, bộ dáng trưởng thành nhìn đứa trẻ nhỏ dễ dạy nói: “Ừ, không tệ, như vậy chúng ta bắt đầu đi!”

“Bắt đầu cái gì?” Phương Tinh ngồi xổm người xuống nhìn hai cậu bé, giọng tràn đầy uy hiếp hỏi.

“Bắt đầu...” Lục Dương một tay che miệng của bánh chưng, cười đến thấy răng không thấy mắt, “Bắt đầu tiệc sinh nhật đấy ạ, con không kịp đợi đem quà mừng của mình đưa cho cậu ấy rồi!”

Lưu Duyệt mở trừng hai mắt liều mạng gật đầu.

Mặt Phương Tinh lạnh xuống: “Lục Dương mẹ cảnh cáo con, nếu con dám gây sự mẹ liền bóp chết con!”

Lục Dương mở tay ra thờ dài: “Mami, con có làm cái gì đâu.”

“Thật là vô tội!” Cố Mạch vừa đến liền thuận tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Dương, cái này giống như việc cô với tiểu trướng thôi này đều phúc hắc nên chưa bao giờ nương tay, “Phúc hắc không nên mang ra phá hư Tiểu bồng hữu bánh chưng nha!”

Lục Dương ra vẻ vô tội: “Dì Tiểu Mạch luôn không muốn gặp con.”

Nhị Hi gật đầu đương nhiên nói: “Cùng tính chất nên không gần nhau được đâu, phúc hắc gặp phúc hắc nhất định có chiến tranh!”

Cố Mạch sẽ không bị nét mặt ai oán giả bộ đáng thương của cậu lừa gạt, đuổi hai bạn nhỏ đi chỗ khác, sau đó mới xoay người lại hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Tạ Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng đang cao hứng xem cuộc vui thấy ánh mắt lấp lánh của Cố Mạch chiếu đèn liền cả kinh.

”Cố Tiểu Mạch cậu làm gì thế? Tớ đâu có trêu chọc cậu!”

”Thành thật khai báo, Dịch Hồi đưa cậu về rồi có chuyện gì xảy ra?”

Tạ Xuân Hồng còn chưa mở miệng, Phương Tinh vẽ mặt nghi ngờ bước đến hỏi: “Xuân Hồng cùng anh họ làm sao?”

Cố Mạch cười lạnh, hai ba câu đem chuyện đã xảy ra sau hôn lễ khai báo.

Nhị Hi vẽ mặt cảm khái: “Cái này tốt lắm, bốn người chúng ta đều có chủ rồi!”

Tạ Xuân Hồng không khách khí nói: “Tớ không phải là sủng vật, không cần chủ nhân, cảm ơn!”

Phương Tinh nhất thời bưng tỉnh ngộ: “Tớ liền nói ngày đó hảo đoan đoan Dịch Hồi thế nào lại rảnh rỗi như vậy ngồi nghe tớ nói chuyện của cậu, thì ra là hai người các cậu đã sớm có gian tình nha.”

Xuân Hồng không nhịn được tròn trĩnh mắt: “Cái gì thông đồng? Tớ cùng anh ta mới không phải làm chuyện như vậy đâu!”

Cố Mạch nhún lông mày: “Không phải sự việc như vậy? Vậy cậu nói một chút xem, những ngày qua thành phố N lưu truyền chuyện ai là bạn gái thân bí của Dịch đại BOSS?”

Tạ Xuân Hồng nhớ tới ngày đó gặp mặt, hiểu ra ý định của khi giới thiệu chính mình với đám bạn của anh

”Không phải là... Tớ chưa có thừa nhận mình là bạn gái của anh ta.”

Cố Mạch gật đầu, thần sắc như đã hiểu rõ: “Ừ, nói như vậy, bạn gái thân bí chính là cậu rồi.”

Tạ Xuân Hồng có chút không biết nói gì, nhiều ngày mập mờ dây dưa như vậy tới nay, thật đúng là không có biện pháp nói cô ô và Dịch Hồi không có gì

Phương Tinh thở dài: “Không nghĩ đến ban đầu trăm phương ngàn kế tác hợp các cậu không thành, hiện tại tự đến với nhau.”

Tạ Xuân Hồng nhún vai: “Tớ cùng anh ấy... Không phải như các cậu tưởng tượng đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 8.2

Editor: Tinh Du

Cố Mạch có chút nghiêm túc nói: “Mặc dù tớ đối với Dịch Hồi không hiểu nhiều, bắt quá cũng biết anh cùng với những người đàn ông trong quá khứ của cậu không giống nhau, anh không phải là cậu có thể cao hứng thì ca hát yêu đương, mắt hứng liền đá văng người ta, chắc cậu hiểu rõ điều này mà.”

Phương Tinh cũng có chút nóng nảy tiếp lời: “Xuân Hồng, anh họ của tớ mặc dù mặt lạnh, cường ngạnh, vô tình, mặt than, nhưng là nếu là anh ấy thật tâm, đây tuyệt đối là không chết không được!”

Tạ Xuân Hồng “Xuy” một tiếng bật cười: “Làm gì mà các cậu cứ nghiêm trọng hóa như thế chứ? Tốt lắm tốt lắm, tớ sẽ chú ý... Đi thôi, đừng làm cho Tiểu bánh chưng sốt ruột chờ nha!”

Phương Tinh cùng Cố Mạch cùng nhau thở dài, có chút lo lắng cùng liếc nhìn nhau một cái.

Trong buổi tiệc sinh nhật nghĩ lại những điều Cố Mạch cùng Phương Tinh nói, Tạ Xuân Hồng không phải là không có nghe vào trong lòng, cô ngoài mặt mặc dù lơ đãng, nhưng trong lòng vẫn còn có chút phiền não.

Kể từ khi lần đó sau khi hợp mặt bị Dịch Hồi giới thiệu mình với bạn của anh, cô nhất định duy trì thái độ không gần, không xa với anh, đã lâu như vậy, đổi lại là người đàn ông khác đã sớm chịu không được buông tha rồi, cơ mà Dịch Hồi giống như là hoàn toàn không có có ý thức đến việc cô xa cách lạnh nhạt, vẫn kiên trì không ngừng cùng cô tiếp tục dây dưa.

Bằng một tư thái tuyệt đối cường thế, Dịch Hồi dần xâm nhập vào cuộc sống của cô, mặc cho cô cự tuyệt vẫn từng bước đến gần cô, không cho cô

kháng cự.

Tạ Xuân Hồng ngồi ở trên bồn cầu của công ty nghĩ ngợi, có nên cùng anh nói rõ ràng hay không nhỉ? Hoặc là dứt khoát chuyển sang nơi khác làm?

Đầu của Xuân Hồng đau nhức cả lên, nên đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh nhạt và kinh thường bên ngoài.

”Mệt chết đi được, sống mệt như thế có ích lợi gì? Còn không bằng người khác dựa vào gương mặt, dễ dàng lên được tầng cao!”

”Đúng rồi đó, cô biết không cái bộ dạng của cái cô Tạ Xuân Hồng kia là không có đem người khác để vào trong mắt đó chứ, cô ta cho mình là ai? Là một người dựa vào quy tắc ngầm mà có được vị trí đó, có gì đặc biệt hơn người đâu!”

Bàn tay vừa vươn ra của Tạ Xuân Hồng vội rút trở về, lúc này đi ra ngoài, khó tránh khỏi khó xử.

”Hừ, ai mà làm ra được cái dáng hồ ly tinh mê hoặc lòng người đạt như người ta chứ? Cô dĩ nhiên nếu thừa dịp còn trẻ phải ra ngoài nhanh chóng kiếm được chút ít tiền, nếu không chờ thêm hai năm nữa hoa tàn ít bướm, làm gì còn có thể bên cạnh người giàu có nữa chứ?”

”Haha, cô cũng đừng khách khí, ai bảo cô không học được cái sự phong nhã tận xương tủy của người ta? Chúng ta là ở đây bán mạng, làm sao so sánh được với thể loại bán bản thân mình chứ!”

Tạ Xuân Hồng nghe đến đó đột nhiên bật cười, cô cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy buồn cười nữa, trong mắt hiện lên chút tinh nghịch. Vốn là không muốn đi ra ngoài để mọi người khó xử, bất quá ai bảo các cô ấy xui xẻo, ngay lúc trong lòng cô không thoải mái mà nói xấu cô, cô không thoải mái tự nhiên sẽ không để cho người khác thư thái như vậy!

Tạ Xuân Hồng quyết định thật nhanh ngay lực tức đẩy cửa ra, như không có việc gì đi đến bên cạnh ba người kia rửa tay.

Ba nhân viên nữ rồi rãnh Bát Quái kia lập tức hóa đá, biểu hiện trên mặt khác nhau, lộ ra chút lúng túng.

Tạ Xuân Hồng chậm chậm lau khô tay đem giấy vụn ném vào trong thùng rác, mắt nhìn thẳng liền bước ra ngoài.

Khi cánh cửa phòng vệ sinh sắp đóng lại, Xuân Hồng đột nhiên ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tỏ ý sâu sắc khuyên: “Làm hồ ly tinh cũng phải có tư cách, tôi không để ý các người bị cái thành phố này ức chế đến phát điên nên mới lấy tôi ra để làm cho hả giận... Bất quá, lần sau nhớ kỹ đừng cho người trong cuộc biết, nếu không vạn nhất cô ấy không cần thổi gió bên tai ông chủ của các cô, chẳng phải các cô sẽ rất thê thảm sao?”

Nói xong không để ý ánh mắt phức tạp của các cô ấy, “Thỉnh thoảng” cửa được đóng lại.

Tạ Xuân Hồng trở lại phòng làm việc, càng nghĩ càng tức giận, cảm giác mình thật là oan khuất muốn chết, cô cũng không có thông đồng với Dịch Hồi, hiện tại trốn anh ấy còn không kịp, thế nào ai cũng nghĩ cô và anh có cái gì đó chứ?

Tạ Xuân Hồng tức giận bỏ lại bút, dứt khoát chỉ cực địa trốn việc.

”Biệt lai vô dạng” vẫn là như cũ, trang trí bên trong với cái tên quán một điểm không giống một gian của một quán rượu.

Tạ Xuân Hồng gọi một chai rượu đỏ, tìm được chỗ ngồi thích hợp trong góc, vừa mới chuẩn ngồi xuống, thì cảm thấy có người vỗ vỗ bả vai

”Giai Hi?”

Hà Giai Hi ngồi ở đối diện cô, nhìn khung cảnh đầy chai rượu ở trên bàn một chút, cười nói: “Tại sao vậy, một mình uống rượu giải sầu?”

Tạ Xuân Hồng vỗ trán thở dài: “Ngán vạn lần đừng nói với em cái gì uống rượu hại thân, bác sĩ tỷ tỷ, em không say rượu!”

Hà Giai Hi thập phần sáng khoái địa mở chai rượu: “Ha ha... Cũng may là đúng lúc tỷ tỷ hôm nay cũng không thoải mái, cùng em uống!”

Tạ Xuân Hồng cao hứng cùng cô chạm cốc, một ly liền uống hết.

Uống trong chốc lát, Hà Giai Hi nhìn không được chọc chọc cô: “Em làm sao vậy? Uống rượu như uống nước ấy!”

Tạ Xuân Hồng thờ dài: “Phiền chết đi được, chị nói xem những người đàn ông kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Thật là không giải thích được!”

Hà Giai Hi nghe cô rầy rà, hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chẳng có tên đàn ông nào tốt cả!”

Tạ Xuân Hồng vừa nghe liền vui vẻ: “Chị nói lời này, mười phần là oán phụ rồi... Cơ mà tên đàn ông nào có thể đối phó lại chị chứ?”

Hà Giai Hi nhớ tới cái tên đàn ông làm cho cô không có biện pháp kia liền buồn bực uống hết một ly rượu mới hỏi: “Còn em? Chị nhớ là đàn ông bên cạnh em rất nhiều, mọi người đem em trở thành hoa mẫu đơn mà nuông chiều, lần này cũng vậy à?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu, mông lung trong men say hỏi: “Chị nói xem, nếu muốn tìm một người vừa hợp lòng đẹp ý... Làm sao lại khó khăn như vậy chứ?”

Hà Giai Hi trầm mặc một hồi lâu, thờ dài nói: “Cái thế giới này lớn như vậy, gặp một người trong lòng cũng khó như vậy, huống chi còn phải lưỡng tình

tương duyệt nữa đúng không? Hơn nữa, cho dù lưỡng tình tương duyệt thì thế nào, còn nhiều vấn đề trở ngại lắm, muốn ở cạnh nhau thì ti lệ lại nhỏ hơn rồi.”

Tạ Xuân Hồng uống đến sắc mặt dần dần đỏ lên, dựa vào nơi đó không biết suy nghĩ cái gì, qua thật lâu mới mở miệng: “Đúng vậy, người chị thích không thích chị, ngay cả muốn quên mất cũng không nổi, biết rõ không thể nào vẫn không muốn bỏ xuống...” Tạ Xuân Hồng quay mặt lại nhìn Hà Giai Hi hỏi: “Em nhớ từng nghe Nhị Hi nhắc tới, chị đã nói nếu cả đời này con người ta có một lần khắc cốt铭心, cho dù cuối cùng không có kết cục tốt đẹp, cả đời sẽ lưu lại kỉ niệm, cũng không nguyện im lặng mà nhạt đi. Như vậy, chị có thấy hối hận không?”

Hà Giai Hi đột nhiên cười một tiếng, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vậy còn em? Có thể hối hận vì cái người ngay cả quên cũng không muốn đó không?”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, cũng cười lên, giờ ly rượu lên nói: “Được rồi, vì chúng ta... Không hối hận, cạ ly!”

Tạ Xuân Hồng uống đến say khướt trở về, mới vừa vào cửa chung cư đã bị một bóng đen đột nhiên nhảy ra làm sợ hết hồn.

“Em đi đâu đó? Tại sao muốn như vậy mới về, anh chờ em cả một buổi tối, điện thoại cũng không gọi được.”

Tạ Xuân Hồng hí hí mắt, thấy rõ ràng là anh, cười khoát khoát tay: “Anh Dịch, sao anh lại đến đây?”

Dịch Hồi cau mày lắng nghe, đỡ lấy cô gái có chút lảo đảo kia nói với giọng hơi trách cứ: “Làm sao lại uống rượu nhiều như vậy?”

Xuân Hồng lục lọi móc ra cái chìa khóa mở cửa, Dịch Hồi theo ở phía sau thao thao bất tuyệt trách cô: “Con gái không nên uống rượu một mình bên ngoài, uống nhiều như vậy rất tổn thương thân thể...”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất phiền, mãnh liệt xoay người, một thanh túm chặt cả vạt đem trước ngực anh kéo đầu anh xuống.

“Àm ỉ muốn chết...”

Xuân Hồng nói xong liền ấn lên một nụ hôn vang dội lên môi anh, sau đó chếp miệng, ánh mắt mỉ hoặc hỏi: “Anh Dịch, có muốn nếm thử rượu không?”

Dịch Hồi nhìn gò má đỏ hồng của cô, ánh mắt ướt nhẹp sương mù, chậm rãi vươn ra đầu lưỡi hồng phất, dùng lưỡi phác thảo lướt qua từng chỗ một.

Dịch Hồi lúc này nếu là vẫn thờ ơ thì không phải là đàn ông, lúc này nâng hông của cô lên hôn một nụ hôn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 9: Có một loại tình yêu chỉ biết quan tâm từ xa

Tạ Xuân Hồng say rượu vui vẻ về nhà, vừa mới đi đến hành lang thì đột nhiên bị một bóng đen cao lớn xuất hiện làm cho hoảng sợ.

“Em đi đâu vậy? Tại sao về trễ như thế, anh chờ em cả buổi tối, điện thoại cũng không gọi được.”

Tạ Xuân Hồng chớp mắt mấy cái, khi nhìn thấy rõ mặt người đối diện liền cười cười khoát tay: “Anh Dịch, sao anh lại đến đây?”

Dịch Hồi nhui mày lắng nghe, đỡ lấy con người đang lảo đảo đứng không vững kia trách cứ hỏi: “Làm gì mà uống nhiều rượu vậy?”

Xuân Hồng lục lọi lấy ra chìa khóa mở cửa, Dịch Hồi đi theo phía sau liên miên căn nhắc cô không dứt: “Phụ nữ ra ngoài uống rượu mà không có ai đi cùng, uống nhiều như vậy có thể làm tổn hại đến bản thân...”

Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất phiền toái, xoay mạnh người một cái, túm lấy cả vạt trước ngực anh, kéo đầu anh xuống.

“Àm ỉ chết mất...”

Nói xong, Xuân Hồng in một nụ hôn lên môi anh, sau đó mở miệng, ánh mắt quyến rũ hỏi: “Anh Dịch, có muốn nếm thử chút rượu?”

Dịch Hồi nhìn hai gò má ửng hồng, ánh mắt ướt át như sương mù giăng ngang, cái lưỡi nhọn màu hồng đang chậm rãi hoạt động, lướt dọc theo vành môi trên như muốn dụ dỗ người khác.

Nếu Dịch Hồi thờ ơ thì chắc chắn anh không phải là đàn ông, anh lập tức nâng hông cô lên và hôn cô thật sâu.

Nụ hôn này thật mạnh mẽ khác thường, Dịch Hối quẩn lấy lưỡi cô buộc cô phải đáp lại, một tay đặt ở eo cô gắt gao ôm cô vào lòng mình, một tay cố định sau đầu cô khiến cô không thể lùi lại được.

Đầu óc Tạ Xuân Hồng căn bản là đang hỗn loạn vì hơi men lại thêm nụ hôn này khiến cô cảm thấy muốn mê man vì thiếu dưỡng khí, hai tay nắm chặt áo anh, cố sức tiếp nhận nụ hôn có phần hung hăng của anh.

Tạ Xuân Hồng miệng còn phảng phất hơi rượu, nháy mắt đã say Dịch Hối, không biết hôn trong bao lâu, đến khi Xuân Hồng cảm thấy không khí trong phổi đều bị hút hết mới bị anh hung hăng đẩy ra.

Tạ Xuân Hồng đứng không vững, lao đảo lùi về sau vài bước chạm phải ghế sofa liền ngồi xuống, vỗ ngực thở.

Dịch Hối vội vàng tiến trước mặt cô ngồi xổm xuống, đỡ bả vai của cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Tạ Xuân Hồng hơi thở đã ổn định, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Anh đói khát như vậy đã bao lâu rồi? Chưa từng thấy người nào tàn bạo như anh!”

Tàn bạo ...

Được rồi, Dịch Hối cảm thấy cô đã thật sự quá say rồi.

Đôi mắt Tạ Xuân Hồng đang trừng trừng nhìn anh kỳ thật một chút uy lực cũng không có, hơi men làm cho ánh mắt cô có vẻ đặc biệt mê ly, đôi môi đỏ mọng vừa bị anh dằn vò giờ hơi sưng lên quyến rũ, hai gò má ửng hồng thật xinh đẹp.

Tạ Xuân Hồng bỗng nhiên cười: “Anh trai, mắt anh này giờ không chớp kia.”

Dịch Hối hoàn hồn nháy mắt, vô cùng xấu hổ khẽ ho một tiếng: “Muốn uống nước hay không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Tạ Xuân Hồng vịn vai anh đứng lên, có chút buồn phiền chỉnh lại quần áo, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra, hai chân bước đi xiêu vẹo muốn bay bổng như bướm bướm, làm cho Dịch Hối tự nhiên không tự chủ đưa tay cào cào mái tóc.

Xuân Hồng nhú mày, làm loạn cả một buổi tối mờ mờ không ít, dính trên người rất không thoải mái.

Tạ Xuân Hồng đẩy Dịch Hối đang đỡ cánh tay của cô ra, lác lác đi về phía phòng tắm “Em muốn đi tắm một cái. Anh trai, anh cứ tự nhiên đi!”

Dịch Hối lo lắng đi theo phía sau: “Em có thể chứ?”

Tạ Xuân Hồng mở cửa phòng tắm quay đầu nhú mày cười: “Anh Dịch là người giúp việc sao?”

Dịch Hối bị trêu đùa cả một buổi tối, lúc này cũng đã bình tĩnh lại, quang minh chính đại thưởng thức phong cảnh đang lộ ra dưới lớp cổ áo hở rộng, cười như không cười: “Chỉ cần em muốn, anh đây rất vui lòng!”

Tạ Xuân Hồng hừ nhẹ một tiếng, đập cánh cửa cái rầm.

Lần này Dịch Hối ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy miên man bất định.

Tạ Xuân Hồng ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, bên trong khí ẩm giăng đầy, nước ấm dâng cao bọc lấy cơ thể cô, hơi nóng có chút ngược đãi làn da ửng hồng của cô, cảm giác tê tê trên da giống như có thể giảm được cảm giác hỗn loạn trong lòng.

Xuân Hồng gối đầu lên thành bồn tắm, cả người trầm tĩnh lại mới thấy cực kỳ mệt mỏi, rõ ràng mà mệt đến cực điểm, trong đầu những hình ảnh mờ nhạt bắt đầu hiện ra.

Một năm học cấp ba tuy rối loạn hoảng sợ nhưng lại là thời gian Xuân Hồng vui vẻ nhất.

Một năm kia trôi qua như vậy đơn giản là rất tốt đẹp, mục tiêu rõ ràng, chưa từng phải dành nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung, trong lòng ôm lấy bí mật nho nhỏ. Trên lớp nhìn Đường Sơ hăng hái giảng giải môn cổ văn phức tạp, nào là văn thơ lộng lẫy phát ra từ miệng anh, không hiểu sao lại có ý nghĩa thật đặc biệt.

Là do cô vẫn tùy hứng cố chấp.

Năm mười sáu tuổi ấy, Đường Sơ cùng Tô Vân đính hôn làm cho toàn bộ trường trung học của thị trấn sôi sục lên, thầy cô lẫn bạn học đều chúc phúc cho hai người, toàn bộ không khí đều tràn ngập niềm vui, chỉ có Xuân Hồng cảm thấy giá lạnh thấu xương.

Tình yêu thời niên thiếu thường say đắm sâu đậm? Tạ Xuân Hồng không biết người khác có như thế hay không, cô cố chấp giữ kín một phần tình cảm vĩnh viễn không thể nói ra đó, một mình chấp nhận sự cô đơn hoang vắng, anh ấy cái gì cũng không biết, mà cô đã muốn trải qua mỗi tình nặng nề trôi nổi rồi.

Ở một tình yêu không có bắt đầu, người ta vĩnh viễn không tưởng tượng được yêu một người là phải như thế nào.

Mà cô, yêu đến quên đến đi chính mình, để mặc cho tâm hồn mình bị bóp nát.

Trong lòng cô tràn ngập ác cảm, không nhìn được hi vọng độc ác là Tô Văn biến mất, ích kỷ cầu nguyện từ nay về sau nụ cười Đường Sơ về chỉ thuộc về mình.

Còn nhớ rõ ngày đó cô giúp đỡ Đường Sơ sửa bài tập cho các bạn, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, đúng thời điểm cô không kịp suy nghĩ mà mở miệng ra hỏi.

“Thầy thực sự thích cô Tô sao?”

Đường Sơ cười dịu dàng, trên mặt đều là sự lưu luyến thâm tình, làm Tạ Xuân Hồng vô cùng đau đớn.

“Đương nhiên, nếu không Thầy đã không kết hôn với cô ấy.”

Tạ Xuân Hồng hốt hoảng cười: “Cái gì gọi là... Thích ạ?”

Đường Sơ vỗ vỗ đầu cô, có chút cưng chiều suy tư nói: “Thích à? Mỗi người đều có cảm giác không giống nhau. Bản thân Thầy, thích chính là trong lòng luôn muốn cô ấy và Thầy cùng nhau ngắm hoàng hôn dần tắt mỗi ngày cho đến tận cuối đời.”

Chỉ là từ “Muốn”, lại khiến cho trái tim Tạ Xuân Hồng tan nát như tro tàn, cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc.

Đường Sơ đột nhiên cười, vỗ vỗ đầu cô: “Nhóc con bây giờ còn nhỏ, không hiểu chuyện này đâu, Xuân Hồng của chúng ta là một cô gái tốt, tương lai nhất định sẽ gặp một người đàn ông tốt!”

Lời nói kia mười phần là của một người lớn đối với con trẻ rất thân thiết ôn hòa, lại làm cho Tạ Xuân Hồng cực kỳ oán hận phần thân thiết này của anh.

Cô muốn hỏi rằng, nếu cô là một cô gái tốt, vậy anh ấy có bằng lòng chờ cô lớn lên không, sau đó mặc trang phục cưới đỏ chói, để mặc anh ấy đưa đi?

Nhưng là do cô không dám, sợ lời nói phát ra, sẽ không còn đường cứu vãn, sợ sẽ bị ngăn cấm yêu thương, dẫn tới việc anh ấy ghét và lánh xa cô.

Buồn cười biết bao, trong lòng cô tràn đầy tình cảm đơn thuần nhất, lại phải tránh xa anh như tránh xa tai họa.

Tạ Xuân Hồng đưa tay mở vò sen, nước từ vò hoa sen tuôn nước xuống khuôn mặt cô như muốn che dấu đi những giọt nước mắt đang chảy.

Đường Sơ, em nghĩ về anh, không thể nào kiềm chế được nỗi nhớ anh, những ký ức không rõ ràng cứ âm thầm quay về không thể nào ngăn cản nổi, muốn trốn cũng trốn không thoát, để mặc cho nó tùy ý cắn xé cho vỡ nát tâm can.

Mọi người đều nói thời gian sẽ khiến cho con người thay đổi, những tình cảm không quên cũng sẽ bị thời gian bào mòn. Nhưng tại sao đã nhiều năm như vậy trôi qua, em vẫn không thể quên, vẫn không nhận ra phương hướng, vẫn không muốn bước tiếp, đặt ra phạm vi mà đem giam cầm hoạt động của chính mình. Thời gian không thể thay đổi được em, lại làm cho tình cảm của em đối với anh càng thêm lưu luyến gấp bội.

Tạ Xuân Hồng rốt cuộc không thể nhìn được khe khóc thành tiếng, chỉ có lúc say cô mới có dũng khí, dám thành thật nhớ lại, đoạn tình cảm chôn sâu từ lâu kia rốt cuộc cũng bị hơi men tác động làm cho bộc lộ ra ngoài. Sợ bên ngoài Dịch Hồi nghe thấy, Xuân Hồng chỉ khóc thành hai tiếng ngẹn ngào rồi lập tức cắn vào ngón tay, làm cho những tiếng nức nở đều bị ngăn lại, muốn khóc thật to thật lâu để giải tỏa mà không được làm cho ngực cô buồn bã đến đau đớn.

Ngày đó Đường Sơ phát kẹo cưới cho đám học trò, tiết trời cuối thu gió lạnh lạnh thổi buốt cả tâm hồn Xuân Hồng, thổi bay cô gái hoa đào rực rỡ trong lòng cô, cô gái tươi đẹp ấy đã ra đi như vậy ở tuổi mười sáu của chính mình, mang theo cả tuổi thanh xuân tươi đẹp vui vẻ nhẹ nhàng.

Sau đó cô thi vào trường Cao Đẳng, dứt khoát đi vào cuộc sống mới ở thành phố này, nuôi tóc dài ra, bắt đầu tô son điểm phấn, che dấu đi vẻ đẹp hoang sơ tươi mát.

Từ năm mười bảy tuổi trở đi, Tạ Xuân Hồng dần dần trở thành một người con gái trưởng thành xinh đẹp, giống như một cây hoa Mẫu Đơn kiêu diễm, nở ra từng tầng từng tầng lá, chậm rãi nở rộ thành một đóa hoa say đắm lòng người.

Sự phản loại trong lòng tăng thêm một chút, nếu anh ấy nói cô là một cô gái tốt, như vậy khi cô tùy tiện làm trái với sự mong đợi của anh, biết đâu sự tương phản rõ ràng như vậy có làm cho một ngày nào đó anh ấy nhận ra được sự tồn tại của cô.

Dịch Hồi cau mày nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm, âm thanh gõ cửa ngày càng dồn dập: “Xuân Hồng, Xuân Hồng, em làm sao vậy? Có chuyện gì hay không?”

Tạ Xuân Hồng nghe tiếng gõ cửa, vốn không để ý tới, nhưng lý trí lại nói với cô rằng nếu cô không mở cửa Dịch Hồi chắc chắn sẽ phá cửa xông vào, bắt đắc dĩ cô phải đóng vò sen lại.

Dịch Hồi nghe tiếng nước trong nhà tắm đột nhiên ngừng chảy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Em đừng tắm lâu quá, bằng không sẽ không tốt cho sức khỏe!”

Xuân Hồng hắng giọng một cái, cố gắng dùng giọng bình tĩnh trả lời: “Em lập tức ra ngay!”

Tạ Xuân Hồng chìm xuống nước, cảm giác thở không được làm cho cô tạm thời quên đi cảm thấy đau đớn bất lực này.

Dịch Hồi trong chốc lát lại phát hiện trong nhà tắm lại không có âm thanh gì, giờ tay lên định gõ cửa, đột nhiên Tạ Xuân Hồng từ bên trong mở cửa ra.

Dịch Hồi buông tay xuống thở dài: “Nếu em không ra anh đã xông vào trong ấy.”

Tạ Xuân Hồng có chút ngây dại nhìn anh, hốc mắt còn chút hồng hồng, trên mặt không biết có phải là do tác dụng của rượu, cảm giác choáng váng đỏ bừng cả mặt.

Dịch Hồi cẩn thận hỏi cô: “Làm sao vậy? Em khóc có phải không?”

Tạ Xuân Hồng lấy lại tinh thần, lập tức dịu dàng quyến rũ cười rộ lên: “Làm gì có chuyện gì khiến em phải khóc? Chẳng qua là tắm bồn không cẩn thận nước chảy vào mắt thôi!”

Dịch Hồi nghi ngờ nhìn sắc mặt của cô, thấy cô cười cười trầm ngâm nhìn mình nên cũng yên tâm.

“Em không có việc gì là tốt rồi, trẻ như vậy rồi anh phải về thôi, em nghỉ ngơi sớm chút đi!”

Trong đầu Tạ Xuân Hồng còn quanh quẩn hình ảnh lúc này, bên tai còn vang vọng tiếng nói chan chứa ý cười của Đường Sơ.

“Xuân Hồng là một cô gái tốt, tương lai nhất định sẽ gặp người đàn ông tốt!”

“Xuân Hồng là một cô gái tốt.....”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng nảy sinh ý nghĩ gian tà, chậm rãi phát triển thành mạng lưới không thể thoát ra được.

Tạ Xuân Hồng không biết chính mình đang nói gì, nhưng Dịch Hồi cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

“Ồ lại đây đi!”

Trong phòng bất chợt yên lặng, Dịch Hồi khàn giọng hỏi nhỏ: “Em biết mình đang nói gì không?”

Nụ cười Tạ Xuân Hồng càng thêm quyến rũ, ánh mắt tà mị như muốn bắt lấy hồn phách người đối diện khẽ nhướng lên, giọng nói điềm tĩnh mềm mại phát ra từ cổ họng cô: “Vậy anh có muốn hay không?”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng dưng sâu thẳm, u ám không thể nhìn thấu, giống như bất chợt chìm vào dòng nước xoáy không thể thoát ra được.

“Ý của em là..... Anh nên hiểu ý của em sao đây?”

Tạ Xuân Hồng đưa bàn tay mảnh mai ra nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày kiên nghị lạnh lùng, ánh mắt ôn nhu như được tạo thành từ nước giống y hệt đôi mắt của Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng mê muội ngắm nhìn cặp mắt kia, vô thức dùng ngón tay phát họa hình dáng của nó.

“Ý của em là.... Là ý nghĩ anh đang nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 10: Đốt cháy nhiệt tình còn sót lại

Tạ Xuân Hồng không biết chính mình đang nói gì, nhưng Dịch Hồi cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

“Ồ lại đây đi!”

Trong phòng bất chợt yên lặng, Dịch Hồi khàn giọng hỏi nhỏ: “Em biết mình đang nói gì không?”

Nụ cười Tạ Xuân Hồng càng thêm quyến rũ, ánh mắt tà mị như muốn bắt lấy hồn phách người đối diện khẽ nhướng lên, giọng nói điềm tĩnh mềm mại phát ra từ cổ họng cô: “Vậy anh có muốn hay không?”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng dưng sâu thẳm, u ám không thể nhìn thấu, giống như bất chợt chìm vào dòng nước xoáy không thể thoát ra được.

“Ý của em là Anh nên hiểu ý của em sao đây?”

Tạ Xuân Hồng đưa bàn tay mảnh mai ra nhẹ nhàng vuốt ve hàng lông mày kiên nghị lạnh lùng, ánh mắt ôn nhu như được tạo thành từ nước giếng y hết đôi mắt của Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng mê muội ngắm nhìn cặp mắt kia, vô thức dùng ngón tay phất họa hình dáng của nó.

“Ý của em là Là ý nghĩ anh đang nghĩ.”

Dịch Hồi đưa tay lên gãi gao ngăn ngón tay đang nhẹ nhàng lang thang trên khuôn mặt anh, khó khăn nói: “Em uống say rồi ...”

Tạ Xuân Hồng dùng bàn tay còn lại đặt lên ngực của anh, lông mày nhíu lại: “Em đang rất tỉnh táo.”

Dịch Hồi nắm bàn tay mềm mại như không có xương của cô, cảm nhận ngón tay cô đang vẽ ra những vòng tròn trên ngực anh, cảm giác râm ran khó tả thâm nhập vào tận đáy lòng.

Ánh mắt Dịch Hồi càng lúc càng đen tối: “Em biết mình đang làm cái gì không?”

“Dĩ nhiên!” Tạ Xuân Hồng nhón chân lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét lên đôi môi của anh, như tạo ra những đốm lửa nhỏ nóng bỏng, rất nhanh chóng lan ra thiêu đốt cả vùng nam tính của anh.

Dịch Hồi mạnh mẽ ôm cô vào lòng, một tay đỡ lấy đầu cô không do dự hôn lên môi cô, bá đạo chiếm lấy môi cô trên chọc, dùng đầu lưỡi luồn vào giữa hai hàm răng cô, đánh thành chiêm đất, như muốn càn quét sạch sành sanh tất cả hương thơm trên từng tấc đất.

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không còn sức lực chống đỡ, mềm nhũn tựa vào ngực anh, mặc cho anh chuyên chế tấn công miệng cô, từng cơ tẻ đại truyền khắp toàn thân, cộng thêm sức nóng của rượu đang sôi trào trong máu, làm cho cô không khỏi cảm thấy thêm phần kích thích.

Đôi chân Tạ Xuân Hồng như mất hết sức lực, hoàn toàn dựa vào Dịch Hồi để đứng thẳng, Dịch Hồi càng hôn càng sâu, dần dần một nụ hôn còn con này không thể thỏa mãn được anh, anh thở hổn hển khẽ lùi lại, sau đó thừa lúc cô tình loạn ý mê liền bế nàng lên, đá văng cửa phòng ngủ, ôm cô cùng nhau ngã xuống giường.

Áp lực bất chợt gia tăng trên cơ thể khiến Xuân Hồng không nhịn được liền rướn cổ lên khẽ rên lên một tiếng.

Đôi mắt Dịch Hồi chợt lóe sáng khi nhìn xuống chiếc cổ thanh mảnh tuyệt đẹp của cô, thanh tao như cổ một con thiên nga, có độ cong làm mê hoặc lòng người.

Dịch Hồi giống như bị mê hoặc, cúi đầu hôn lên cổ của cô, đưa lưỡi nhấm nháp một chút, hết sức cẩn thận ngậm lấy, giống như đang tôn thờ vị nữ thần trong lòng mình, tràn đầy thành kính cảm kích.

Rốt cuộc, rốt cuộc, cô đã không còn ngăn tròng xa cách cự tuyệt anh, cho phép anh thân mật với cô.

Tại Xuân Hồng cứ như vậy mà bị anh nhẹ nhàng liếm qua. Làm hạ thân cảm thấy càng lúc càng mềm yếu. Ngứa ngát rứt cổ một cái ý muốn né tránh sự đụng chạm của anh, cô lại không biết cử động đó gây thêm kích thích cho nhu cầu của đàn ông đang bị kìm nén bấy giờ.

Dịch Hồi đột nhiên hung hăng di chuyển xuống mút lên mạch máu đang đập trên cổ nàng, tạo ra một dấu vết hồng hồng mấp mề trên đó, sau đó lại mút thêm lần nữa để khắc rõ thêm dấu vết vừa rồi.

Có chút nhói đau lại có chút nhột nhạt, Tạ Xuân Hồng vô thức bị kích động đến tận gốc rễ của các dây thần kinh, đột nhiên bật cười “Ha ha ha”

Dịch Hồi chợt ngừng ra, lập tức ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn cô, Xuân Hồng càng cười càng vui vẻ, vừa cười vừa giải thích: “Em không phải cười anh ... chỉ là ... ha ha ... em rất sợ nhột ...”

Dịch Hồi hí hí mắt, đột nhiên khoe miệng cong lên quý quýt.

“Thật sao? Thì ra là em không thích anh lạnh nhạt như vừa rồi, anh có thể gia tăng chút nhiệt tình !”

Vừa dứt lời, không cần giải thích gì thêm liền cắn lên đôi môi đỏ au của cô, sau đó liếm nhẹ mút lấy lưỡi cô, anh dùng sức như vậy khiến Xuân Hồng cảm thấy lưỡi mình vừa đau vừa xót, như là sắp bị mút cho đứt đến nơi.

Hai tay của Dịch Hồi trên người cô cũng không hề nhàn rỗi, một tay ôm hông cô ép chặt vào người mình, một tay trực tiếp đặt lên ngực cô, thành thạo chậm rãi vuốt ve.

Tạ Xuân Hồng đầu óc hỗn độn không suy nghĩ được gì, cả thể xác và tâm hồn đều hòa theo động tác của Dịch Hồi mà chuyển động, hoàn toàn không khống chế được mình trước sự trêu chọc ấy.

Xuân Hồng bị đè dưới thân Dịch Hồi chỉ cách nhau một làn vải mỏng manh, cảm nhận bàn tay mềm mại, nóng bỏng đang vuốt ve châm chọc, chỉ trong chốc lát liền khiến Xuân Hồng cảm thấy khó chịu hừ nhẹ một tiếng.

Dịch Hồi hôn dần dần xuống phía dưới, ngậm vàng tai trắng như bạch ngọc của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên lỗ tai, nổ ầm một phát như thiêu đốt toàn thân cô.

“Thế nào? Như vậy có đủ nhiệt tình hay không?” Tiếng anh khàn khàn vọng về bên tai có chút ma lực kỳ lạ, đột nhiên khiến Tạ Xuân Hồng khẽ run rẩy toàn thân.

Tạ Xuân Hồng cắn môi không trả lời, Dịch Hồi đột nhiên gia tăng áp lực lên bàn tay đang đặt trên ngực cô, vân vê đầu cúc hoa nhạy cảm mê hoặc lòng người của cô và hỏi: “Sao hả? Có thích như vậy không?”

Tạ Xuân Hồng khẽ kêu một tiếng “A”, gấp rút thở hổn hển, cô tự nhiên không có câu trả lời loại câu hỏi này, trong lòng vừa then vừa cứa, đột nhiên nghiêng đầu cắn lên trái táo A-Dam của Dịch Hồi lúc đó đang ngất ngây, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay một vòng lên đó.

Yết hầu của Dịch Hồi chuyển động lên xuống không ngừng, cổ họng không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ, lập tức phản công lại, nắm lấy quyền chủ động một lần nữa.

Xuân Hồng tấm xong chỉ mặc một chiếc áo ngủ hai dây mỏng manh, Dịch Hồi vừa hôn lên xương quai xanh của cô, vừa đẩy dây áo ngủ xuống, không chút kiên nhẫn, dồn chút lực lên ngón tay, tiếng vải rách trong trẻo vang lên.

Trong phòng ngủ mặc dù không mở đèn, nhưng ánh trăng ngoài kia rất sáng, hơn nữa đèn phòng khách cũng sáng choang, cho nên tuyệt nhiên không ảnh hưởng đến thị lực, Dịch Hồi nhìn rõ ràng cảnh quang xinh đẹp cực hạn đang bày ra trước mắt, cặp mắt bỗng nhiên dấy lên hai ngọn lửa nhỏ.

Rõ ràng là không có gì, Xuân Hồng chỉ mặc váy ngủ, bên trong chẳng có cái gì cả!

Dịch Hồi đỏ mặt quan sát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật đúng là một tiểu yên tinh!”

Không khí đột nhiên lạnh lẽo khiến Xuân Hồng co rúm lại một chút, liền ngay sau đó một thân thể trắng kiêu nóng như lửa áp lên cơ thể cô.

Thuần thực cỡi áo tùy tiện ném sang một bên, không kiên nhẫn cúi đầu há miệng ngậm lấy treu đùa thật lâu trên thân thể trắng nõn mềm mại của cô. Vùng bí ẩn nữ tính của Xuân Hồng có cảm giác nóng bỏng ẩm ướt khiến cô không nhịn được nữa, phát ra một tiếng rên rỉ, mười ngón tay Dịch Hồi đang dịu dàng xoa nhẹ lên lên nó, cô lại vô thức chuyển động vừa vặn đánh bay chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu anh.

Dịch Hồi vừa dùng môi lưỡi đốt thành những nhóm lửa nhỏ nóng bỏng khắp cơ thể cô, vừa nhanh chóng cỡi dây áo ngủ, trong chốc lát giữa anh và cô không còn gì chen ngang nữa.

Dịch Hồi áp lồng ngực cường tráng rắn chắc lên cô, làn da nâu rắn rỏi cùng với cơ thể săn chắc, trong ánh sáng mờ ảo phơi bày tất cả những vẻ đẹp mạnh mẽ hoang sơ khiến Tạ Xuân Hồng cảm thấy không khỏi kinh ngạc và mê hoặc, cô không kiềm được run rẩy vươn tay ôm lấy hông anh, vuốt ve cảm nhận rõ ràng cơ bụng vạm vỡ vừa mạnh mẽ vừa quyến rũ.

Hơi lạnh tỏa ra từ ngón tay, cơ thể rõ ràng căng thẳng, Dịch Hồi nhìn chăm chăm Xuân Hồng, hai mắt bỗng nhiên ánh lên tia nhìn kỳ lạ, sáng rực lấp lánh, kết hợp với tác động của hơi men, khiến Xuân Hồng cảm thấy cực kỳ hấp dẫn.

Dịch Hồi đã không thể nhịn được nữa, vàng trắng đầy đặn sáng sủa của anh lúc này thấm đẫm mồ hôi, tên đã lấp vào cung, đột nhiên dùng đôi tay đang làm loại khắp nơi kia, khẽ nhắc thân mình, nâng khuôn mặt Xuân Hồng lên hỏi: “Em chán chán chứ? Em có biết anh là ai không?”

Tạ Xuân Hồng cười vô cùng quyến rũ, ánh mắt long lanh bóng nước, đôi môi đỏ mọng cong lên, trần ngập hờn dỗi nói: “Anh trai, anh thật là nhiều lời...”

Sợi dây lý trí trong đầu Dịch Hồi cuối cùng cũng bị chặt đứt, không đợi cô nói xong, một động tác chuyển thân nhanh, chính xác, tàn nhẫn đi vào trong cô.

Tạ Xuân Hồng hét lên một tiếng thảm thiết, đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vốn là đang ôm ngang eo anh, lập tức dùng sức đẩy anh ra.

Dịch Hồi toàn thân cứng đờ, sững sờ nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang xoắn lại vì đau đớn dưới thân mình, ánh mắt dần dần thể hiện sự vui mừng như điên.

“Em...”

Dịch Hồi nghẹn giọng, một cử động cũng không dám, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đang tuôn trào nước mắt, hối hận nói: “Thực xin lỗi, anh không biết đây là lần đầu tiên của em...”

Dịch Hồi vươn một bàn tay xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve xoa bóp nhắm làm giảm bớt đi cơn đau của cô, tay kia gút gao ôm lấy cô, tựa như vừa nhặt được bảo vật, trân trọng hôn cô.

Tạ Xuân Hồng đau muốn xé đôi cơ thể, tâm trí đang mê loạn bỗng thức tỉnh

“Dịch Hồi... anh mau ra khỏi đi!”

Dịch Hồi làm sao có thể? Không thể cử động ở trong cô đã là sự chịu đựng cực hạn rồi, nghe xong lời của cô lập tức bàn tay vuốt ve nhanh hơn, muốn làm cho cô không còn đau như vậy nữa.

“Ngoan, đừng sợ ...”

Tạ Xuân Hồng bị động tác dịu dàng cùng chiều ấy tác động, dần dần thôi không giãy giụa nữa, có cái gì đó kỳ lạ tê ngứa xua tan đi cơn đau, cơ thể hơi hơi trầm tĩnh lại, mọi ý chí của một người đàn ông chỉ tập trung vào từng biểu hiện nhỏ nhất của cô, đột nhiên nhận ra những thay đổi của cô, ngay lập tức bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển.

Nơi bí mật mềm mại của cơ thể vốn kiên cố đang dần bị khám phá lần lượt vỡ ra, Tạ Xuân Hồng không nhịn được cắn vào đốt của ngón trỏ tay phải, như muốn ngăn cản tiếng rên rỉ đang chực phát ra, nhưng lại bị Dịch Hồi ngăn cản, sau đó tập trung ngậm chặt lấy môi cô, hôn thật sâu.

Không biết qua bao lâu, giống như lâu cả thế kỷ, lâu đến biển xanh hóa nương dâu, giống như cảnh còn người mất, vạn vật đều ngừng, lại giống như chỉ mới thoáng qua trong chớp mắt, trong nháy mắt đã trở thành lão nhân.

Động tác càng lúc càng nhanh, Dịch Hồi dùng tất cả sự nhẫn nại mới không chế được chính mình không tùy ý lao nhanh về phía trước, ở thời điểm cuối cùng gao ghi cô vào trước ngực, hôn cô không thương tiếc.

Vật thể to lớn trơn trượt đang nhanh chóng xâm chiếm cơ thể là cho Tạ Xuân Hồng vô thức bám víu lấy bả vai anh, nhưng đôi tay không còn chút sức lực đành ôm chặt lấy cổ của anh, hai chân giống như hai con rắn quấn lấy thắt lưng anh, từ từ nhắm hai mắt lại giống như con cá dưới nước miệng há to nhưng không phát ra âm thanh nào.

Sau cơn kích tình mãnh liệt không thể kiềm chế là một nụ hôn dài nóng bỏng để kết thúc, Tạ Xuân Hồng không còn chút sức lực nào nữa, tùy ý để Dịch Hồi nằm trên người cô từ từ lấy sức cho chính mình.

Dịch Hồi chậm rãi rời khỏi Xuân Hồng làm cho cô bị thêm một cơn đau nữa, anh vô cùng nhẹ nhàng hôn cô, đôi mắt sâu thẳm không có sự hối tiếc mà chứa chan tình cảm dịu dàng.

“Rất đau?”

Dịch Hồi từ trên người cô đặt mình xuống, nghiêng người nằm bên cạnh cô, tình cảm mãnh liệt đang xâm chiếm cơ thể anh, làm khản đặc giọng nói không thể thốt nên lời.

Tạ Xuân Hồng không trả lời, ngọn lửa ấm áp sưởi ấm cơ thể theo Dịch Hồi rời đi khiến cô đột nhiên cảm thấy lạnh. Đưa tay qua kéo tấm chăn vừa bị ném sang một bên bọc lấy thân mình, Xuân Hồng trở người đưa lưng về phía anh.

Dịch Hồi thấy cô mệt mỏi, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, lồng ngực ấm áp dính sát vào lưng cô, hài lòng mỉm cười.

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt, căn phòng tranh tối tranh sáng trầm mặc không nói nên lời, cực kỳ giống cuộc sống cô đơn của cô mấy năm nay, đêm khuya yên tĩnh ở trong nhà, cô an tĩnh rúc vào lòng Dịch Hồi, không nhịn được những dòng nước mắt đang lặng lẽ chảy xuống.

Bàn tay đang đặt trên eo cô của Dịch Hồi dần dần dời lên phía trên, anh sờ đến gương mặt của cô, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo.

“Tại sao khóc? Em hối hận phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 11: Ngày tốt cảnh đẹp, giấc mộng đầu tiên

Dịch Hồi thấy cô mệt mỏi, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, lồng ngực ấm áp dính sát vào lưng cô, hài lòng mỉm cười.

Tạ Xuân Hồng nhắm mắt, căn phòng tranh tối tranh sáng trầm mặc không nói nên lời, cực kỳ giống cuộc sống cô đơn của cô mấy năm nay, đêm khuya yên tĩnh ở trong nhà, cô an tĩnh rúc vào lòng Dịch Hồi, không nhịn được những dòng nước mắt đang lặng lẽ chảy xuống.

Bàn tay đang đặt trên eo cô của Dịch Hồi dần dần dời lên phía trên, anh sờ đến gương mặt của cô, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo.

“Tại sao khóc? Em hối hận phải không?”

Đã luôn luôn là một đàn ông lạnh lùng mạnh mẽ vậy mà cũng có lúc mang nỗi thấp thòm lo âu trong lòng, cẩn thận dò hỏi từng li từng tý, vì sợ cô loại bỏ mình ra khỏi thế giới của cô ấy.

Dịch Hồi chưa bao giờ cảm thấy thất bại và ảo não như lúc này.

Tạ Xuân Hồng lật người nằm ngửa, ngán người nhìn lên trần nhà.

Có gì đâu mà phải hối tiếc? Mặc dù cô đã say, nhưng tâm trí vẫn rất tỉnh táo, từ đầu đến cuối cô biết mình phóng túng, lại muốn hối hận cái gì chứ? Cô cũng chỉ là Cô chút sợ hãi khổ sở thôi.

“Dịch Hối”

Tạ Xuân Hồng giọng nói bình tĩnh hỏi: “Em không còn là một cô gái tốt nữa rồi hả?”

Dịch Hối sững sờ, nắm thật chặt cánh tay: “Làm sao lại như vậy?”

Thì ra là cô ấy không phải hối hận.

Dịch Hối lập tức thở phào một cái, trong lòng có một chút vui mừng mơ hồ, Xuân Hồng ngoài mặt phong tình quyến rũ như vậy, thì ra trong lòng lại là một cô gái tư tưởng bảo thủ đến như vậy, chỉ là rất may mắn là cô bảo thủ, để cho anh có thể có cô trọn vẹn.

“Anh ấy ... bọn họ, cũng rất nhiều người nói em là cô gái tốt, nhưng việc em làm, vẫn luôn không phải là việc một cô gái tốt nên làm.”

Giọng nói sâu kín của Tạ Xuân Hồng vọng trong đêm tối tĩnh mịch, giọng nói đều đều như không chút gợn sóng, lại làm cho người ta cảm thấy đau lòng vô cớ.

Dịch Hối thương tiếc vuốt ve mái tóc cô, dùng ngón tay vén những sợi tóc đang xòa bung tán loạn của cô qua một bên, giọng nói chứa đựng sự cung chiêu nhân nhật: “Đồ ngốc, làm sao có thể, em không làm chuyện gì xấu xa thương thiên hại lý, đương nhiên em là cô gái tốt!”

Tạ Xuân Hồng quay đầu, con ngươi đen nhánh không hề chớp mắt nhìn vào anh: “Nhưng là, em và anh... không nên...”

“Shh___” Dịch Hối cười cười, “Cái gì có nên hay không, chuyện tình cảm đi đến nước này là điều bình thường, hơn nữa ... Anh tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm với em tới cùng đấy!”

Dịch Hối đặt cánh tay ôm chặt eo cô, giọng nói ấm áp trầm ấm, không hiểu sao khiến cho Xuân Hồng cảm động không ít, cảm thấy không thể diễn đạt sự an lòng của mình.

Tạ Xuân Hồng xoay người nằm đối mặt với anh, cuộn tròn người vùi mình vào ngực anh, nhắm mắt lại nói: “Em mệt rồi, ngủ thôi.”

Dịch Hối xoa xoa lưng cô giống như vỗ về một đứa bé dỗ cho cô ngủ, dùng chính thân nhiệt của mình làm cho cơ thể đang cứng ngắt của Xuân Hồng dần dần thả lỏng, chỉ trong chốc lát đã nghe được tiếng thở đều đều của cô.

Trải qua một đêm như vậy, Dịch Hối làm sao có thể ngủ được, ôm cô trong ngực một lần nữa cuộc kích tình vừa mới đi qua lại lập tức quay trở lại, Dịch Hối cười ngáy ngổ, trong chốc lát cơ thể giai nhân mềm mại nằm trong vòng tay mà trong lòng cảm thấy bức rức không yên, tròn tròn mắt nằm thức cả đêm.

Sáng sớm, Dịch Hối liền lặng lẽ rời giường, nhìn Xuân Hồng đang ngủ say cũng biết tối qua cô thật sự mệt đến mức nào, cánh tay trắng ngần của cô lộ ra bên ngoài, Dịch Hối cẩn thận kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô sau đó mới sáng khoái tinh thần bước ra khỏi phòng ngủ.

Tạ Xuân Hồng hiếm khi ngủ sâu như vậy, tuy nhiên khi thức dậy cơ thể cũng cảm thấy không khỏe và không muốn rời khỏi giường, nhìn thấy Dịch Hối không có trong phòng thật là thở phào nhẹ nhõm, nếu không cô cũng không biết phải nói gì với anh, thật sự quá lúng túng!

Tạ Xuân Hồng dụi mắt mới phát hiện ra mình còn đang khóa thân, không khỏi đỏ mặt, nhìn xuống dưới giường quần áo bị ném loại xạ xung quanh thì càng thêm thẹn thùng không thể tả, vội vã tìm quần áo khoác qua loa lên người, Tạ Xuân Hồng mới đi ra phòng ngủ.

Vừa mở cửa đã thấy Dịch Hối đứng ngay đó, có vẻ như cũng muốn mở cửa không biết đang làm gì, Xuân Hồng sợ hết hồn, vốn cô nghĩ rằng anh đã đi trước.

“Anh đứng ở đây làm gì?”

Dịch Hối đột nhiên có chút ngượng ngùng cười cười, lời giải thích không được tự nhiên: “Anh ra ngoài mua đồ ăn, thấy em ngủ say, sợ gõ cửa làm em thức giấc nên anh chỉ muốn mở cửa để chờ...”

Tạ Xuân Hồng vốn dĩ đang tức giận cũng ngượng ngùng cúi thấp đầu, từ từ bình tĩnh mới miễn cưỡng nói: “Em đi rửa mặt.”

Tạ Xuân Hồng sau khi chỉnh đốn xong bước ra thì Dịch Hối cũng đã bày xong bát đĩa, cô trước sau vẫn giữ vẻ mặt nhân nhật, Dịch Hối cũng không biết làm sao để làm cho cô bỏ đi về mặt ấy, làm sao anh có sở trường ăn nói để lấy lòng người khác? Nhất thời trên bàn ăn cơm có chút trầm mặc.

Tạ Xuân Hồng trong lòng không vui, ăn cơm cũng không ngon, theo thói quen dùng chiếc thìa mở cái bánh bao hấp, đem nhân bên trong lừa ra ngoài, sau đó chỉ ăn vỏ bánh bao.

Dịch Hối nghi ngờ hỏi: “Em không thích ăn cái nhân này?”

Xuân Hồng ngẩn người: “Không phải, em không thích ăn nhân bánh, bánh bao sùi cảo hoành thánh đều chỉ ăn vỏ bánh.” Nói rồi có chút ngượng ngùng gậy gậy dưa trong đĩa bánh bao hấp, “Em biết như vậy có phần lãng phí...”

Dịch Hối cười, gấp cái bánh bao hấp lên lấy hết phần nhân bánh bên trong cho vào trong đĩa của mình, sau đó đem phần vỏ bánh còn lại thả vào chiếc đĩa đặt trước mặt Xuân Hồng.

“Tốt lắm, em ăn vỏ anh ăn nhân!”

Xuân Hồng nhìn anh thỏa mãn không chấp nhận ăn những thứ cô ném ra, không tránh khỏi giật mình.

Trước kia cô cũng đã từng ăn cơm chung với người đàn ông khác, bọn họ luôn chỉ trích cô có khẩu vị kỳ lạ, kén ăn, lãng phí, hoặc là đề nghị cô không cần ăn những thứ này, cứ trực tiếp ăn mì hoặc bánh mỳ thay là tốt rồi, nhưng chưa từng có một người đàn ông nào ăn những thứ cô ăn dư lại.

Tốt như vậy giống như sự cưng chiều xen lẫn bao dung cực hạn, làm cho những lời cô định nói vào sáng nay lại không thể cất thành lời.

Cô vốn đã suy nghĩ xong, cuối cùng vẫn là muốn trêu đùa Dịch Hối, vậy thì càng muốn nói rõ một chút, không thể cùng anh tiếp tục dây dưa nữa.

Tối hôm qua uống say, nhất thời không cảm lòng được, tất cả mọi người đều là người trưởng thành thì không cần để ý ...

Cô nghĩ ra rất nhiều lời giải thích, lại không nghĩ rằng sẽ bị cảm động đến như vậy.

Đối mặt với người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào lại có thể quyết tâm nói ra những lời tàn nhẫn như vậy chứ?

Tạ Xuân hồng im lặng không lên tiếng trong suốt bữa ăn, bởi vì là Chủ Nhật không cần phải đi làm, cô không muốn cùng Dịch Hối tiếp tục ở cùng một nơi, nên muốn tìm lấy một cái cớ để xua anh đi.

Là ai đó đã nói, nam nữ chung sống với nhau một khi đã có sự ràng buộc giữa hai cơ thể thì liền xảy ra không ít hỗn loạn, càng cố gỡ càng dây dưa không dứt.

Tạ Xuân hồng căn bản là đang tính toán tìm thời điểm thích hợp cùng Dịch Hối nói cho rõ ràng, nhưng trước sau vẫn không tìm được cơ hội nào.

Dịch Hối vẫn cứ thường xuyên hẹn cùng cô ăn cơm, cô đã từ chối đến bảy tám lần rồi, đối xử với anh lễ phép ôn hòa còn hơn cả trước kia, trước sau vẫn thản nhiên duy trì thái độ nhàn nhạt xa cách. Không biết làm sao Dịch Hối quyết tâm tuyệt đối không lùi bước, cô càng tỏ ra xa cách, anh lại càng nhiệt tình. Những lúc cô đồng ý cùng anh đi ăn cơm tối, Dịch Hối thường đưa cô về rồi lên nhà cô ngồi, sau đó tự nhiên ở lại.

Tạ Xuân Hồng từ nhỏ đến lớn đều quen ngủ một mình, mới đầu cô không sao thích ứng được, buổi sáng thức dậy thường phát hiện bên cạnh mình có thêm một người nữa thì đột nhiên tâm tình cực kỳ xấu, lại không thể đối xử hẹp hòi với Dịch Hối, rồi giương trong tâm trạng bức rức nên buổi sáng của cô cũng không được thoải mái. Sau đó dần dần thành thói quen, cô từ trước đến nay giấc ngủ thường không tốt, luôn bị những giấc mơ hỗn loạn quấy rầy, nửa đêm thường xuyên đột ngột tỉnh giấc, sau đó sẽ không thể ngủ lại được nữa.

Nhưng khi nằm trong lòng Dịch Hối, cô lại có thể ngủ rất ngon, ngẫu nhiên nửa đêm nằm mơ chợt tỉnh giấc, Dịch Hối luôn dịu dàng dỗ dành cô, đem thân thể đang cuộn tròn của cô vuốt ve một chút cho cô thả lỏng sau đó ôm vào trong ngực.

Tối hôm đó, Xuân Hồng lại bị thức giấc, trong giấc mơ Đường Sơ mặc tây trang màu trắng, cánh tay đang kéo Tô Văn, cô dâu xinh đẹp mảnh mai với nụ cười hạnh phúc trên mặt làm cô đau đớn, cô đã không nhìn được mà xông lên phía trước, gạt tay Tô Văn xuống, tham lam muốn sở hữu trọn vẹn Đường Sơ.

Nhưng Đường Sơ lại gỡ từng ngón tay của cô ra, nét mặt vô cảm nói: “Tạ Xuân Hồng, đừng làm rộn, anh chỉ muốn cùng Vô Văn cùng nhau nhanh chóng đi xem cực quang, em là một cô gái tốt, nhưng là em còn nhỏ quá!”

Trong giấc mơ tất cả đều là xấu hổ và tuyệt vọng, ánh mắt mọi người nhìn cô hoặc là hèn mọn hoặc là đồng tình thì đều mang lại cho cô cảm giác khó thở, rầu rĩ đến đau lòng.

Lúc Tạ Xuân Hồng thức giấc, bắt gặp đôi mắt đen sáng quắc của Dịch Hối đang nhìn xuống cô, thấy cô tỉnh giấc mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa vàng trắng đầy mồ hôi lạnh và khóe mắt ngập nước của cô, thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, chỉ là giấc mơ mà thôi ...”

Tạ Xuân Hồng trong cơn mơ đang nhảy từ trên cao xuống nước tự vẫn, tim đập cực nhanh, bên tai nghe được giọng nói mạnh mẽ trầm ấm đang an ủi, tự nhiên rất nhanh liền an tâm ngủ tiếp.

Ngày hôm sau Xuân Hồng thức dậy trước, phát hiện mình vẫn bị anh từ phía sau ôm chặt cô vào lồng ngực như cũ, mười ngón tay gãi gao lồng vào nhau, đột nhiên cô có chút thấp thỏm lo âu.

Cô cảm thấy mình càng ngày càng có thói quen cho Dịch Hối ôm ấp, thậm chí bắt đầu lưu luyến sự bình yên do anh tạo ra ... Nhưng như vậy thật không đúng, cô không yêu anh, làm sao có thể vì ham muốn sự ấm áp nhất thời mà ngã vào lòng anh?

“Tỉnh rồi à?”

Dịch Hối đưa cặp mắt còn mơ màng buồn ngủ nhìn xuống cổ áo của Xuân Hồng, ánh mắt rất nhanh trở nên nóng bỏng, sau đó không đợi Xuân Hồng nói gì liền hôn thật sâu lên môi cô chế ngự toàn bộ phản kháng của cô.

Sáng tinh mơ đúng là thời điểm khí huyết đang độ cao trào nhất, trong phút chốc hai người liền dây dưa qua lại cùng nhau, buổi sáng mùa đông giá lạnh bị tiếng thở dốc cùng tiếng rên rĩ mờ ám làm cho không khí dần dần bị bốc cháy sôi trào, cả phòng chìm trong phong cảnh kiều diễm.

Tạ Xuân Hồng ngồi phịch xuống giường để bình phục hô hấp, nhìn người đàn ông đang mặc quần áo với vẻ mặt thỏa mãn, thần khí sáng khoải trong tay ra hai cái cà-vạt hơi ý kiến cô, không khỏi nổi giận ném chiếc gối về phía anh.

“Nếu anh dùng nó để thất cổ chính mình, thì màu sắc không cần phải chọn lựa!”

Dịch Hồi sững sốt, lập tức cao hứng nhào lên giường, vững vàng cầm khuôn mặt cô liều mạng hôn xuống.

Lửa giận của Tạ Xuân Hồng càng bốc cao, ra sức né tránh chỉ vào mũi anh mắng âm lên: “Dịch Hồi anh là người đàn độn nhất, tình trờng điều khiển não, sáng sớm tinh mơ phát bệnh thần kinh à!”

Dịch Hồi ngồi trên giường, tâm trạng hưng phấn nhìn cô đầu bù tóc rối khóc lóc om sòm, ánh mắt tự nhiên tràn đầy vui sướng.

Tạ Xuân Hồng bị ánh mắt kỳ lạ của anh làm cho hoảng sợ, dừng lại nghi hoặc nhìn anh: “Anh làm sao vậy? Không phải thật sự bị đàn độn chứ?”

Dịch Hồi không chút mất hứng vì mấy lời nói của cô, vẻ mặt tươi cười thậm chí rất đáng được gọi là “Kinh hi” (Vui mừng tốt độ)

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy có chút sờn tóc gáy, cười gượng hai tiếng nói: “Rất xin lỗi, tâm trạng em lúc thức dậy có phần nghiêm trọng. ... Vừa thức dậy tính khí đều rồi loại như vậy...”

Dịch Hồi có chút cảm thán lắc lắc đầu nói: “Xuân Hồng, anh thật thấy rất cao hứng khi em có thể vì anh mà phát giận, so với bộ dáng ôn hòa của em, hoặc là khiêm tốn xa cách lễ phép, anh càng thích em không kiêng nể gì anh mà tùy hứng khóc lóc om sòm ... Em vừa mới như vậy, giống như con mèo nhỏ xù lông, anh chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu. Em nguyện ý bộc lộ hết những cảm xúc chân thật nhất đối với anh, đã nói lên em rất cực bất đầu tin tưởng anh, chấp nhận anh. Anh cố gắng lâu như vậy, cuối cùng vẫn không phải là uổng phí.”

Trong ánh mắt Dịch Hồi tràn ngập lưu luyến thâm tình, đôi mắt đen láy đẹp như Hắc Diệu Thạch lấp lánh ánh sáng hạnh phúc, Xuân Hồng thấy vậy trái tim chột như nảy lên.

Dịch Hồi tràn ngập yêu thương hôn lên trán cô, mặc quần áo chỉnh chu đi ra ngoài làm điểm tâm.

Nổi bất an trong lòng Tạ Xuân Hồng ngày càng mãnh liệt, đột nhiên thấy anh sắp đi ra khỏi phòng liền bối rối gọi anh

“Dịch Hồi!”

Dịch Hồi quay lại nhìn cô, cô không tự chủ nuốt nước miếng, cố gắng tạo ra bộ dáng bình tĩnh.

“Hai ngày nữa anh không cần tới đây.”

Dịch Hồi nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Vì sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải...” Tạ Xuân Hồng không thể để anh hiểu sai ý cô, hạ quyết tâm tàn nhẫn mở miệng, “Chúng ta đều đã đạt được ý muốn, dây dưa thật bất tiện.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Chương 12: Tình yêu chỉ là chờ đợi

Hai ngày nữa anh không cần tới đây.”

Dịch Hồi nghi hoặc nhìn cô hỏi: “Vì sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải...” Tạ Xuân Hồng không thể để anh hiểu sai ý cô, hạ quyết tâm tàn nhẫn mở miệng, “Chúng ta đều đã đạt được ý muốn, dây dưa thật bất tiện.”

Ánh mắt Dịch Hồi đang nhìn cô đột nhiên có rút lại rất nhanh, thẳm sâu trong đôi mắt đen láy bỗng nhiên xuất hiện hai đốm lửa nhỏ, rồi sau đó nhanh chóng lan tràn thành hai đám lửa hừng hực cháy.

Dịch Hồi cầm chặt nắm cửa đến tay nổi gân xanh, khuôn miệng mở rộng nhưng tuyệt nhiên không phát ra được tiếng nào.

Tạ Xuân Hồng không chút sợ hãi đối diện với anh, cố gắng hết sức duy trì nét mặt lạnh nhạt, trong lòng lại dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Dịch Hồi chậm rãi thở ra một hơi, hít sâu vào một hơi, sau đó khó khăn hỏi: “Em nghĩ ... Cho rằng như vậy?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc không nói nhìn anh, trong ánh mắt xuất hiện một sự thần nhiên cùng áy náy.

“Em thật sự nghĩ rằng, anh đến đây chỉ là vì cùng em ... Tạ, Xuân, Hồng, em rút cuộc xem anh là cái gì?” Âm thanh của Dịch Hồi không cao, từng chữ từng chữ một phát ra thậm chậm, Xuân Hồng nghe ra trong giọng nói đó nặng nề áp lực cùng sự ảm đạm, “Đàn ông khi đến với phụ nữ đều là ngựa được sao?”

Ánh mắt vốn đen bởi vì lửa giận mà càng thêm lóe sáng, Dịch Hồi cố gắng kiềm chế những lời trách móc đang muốn thốt ra, đôi môi mím thật chặt, không nói được lời nào nhìn chăm chăm Tạ Xuân Hồng.

Xuân Hồng trong lòng căng thẳng, mi mắt rủ xuống: “Rất xin lỗi ...”

“Àm----- “

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, Dịch Hồi vì phần nộ mà đâm vào cánh cửa phòng, dùng lực quá mạnh nên làm vỡ vài thớ gỗ, dầm dẫm thẳng vào lòng bàn tay Dịch Hồi

“Anh ...”

Tạ Xuân Hồng há hốc miệng không biết nên làm gì, Dịch Hồi từ trước tới nay ở trước mặt người khác thường tỏ ra ngạo mạn cứng rắn, còn đối với cô đều là rất ôn hòa, luôn luôn dịu dàng bao dung làm cho cô chút nữa quên rằng còn có một con người trong Dịch Hồi, hắc bạch lưỡng đạo gì đều xài được, Dịch tiểu tướng quân cũng là người đã nói là phải làm!

Dịch Hồi không hề để ý đến bàn tay đang chảy máu thành từng giọt, sắc mặt không chút thay đổi nhìn Tạ Xuân Hồng đang giương mắt hoảng sợ nói: “Anh còn có việc đi trước, em nghỉ ngơi cho tốt, bằng không đến thời ký sinh lý lại đau đến chết đi sống lại.”

Nói xong không đợi Tạ Xuân Hồng phản ứng liền bước chân khỏi cửa đi ra ngoài.

Trong phòng vắng vẻ chỉ còn một mình Tạ Xuân Hồng, không hiểu tại sao cô lại cảm thấy sáng sớm hôm nay không khí trở nên lạnh lẽo khác thường.

Tạ Xuân Hồng thờ dài, cô với Dịch Hồi coi như đã xong? Người đàn ông kiêu ngạo như anh, làm sao chịu được khi cô cứ liên tục gây chuyện?

Xuân Hồng mặc quần áo tử tế, cầm cái chổi bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ chỗ vụn gỗ trên sàn nhà, tò mò đưa tay sờ vào chỗ vỡ trên cửa, không khỏi cảm thấy lực đâm mạnh bạo của Dịch Hồi.

Bỗng nhiên nghe thấy đập cửa, Tạ Xuân Hồng tưởng Dịch Hồi quay lại, cô do dự mở cửa, thấy là một người xa lạ mới yên lòng.

“Xin chào, xin hỏi cô là cô Tạ?”

“Vâng.”

“Đây là bữa sáng của cô!”

Tạ Xuân Hồng ngăn người: “Tôi không gọi...”

Bỗng dưng nhớ tới, cô thường nằm nướng trên giường, cho nên Dịch Hồi đều là người nấu bữa sáng, nói như vậy phần ăn sáng mua ở ngoài cũng là do anh gọi đến.

Tạ Xuân Hồng thanh toán tiền, trong hộp cơm đều là những thức ăn cô thích, trong lòng có chút tiếc nuối và mất mát.

Một người đàn ông mạnh mẽ như thế, tự nhiên ở trong con giận như vậy mà vẫn không quên chuẩn bị bữa sáng cho cô, nói không cảm động là gạt người, nhưng cảm động không thể trở thành tình yêu được.

Ở cùng với Dịch Hồi hơn hai tháng qua, Tạ Xuân Hồng cảm nhận được sự sùng ái từ trước tới nay chưa từng có, cô từ nhỏ vốn không có được tình yêu của ba, mẹ cũng không thân mật với cô, hoàn toàn chưa từng được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên đối với một người đàn ông như vậy, cô không có khả năng chống cự lại sự rung động, nhưng chỉ là một chút rung động mà thôi.

Nhiều năm như vậy tình cảm đã sớm phát triển thành cây đại thụ cao ngút tầng mây, những rắc rối khó tháo gỡ cứ chiếm giữ trong tim, cô làm sao có thể nhỏ nhẹ để cả góc rẽ, để cùng người đàn ông khác bay nhảy khắp nơi?

Huống chi ... cô chưa từng nghĩ tới việc chặt bỏ cây đại thụ này.

Sự tức giận của Dịch Hồi quả nhiên không hề nhẹ, đã vài ngày rồi vẫn chưa đến tìm cô, trong công ty nhìn thấy cũng lạnh lùng, bộ dáng chỉ tập trung giải quyết việc chung.

Bất quá ai cũng cảm nhận được tâm trạng của Dịch Hồi đang rất xấu, thậm chí Đan là người thân cận nhất cũng bị anh làm cho bề mặt trước mọi người

trong hội nghị thương mại.

Dan ủy khuất chạy đến kẻ khổ với Xuân Hồng, anh chưa nói được vài câu liền bị cô gạt qua đề tài khác.

Tạ Xuân Hồng cùng với vị cấp trên này cũng thường đùa vui với nhau, cho nên không sợ anh, cô tốt xấu gì cũng học văn học nhiều năm như vậy, sao có thể chịu thua tên giặc tây này bởi vài ba câu nói, vòng vòng một hồi liền tìm cách đổi đề tài

Tạ Xuân Hồng không biết có phải mình đã tạo nghiệt nên không thể sống tốt, hay là nên nói miệng Dịch Hồi chính là miệng quạ.

Quả nhiên ký lý của cô đâu đến chết đi sống lại.

Cô bình thường nghỉ ngơi không đúng giờ giấc, ăn uống cũng không chú ý, hàng tháng đến những ngày sinh lý là giống như trải qua một cơn bệnh nặng.

Buổi sáng tự nhiên không thể đứng dậy đi làm, đành gọi điện thoại xin nghỉ ốm. Cô khát đến không chịu nổi nên bò xuống giường, không nghỉ ngơi gì vừa uống ly nước ấm lại không thể không chế mà ới ra hết.

Trong bụng vốn trống rỗng không có gì, chỉ có thể phun ra chút nước, Xuân Hồng thống khổ ngồi ghé vào bồn cầu, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Mê man không biết đã ngủ được bao lâu, lại bị một trận đập cửa dồn dập đánh thức.

Tạ Xuân Hồng không có ý định mở cửa, nhưng người gõ cửa đặc biệt kiên nhẫn, nhận định rằng phòng nhà nhất định có người. Cô không khỏi rên rỉ một tiếng, thống khổ đứng lên không mặc cả quần áo, run rẩy mở cửa ra, Dịch Hồi mang theo ngọn gió mùa đông lạnh leo bước vào phòng, làm cho cô bất giác sợ run cả người.

Người đàn ông đó vẫn giữ khuôn mặt nghiêm nghị khó chịu nhú mảy nhìn cô đang ôm lấy cơ thể đứng lui vào góc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong ánh mắt chột thoáng qua một chút thương xót luyến tiếc.

“Sao anh lại tới đây?” Xuân Hồng đóng cửa lại, lập tức chui vào trong chăn.

Dịch Hồi không trả lời, cứng rắn hỏi: “Lạnh như vậy, sao không mở điều hòa?”

“Có mở, nhưng chắc do điều hòa của chủ nhà để lại, kiểu cũ, giống như hỏng rồi...”

Phòng trọ này được Xuân Hồng thuê lúc đang gặp phải gánh nặng về kinh tế, bây giờ khá hơn nhưng vẫn còn đang trong thời gian hợp đồng nên gặp không ít trở ngại.

Dịch Hồi không nói gì thêm, trực tiếp đi vào bếp, nấu một ấm nước, sau đó bung một chén tiến lại đưa cho Xuân Hồng. Sau đó từ trong túi áo khoác lấy ra một chiếc hộp mở đưa cho cô.

“Em vừa xin nghỉ anh đã khẳng định em không chuẩn bị thuốc giảm đau, uống đi rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

Tạ Xuân Hồng yên lặng cầm việc thuốc, nước ấm bốc hơi làm mờ cả mắt, trong người đang lúc không thoải mái thường là thời điểm yếu đuối nhất, chỉ cần người khác an ủi vài câu là có thể cảm động đến tận đáy lòng.

Ly nước ấm vừa nuốt xuống, Xuân Hồng lập tức cảm thấy hơi ấm tỏa ra khắp cơ thể, không khỏi thở dài khoan khoái.

Thuốc uống vào rồi nhưng không phải lập tức có tác dụng nên cơ thể tạm thời vẫn mệt mỏi, nhưng Dịch Hồi không hề có ý định đi, cầm cuốn tạp chí ngồi bên cạnh giường.

Tạ Xuân Hồng ngáp một cái: “Anh hôm nay không đến công ty sao?”

Dịch Hồi không ngần ngại, lật tờ báo rồi trả lời: “Không đi”

Được rồi, dù sao cũng là công ty của anh, anh có đi hay không cũng vậy thôi.

Tạ Xuân Hồng không để ý đến anh, thật sự chống đỡ không nổi nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy phần giường bên cạnh trống xuống, một cánh tay choàng qua, khuôn ngực cứng rắn kia mang lại cảm giác cực kỳ an tâm, Xuân Hồng muốn thấy lại cảm giác quen thuộc đó, nên cũng không ngần ngại, để anh tùy ý từ phía sau lưng đem cơ thể cô ôm vào trong lòng.

Dịch Hồi đưa bàn tay chậm rãi lần xuống phía dưới, Xuân Hồng bỗng dưng giật mình, gắt gao chặn bàn tay anh lại.

“Anh...”

“Đừng nhúc nhích!” Dịch Hồi nhẹ giọng trấn an bên tai cô: “Anh sẽ không làm xằng bậy.”

Nói xong liền tránh tay cô ra tiếp tục di chuyển, sau đó dừng lại ở bụng nhẹ nhàng xoa bóp, độ mạnh yếu vừa phải, lòng bàn tay ấm áp xuyên qua lớp vải

mỏng manh đem lại cảm giác rói rắm, con đau đốn lạnh lẽo như băng từng chút một lùi dần đi.

Tạ Xuân Hồng thả lỏng, xoay người tựa đầu vào ngực anh, cơ thể nóng rực của Dịch Hồi là thứ an ủi tốt nhất trong cái rét giá lạnh của mùa đông.

Cuối cùng sau một giấc ngủ ổn định, Tạ Xuân Hồng tỉnh lại liền cảm thấy trong bụng đang sôi lên vì đói, nét mặt Dịch Hồi rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, chuẩn bị rời giường đi làm bữa sáng cho cô.

Tạ Xuân Hồng kéo anh lại, trên mặt có vẻ áy náy nói: “Anh đừng đi, để em chuẩn bị cơm cho.”

Dịch Hồi bọc cô vào trong chăn, thuận tay vỗ vỗ vào cô: “Vẫn là anh nên đi chuẩn bị, trong khoảng thời gian này tốt nhất là không nên dính vào nước lạnh, chờ em khỏe lại rồi thì làm cho anh ăn!”

Tạ Xuân Hồng làm sao còn ngủ được nữa? Khoác thêm cái áo khoác thật dày ngồi trong phòng khách thờ ơ nhìn vào TV, âm thanh lách cách trong bếp do Dịch Hồi tạo ra lúc này nghe rất ấm áp.

Như vậy được tính là cuộc sống hòa thuận sao?

Xuân Hồng nhìn bóng lưng Dịch Hồi đến gần cả người, nếu cứ hòa thuận như vậy, thì trước khi không phải là do cô đã uống phí tâm tư sao? Chẳng lẽ lại muốn tiếp tục dây dưa?

Có một số việc, một khi đã trở thành thói quen, từ bỏ sẽ là rất khó, giống như vòng tay Dịch Hồi rất ấm áp, mang lại cho cô một cảm giác an toàn rất lớn, thế cho nên cô từ đầu đến cuối rất lưu luyến, không đành lòng dứt bỏ.

Tạ Xuân Hồng mới biết nếu Dịch Hồi ra đi, bản thân cô cũng không phải là chỉ có một chút tiếc nuối không mà thôi. Ấm áp đối với cô là một thứ gì đó rất xa xỉ, trái tim cô đơn trống rỗng lâu như vậy, rốt cục giống như không hề thấy mặt trời nên chỉ cảm nhận được giá lạnh và đau đốn.

Hóa ra cô đúng là người ích kỷ, biết rõ ràng bản thân mình không thể đáp lại tình cảm của Dịch Hồi, lại cho anh hy vọng hão huyền mờ mịt.

Chờ đợi là nguồn gốc của tất cả các nỗi đau.

Tốt nhất nếu không là bạn, thì không thể nợ nần lẫn nhau.

Nhưng làm cô lại ngẫm đồng ý để anh làm bạn, chôn xuống mọi nguồn gốc đau lòng trong tương lai.

“Làm sao vậy, xem anh làm món gì này?”

Tạ Xuân Hồng giật mình, mắt tự nhiên vuốt vuốt tóc: “Không có gì, làm cơm ngon lắm?”

“Ừây, có thể nói vậy!”

Tạ Xuân Hồng yên lặng đi đến ngồi vào bàn ăn, nhớ tới vấn đề mới suy nghĩ vừa rồi, rốt cục vẫn không nhận được nói: “Dịch Hồi, rất xin lỗi!”

Dịch Hồi ngẩn người, lập tức cười dịu dàng nói: “Không có gì, anh biết em khi ngủ dậy tính tình rất nghiêm trọng, những lời này anh cho là em nói nhầm.”

Áy náy trong lòng Tạ Xuân Hồng càng nặng thêm: “Dịch Hồi, anh đừng tốt với em như vậy, không đáng!”

Dịch Hồi trầm mặc trong chốc lát, nhìn cô với ánh mắt vô cùng kiên định, lộ ra uy thế khiến người ta kinh ngạc.

“Có đáng hay không phải thử qua một chút mới biết được, anh nghĩ đối tốt với em là chuyện của anh, em chỉ cần nhận lấy là được.”

“Nhưng mà ...”

“Không có nhưng mà gì hết!” Dịch Hồi đánh gãy lời cô, giọng nói trầm ấm ôn hòa: “Xuân Hồng, anh không biết vì sao em không muốn buông những thứ trong lòng, nhưng nếu anh đã cố gắng lâu như vậy, sẽ không dễ dàng từ bỏ, em không cần phải cự tuyệt nữa được không? Ít nhất hãy thử một chút, anh cũng không quá kém cỏi, hơn nữa... Em cũng không phải không có chút cảm giác gì với anh.”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu thời dài, có lẽ có một số người, số mệnh sinh ra là phải chịu thiệt thòi.

“Ăn cơm đi, anh đói bụng!”

Dịch Hồi không thấy cô tỏ thái độ gì, trong lòng có chút do dự, định tiếp tục hỏi tới, nhưng lại sợ ép cô quá lại thành ra chữa tốt thành xấu, đành phải bắt đầu đi chuẩn bị bát đĩa.

Ít nhất là cô cũng không có cự tuyệt không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 13: Không thoát được tình yêu

Cố Mạch vừa trở về sau tuần trăng mật, định ngày hẹn riêng các chị em tốt để phát quà.

Hạ Khải Minh không có ở nhà, mấy chị em phụ nữ cười nói náo loạn cả lên, buộc Cố Mạch phải kể chi tiết cuộc sống vợ chồng của cô.

Cố Mạch tất nhiên là không muốn nói, liếc mắt nhìn các cô: “Minh vừa kết hôn hơn một tháng, làm gì có cái gì mà kể cho các cậu? Bằng không các cậu nói trước về cuộc sống của các cậu đi, mình sẽ cẩn nhắc xem có thể học hỏi được thêm kinh nghiệm tốt nào không.”

Nhị Hi ngu ngốc gật đầu, mở miệng ra nói: “Luu Hiệp thích nhất ở trong phòng tắm...”

Cả ba người sững sốt nhìn cô chằm chằm, làm cô lập tức ngậm miệng.

“Khụ khụ” Phương Tình ho khàng hai tiếng, “Tiếp tục đi!”

Nhị Hi nghi hoặc gãi gãi đầu: “Không có gì!”

Tạ Xuân Hồng làm vẻ mặt tiếc nuối: “Thật là, còn tưởng rằng anh Luu cảm thú như vậy, xem ra còn nhiều cái thú vị bất ngờ đấy chứ!”

Cố Mạch mỉm cười: “Vẫn còn trẻ con lắm, tuổi trẻ không hiểu chuyện.”

Nhị Hi tức giận chỉ vào Cố Mạch: “Cậu mới là trẻ con, mình đây kết hôn còn lâu hơn cậu đấy!”

Phương Tình gật đầu tán thành: “Đúng vậy, cậu sớm nhưng mà sớm thất thân!”

Cố Mạch quay sang Phương Tình: “Đừng nghĩ đến chuyện chuyển đề tài, tới phiên cậu!”

Phương Tình không ngốc như Nhị Hi, tuy rằng đã làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, có thói quen trêu đùa bốn cột với nhau, nhưng chuyện riêng tư vẫn là chuyện rất ngại đề nói.

“Này thật không công bằng!”

Phương Tình đảo mắt, sau đó tức giận hất cằm nhìn Xuân Hồng: “Xuân Hồng bây giờ không có cuộc sống vợ chồng, không phải là khỏi kể cho chúng ta nghe sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi mất tự nhiên ngoảnh mặt sang một bên, động tác nhỏ ấy bị Cố Mạch nhìn thấy ngay.

Cố Mạch cười: “Xuân Hồng, khai thật mau, con người ôn hòa ấy đã trở lại?”

Phương Tình kinh ngạc, không thể tin nhìn các bạn: “Có chuyện gì mình không biết sao? Xuân Hồng, cậu cùng với anh họ mình...”

“Có gì ghê gớm đâu!” Tạ Xuân Hồng mất kiên nhẫn khoát tay. “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, thuận theo nhu cầu thôi!”

Nhị Hi rút cục cũng thông minh ra: “Nói như vậy, cậu cùng với anh ấy đã phá thành!”

Cố Mạch vỗ vỗ đầu cô khen ngợi: “Không sai, Nhị Hi rút cuộc cậu không hề ngốc!”

Nhị Hi khoa tay múa chân, tràn trề hứng trí hỏi: “Dịch Boss cường tráng như vậy, oa oa oa, khẳng định là rất không bình thường!”

Càng nói ánh mắt càng phát sáng, Nhị Hi đặt hai tay lên đôi má đang tỏa sáng: “Thế nào thế nào? Có phải rất cuồng nhiệt hơ không? Đại Boss đáng người hớp hồn như vậy, đúng tiêu chuẩn tổng công đại nhân!”

Tạ Xuân Hồng khinh thường nhìn vẻ mặt bỉ ổi hạ lưu của cô, tức giận nói: “Kỹ thuật ở trên không biết so sánh cùng ai nên không rõ lắm, nhưng rất hài lòng về phương diện phân cứng, thể lực thì tuyệt đối hơn người!”

Cố Mạch hài lòng gật đầu, tốt bụng thay đổi mục tiêu.

“Hai người thông đồng với nhau khi nào?”

Tạ Xuân Hồng trừng mắt nhìn Phương Tình: “Làm sao vậy? Sợ mình là bôi nhọ anh họ cậu à? Quả nhiên vẫn là anh họ vẫn quan trọng hơn!”

Phương Tình lạnh lùng hừ một tiếng: “Mình không phải là đang lo lắng cho cậu sao, cậu còn không biết à?”

Tạ Xuân Hồng cứng người, thở dài nói: “Tiểu Tinh, mình không phải là trẻ con!”

“Nhưng mà...” Phương Tinh do dự một chút, rồi vẫn quyết định nói ra: “Xuân Hồng, mình mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, nhưng nếu Dịch Hối đã quyết tâm muốn cái gì, nếu chưa đạt được thì tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc.”

Tạ Xuân Hồng đỡ trán thở dài: “Mình biết, nhưng có rất nhiều chuyện không còn cách nào khác!”

“Được rồi!” Phương Tinh tựa vào sô pha, nhẹ nhàng thở ra nói: “Tùy ý hai người, nếu cậu làm chị dâu mình, mình thật là rất thích ... Cùng lắm ...”

Sờ sờ cằm, Phương Tinh nhìn cô một lượt từ trên xuống: “Quả nhiên, cậu đúng là mạnh mẽ, Dịch Hối khó xiêu lòng như vậy mà cũng bị cậu bắt được, chắc chắn, quả nhiên cơ thể bé nhỏ rất dễ dàng cho việc bông bả!”

Tạ Xuân Hồng ném chiếc gối tựa lưng qua: “Trước tiên là nói về cậu đi! Đừng có ở đây mà khai chiến!”

Phương Tinh áp ứng, không tình nguyện lặng thinh cả nửa ngày mới nói: “Có một lần trong washroom (phòng rửa tay) trên máy bay ... ừ ừ, nhìn mình cái gì chứ? Mình là bị ép buộc! Đừng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình như vậy!”

Phương Tinh trong nháy mắt nổi nóng, chỉ biết rất không thể nói ra được nữa!”

Cố Mạch giả vờ ho một tiếng: “Quan hệ, trên cao Rất kích thích!”

Nhị Hỷ nằm trên sô pha kêu hừ hừ.

“Lục mặt đen thật sự là giấu nghề rất kỹ, quả nhiên thuộc loại trong nóng ngoài lạnh.”

Phương Tinh khoát tay: “Được rồi, đó là tất cả!”

Cố Mạch tiếc nuối thở dài: “Sao lại chỉ có vậy? Mình còn tưởng các cậu sẽ nói một chút về hóa thân vào nhân vật nào đó, ngọn nến roi da gì đó...”

Ba người lập tức đồng loạt ngồi thẳng lên nhìn cô, tất cả mấy đôi mắt đều toát lên vẻ kinh hãi.

“Cố Tiểu Mạch...” Nhị Hỷ nuốt nước miếng, “Khẩu vị của cậu thật là nặng!”

Tạ Xuân Hồng ừ ừ nói: “Thật là không nghĩ tới, anh Tiểu Hạ chính là trong nóng ngoài lạnh, hình tượng dịu dàng như công tử Như Ngọc... quả nhiên thật sự là khẩu vị nặng!”

Phương Tinh ghen hòng nhìn trần trối rồi lẩm bẩm nói: “Mình biết anh ấy nhiều năm như vậy, cuối cùng mới biết anh ấy trong nóng ngoài lạnh”

Cố Mạch đứng lên, nhún vai: “Mình đi lấy hoa quả cho các cậu!”

Nhân cơ hội đó trốn luôn, dù sao cô cái gì cũng khai hết rồi, chuyện này đều là do các cậu ấy tự bồi bổ não bộ của chính mình, không thích trách cô được.

Tạ Xuân Hồng là người cuối cùng cô đi ngang qua, trước khi rời đi Cố Mạch vẫn không nhận được nói

“Một số người không thể yêu được, vì trong trái tim không có người ấy. Những người đã từng yêu nhau, nhưng không được bao lâu, ruột cuộc có phải là chưa tìm đúng người?”

Tạ Xuân Hồng không nói gì, im lặng chờ cô nói nốt

Cố Mạch cũng không hỏi tới cùng, dịu dàng mỉm cười: “Có vài người phải nhìn thử xem mới biết yêu được hay không, Xuân Hồng, nếu tương lai của anh ta không có cậu, thì đây là thời điểm để anh ta lui về quá khứ, không cần bởi vì đã từng lưu luyến, mà không để mắt đến hiện tại, đừng nên chờ đợi một người không nên chờ, cũng đừng tự tổn thương trái tim mình, Dịch Hối không phải xấu, anh ấy không phải là không xứng đáng với cậu!”

Tạ Xuân Hồng chần động, lập tức đứng lên cười khổ: “Tiểu Mạch, chuyện tình cảm nếu có thể tự tiện trao đi hay lấy lại, mình làm gì phải vất vả như vậy?”

Cố Mạch bình thản nhìn cô, ánh mắt có chút ẩn hiện sự bất đắc dĩ.

“Chuyện này phải thử xem mới biết được a.”

Tạ Xuân Hồng và Dịch Hối giống như đang lâm vào một vòng lẩn quẩn, không có lối thoát.

Xuân Hồng không hề nói ra những lời gây tổn thương nữa, ngầm đồng ý cho Dịch Hối bá đạo lấn lướt mạnh mẽ, tuy rằng cô cũng có lúc nóng lúc lạnh, nhưng điều đó lại làm cho Dịch Hối cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Dịch Hối thường xuyên hận một nỗi là mỗi ngày đi tới đi lui rất bất tiện, nên không dưới một lần yêu cầu Xuân Hồng chuyển về ở cùng anh, Xuân Hồng vẫn không đồng ý. Dịch Hối ở lại qua đêm cùng cô là một chuyện, nhưng chuyển qua sống cùng anh lại là một chuyện khác. Hơn nữa, hiện tại cô có thể

thứ bắt đầu, không hề ngại mà hòa nhập từ từ vào cuộc sống của Dịch Hối

Chớp mắt cũng gần hết năm, trong công ty công việc càng lúc càng nhiều, Dịch Hối cũng thường làm việc đến nửa đêm mới nghỉ.

Tạ Xuân Hồng một mặt bắt đầu thu xếp tình hình tài chính, vừa lên kế hoạch về thăm gia đình.

Hôm nay Dịch Hối xong việc về sớm, dẫn Xuân Hồng đến một nhà hàng riêng tư để thưởng thức món ngon, trong lúc ăn Dịch Hối lơ đãng nhắc tới.

“Có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ không?”

Tạ Xuân Hồng đang ăn quên trời quên đất, thuận miệng trả lời: “Về đón năm mới với gia đình!”

Dịch Hối sững sốt, anh vốn chuẩn bị đề nghị đem cô về nhà họ Dịch gặp người nhà, cũng là để cho mẹ anh suốt ngày lải nhải, lại quên đi rằng Xuân Hồng cũng có nhà để về thăm, tết đến, đương nhiên là phải ở cùng cha mẹ đón năm mới.

“Làm sao vậy?”

Dịch Hối rầu rĩ lắc lắc đầu: “Vậy khi nào em đi? Khi nào thì trở lại?”

Tạ Xuân Hồng buông đũa, chăm chú nhìn anh vài giây: “Nói đi, anh muốn làm gì?”

Không thể nói chắc được rằng cô có thể để mẹ mình đơn độc lẻ loi ở nhà một mình hay không, đây vốn là thời điểm cả nhà đoàn viên trong tiết trời đầu năm lạnh lẽo, mà riêng việc gặp trường bối nhà anh thì chắc chắn cô sẽ không đáp ứng.

“Được rồi, chừng nào thì em đi, anh giúp em đăng ký vé máy bay.”

“Không cần.” Xuân Hồng nhìn anh mắt hững hờ đứng lên, vội vàng giải thích, “Nhà của em thật sự rất xa xôi, căn bản là không có sân bay.”

Dịch Hối miễn cưỡng nói: “Để anh đưa em đi.”

Tạ Xuân Hồng gật gù đầu: “Được, đúng lúc em mang theo tương đối nhiều đồ, anh đưa em ra nhà ga thì rất thuận tiện.”

Dịch Hối lắc lắc đầu: “Anh nói là, anh đưa em về nhà!”

Tạ Xuân Hồng cười cười vụng về nói: “Không nhất định phải đưa về nhà...”

“Vì sao?” Dịch Hối nghi hoặc hỏi: “Anh lái xe đưa em về không phải là dễ dàng hơn sao?”

Tạ Xuân Hồng bất đắc dĩ nhìn anh: “Bởi vì... Em đã đặt vé tàu rồi!”

Dịch Hối tức giận nói: “Em làm cái gì có nói với anh không? Nếu anh không hỏi em, có phải em đi về nhà rồi cũng không báo với anh không?”

Tạ Xuân Hồng đuối lý, yếu ớt giải thích: “Không phải, trước khi em nhất định sẽ nói với anh.”

Vừa nghe những lời này Dịch Hối lại càng thêm tức giận, âm thanh không tự chủ được bắt gặp cao lên mấy phần: “Trước khi đi?”

Tạ Xuân Hồng cười cười lấy lòng: “Đương nhiên trước khi đi sẽ nói với anh.”

Dịch Hối lạnh lùng nhìn cô: “Mặc kệ, anh đưa em về nhà, vé tàu vứt đi!”

Tạ Xuân Hồng trong lòng có chút không kiên nhẫn, cô đứng lên về mặt dần dần hiện ra vẻ xa cách, dừng dừng lau miệng, sau đó liếc mắt nhìn anh dò xét.

“Trong cuộc sống của em, vốn là làm chuyện gì cũng không cần ai cho phép, em không có thói quen để người khác chăm lo mọi việc từ đầu đến chân.”

Dịch Hối nhìn sắc mặt không tốt của cô, không khỏi cảm thấy ảo não cảm thấy mất mặt.

Tạ Xuân Hồng nhìn anh nửa ngày không nói câu nào, cũng không muốn không khí trở nên nặng nề, vì thế chậm chậm nói: “Cùng lắm sau này em sẽ hết sức cố gắng thích ứng...”

Ánh mắt Dịch Hối bỗng nhiên sáng ngời, lại nghe Tạ Xuân Hồng tiếp tục nói: “Cho nên lần này một mình em ngồi tàu về nhà là được rồi.”

Dịch Hối không cam tâm, nhưng phải miễn cưỡng đồng ý với cô.

Đồng ý thì đồng ý, Dịch Hối không thể thuận lợi đem cô về nhà gặp người thân, lại cũng không thể đi theo cô về gặp ba mẹ vợ tương lai, trong lòng hiện tại có chút buồn bực.

Anh từ khi nào đã hao tâm tổn trí đi lấy lòng phụ nữ? Quả thực là đã hạ mình xuống thấp nhất, càng tức giận hơn vì vốn những điều đó cũng không làm

người kia đánh giá cao.

Cho nên mấy ngày này, mặt anh vẫn thối ra, đối với bất cứ điều gì đều bày ra bộ dáng rất không kiên nhẫn.

Tạ Xuân Hồng nhìn thấy, cũng không thêm an ủi, chỉ lặng lẽ thu thập quà cáp.

Sáng sớm hôm đó, Dịch Hồi ép Xuân Hồng dậy thật sớm, từ từ quần quít lấy cô, trong lòng chất đầy không khí chia xa, xuống tay rất không dịu dàng, tấn công cơ thể mẫn cảm của cô liên tiếp, đến cuối cùng Xuân Hồng thật sự chịu không nổi nữa, nức nở gào khóc ôm lấy cổ anh ghé miệng vào tai cầu xin anh tha mạng, cô hòng dịu dàng không ngừng gọi “anh, anh...”

Thiếu chút nữa là trễ tàu, trên đường ra Tạ Xuân Hồng nghiêm mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao trừng trừng người đàn ông đang nhàn nhã lái xe, nhìn về mặt anh thỏa mãn cô hận nghiền răng nghiền lợi.

“Em lặp lại lần nữa, nếu em không kịp chuyển tàu, anh chết với em!”

Dịch Hồi biết sáng nay mình có hơi quá đáng, không dám trêu chọc cô, giẫm nhanh chân ga vội vàng phóng đi.

Thời điểm mọi người về nhà ăn tết, nhà ga chật ních, khắp nơi đều là người, toàn bộ không khí đợi tàu khẩn trương, tiếng người ồn ào, thật sự khiến cho lòng người sinh ra buồn phiền.

Dịch Hồi cau mày nghiêm mặt chen vào đám đông, thật vất vả mới tìm được hai vị trí để ngồi xuống, cất tiếng oán hận: “Để anh đưa em về có gì không tốt, sao phải hành xác như thế này?”

Tạ Xuân Hồng cũng bức bối, mỗi lần về nhà khổ nhất đúng là ngồi tàu.

“Em rất thích không khí náo nhiệt ở nhà ga!”

Dịch Hồi cười mỉa mai: “Như thế, anh so ra kém hơn em rất nhiều!”

Tạ Xuân Hồng cảm phẫn, trừng mắt nhìn anh nửa ngày không nói, đột nhiên trong mắt ánh lên tia nhìn quỷ quái, thần nhiên cười.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 14: Ai thắng ai bại

Tạ Xuân Hồng cảm phẫn, trừng mắt nhìn anh nửa ngày không nói, đột nhiên trong mắt ánh lên tia nhìn quỷ quái, thần nhiên cười.

Dịch Hồi nghĩ rằng cô bị choáng váng, vừa định quay sang an ủi cô vài câu, chỉ thấy Tạ Xuân Hồng vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm nâng lên đến quãng tám (quãng tám tương đương nốt La)

“Anh nói cái gì? Như thế mà còn bảo không tốt ư?”

Dịch Hồi nhìn nàng khó hiểu.

Tạ Xuân Hồng trưng ra vẻ mặt thân thiết tiếp tục nói lớn: “Em không phải đã giúp em mua rồi sao? Bệnh trĩ, chẳng phải là điều trị trong thời gian dài sao?”

Tạ Xuân Hồng cố ý nói to từ “Bệnh trĩ”, sau đó lại đau lòng thì thầm: “Anh không thể ngồi yên trong hai ngày sao? Chờ vết thương lành lại sẽ tốt thôi? Bạn trai như anh cũng thật là, anh không nghĩ em rất đau lòng vì anh sao?”

Khuôn mặt Dịch Hồi đen lại hoàn toàn, chung quanh mọi ánh mắt tò mò đều bị anh hung hăng trừng mắt phải quay đi.

Tạ Xuân Hồng thầm hoan hỉ trong lòng, dương dương tự đắc nhìn anh.

Dịch Hồi tức giận đến tím mặt, nhưng khi thấy bộ dạng giáo hoạt của Tạ Xuân Hồng giống tiểu hồ ly, ánh mắt xinh đẹp đang dương oai diễm vũ nhìn anh, không biết nên khóc hay nên cười bèn đứng lên.

Dịch Hồi đứng lên một tay xách hành lý, một tay kéo cô: “Đã bắt đầu soát vé, đi thôi!”

Tạ Xuân Hồng cười trộm sau lưng anh, dùng âm thanh không lớn không nhỏ tiếp tục nói: “Ai da, đừng ngượng ngùng mà, thích đàn ông cũng không có gì lạ hết, xã hội bây giờ đã rất cởi mở rồi...”

Dịch Hồi căn bản là không để ý đến cô, lôi kéo cô đi xuyên qua dòng người, một mạch dẫn cô đưa lên tàu lửa.

“Trên đường chú ý an toàn, về đến nhà thì gọi điện cho anh.”

Tạ Xuân Hồng cười hi hi nhìn anh loay hoay sửa soạn lại hành lý cho cô, cố tình nói ý vị sâu xa: “Đã biết phụ nữ là thế nào chưa?”

Dịch Hồi chợt tiến lên một chút, chậm rãi đứng lên quay sang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, trong mắt như phát ra ánh sáng xanh lơ.

Đối với loại ánh mắt như vậy Tạ Xuân Hồng đã quá quen thuộc, cảm thấy kinh động, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Dịch Hồi phong kín tại chỗ, hung hăng hôn lên môi.

Toa xe đang rất ồn ào bỗng nhiên bị sự yên lặng kỳ quái bao trùm, Xuân Hồng mặt đỏ như gấc, dồn hết lực vào hai tay đẩy anh ra xa.

Dịch Hồi đang giở trò, bị cô đẩy ra liền liều mạng nắm mạnh, sức hút mãnh liệt tạo thành một tiếng “Chục” vang dội, trong không khí đột ngột tĩnh lặng của toa càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lỗi tai Tạ Xuân Hồng đều đã máu dồn lên thiêu cháy, cặp môi đỏ ướt át đẹp mê người đang mím chặt, cặp mắt ngân ngấn nước tức giận trừng trừng nhìn anh, làm anh càng thêm đắc ý kinh người.

Dịch Hồi quét mắt nhìn mọi người đang hóa đá, cúi đầu mập mờ nói: “Sáng nay em cũng mệt rồi, ngủ một giấc cho tốt, thức dậy là về đến nhà.”

Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cười cực kỳ rạng rỡ rồi đi.

Tạ Xuân Hồng trong lòng oán hận mắng anh ta, cả đoạn đường về nhà cô đừng mong nghĩ đến chữ “Tình”, cô không có được da mặt thật dày để đối diện với biểu hiện khuôn mặt đa dạng của mọi người trong toa tàu, chỉ còn cách dựa vào cửa kính của toa tàu nhất quyết phải “Ngủ” đi.

Nhưng không biết hành động của cô như vậy, lại làm cho mọi người chung quanh thêm suy đoán từ việc này đến việc khác... Rốt cuộc là cô bị mệt đến thế nào?

Tạ Xuân Hồng đến nơi vào lúc trời chạng vạng tối, may mắn bắt được chuyến xe buýt số một cuối cùng đi về phía nam cây cầu của thị trấn.

Về nhà vào đúng lúc không có ai ở nhà, chắc mẹ lại đến các lớp học ban đêm. Tạ Xuân Hồng buông hành lý xuống, nhân tiện uống mấy ngụm nước, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Kỳ thật, trong căn nhà này chẳng có gì để thu dọn. Mẹ cô, Tạ Vân, là một người cực kỳ thích sạch sẽ, phòng lại không lớn, đồ đạc không nhiều, lại bày biện gọn gàng ngăn nắp, mặt bàn, cửa sổ đều không có một hạt bụi.

Không bao lâu sau Tạ Vân đã trở về, thấy Tạ Xuân Hồng chỉ cười nhẹ, hỏi: “Đã trở về?”

Tạ Xuân Hồng sớm đã quen với cách nói chuyện lạnh nhạt đó, gật gật đầu hỏi: “Mẹ có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?”

“Ừ, Mẹ đi nấu chút gì ăn, con nghỉ ngơi đi.”

Bộ dạng của hai mẹ con cực kỳ giống nhau, đều rất xinh đẹp, chẳng qua khuôn mặt Tạ Vân trải qua bao nhiêu năm tháng thăng trầm đã trở nên nhu hòa kín đáo hơn, ánh mắt cũng không mê hoặc và linh hoạt như của Xuân Hồng, ngược lại ánh mắt giống như có làn nước thờ ơ lạnh nhạt.

Hai người im lặng ăn khuya, Tạ Xuân Hồng đi rửa chén, Tạ Vân đem sách ra đọc dưới ánh đèn.

Xuân Hồng mỗi lần về thị trấn N đều mang theo rất nhiều đặc sản, nhưng không giống các cô gái khác đem hạnh phúc đặt trên những món quà đó. Cô cũng không có hy vọng Tạ Vân sẽ khen ngợi, mặc dù khi cô phạm sai lầm, Tạ Vân cũng ít khi nào dạy bảo cô, chỉ biết thật yên lặng nói cho cô biết cái gì là sai trái. Kỳ thật, Xuân Hồng lại hi vọng mẹ cô có thể giống như bao bà mẹ bình thường khác là đánh mắng con mình.

Xuân Hồng rất nhanh rửa tay bước ra, Tạ Vân đóng sách lại: “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi.”

Tạ Xuân Hồng trong lòng ảo não thờ dài, sắc mặt không đổi cười đáp: “Vâng, mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Ngày hôm sau Tạ Xuân Hồng thức dậy sớm, Tạ Vân đã dậy trước làm xong điểm tâm.

Lúc còn rất nhỏ, Tạ Vân cũng vì công việc bận rộn mà không có thời gian chăm sóc cô, vì thế cô đã hình thành cho mình thói quen dậy sớm tự làm điểm tâm, tuy rằng cô không thích ăn sáng sớm như vậy, nhưng vì vừa đến nhà vẫn là không tự chủ được mà dậy sớm.

Tạ Xuân Hồng cắn đầu đũa nói: “Mẹ, bằng không để con giúp người lên lớp, mẹ có thể nghỉ ngơi vài ngày, dù sao kỳ thi cuối kỳ cũng đã qua bài vở cũng không còn bao nhiêu.”

Tạ Vân ngẩng đầu nhìn cô, giống như có gì đó lo lắng, sau đó lắc đầu nói: “Không cần, con cũng vừa được nghỉ, ở lại nhà nghỉ ngơi nhiều hơn đi.”

“Không sao đâu, con đi cũng được mà.”

Tạ Vân nghĩ ngợi nói: “Như vậy đi, buổi tối con giúp mẹ xem bài vở lớp tự học, ban ngày mẹ vẫn phải dạy.”

Tạ Xuân Hồng cao hứng gật đầu.

“Mẹ ăn xong rồi, đi đây.”

Tạ Vân đi rồi, Xuân Hồng cũng vội vàng ăn cơm, thật sự khi không có việc gì làm mới nhớ ra là chưa gọi điện thoại cho Dịch Hối, cô sợ ồn ào ảnh hưởng đến mẹ nghĩ ngợi nên vừa về đến nhà đã tắt điện thoại, Dịch Hối chắc chắn đang rất nóng lòng.

Tạ Xuân Hồng vội vàng khởi động điện thoại, nhạc hiệu khởi động vừa dứt, cô nhanh chóng gọi điện cho Dịch Hối, vừa đổ hồi chuông đầu tiên bên kia đã nhấc máy.

“Ừ...”

Dịch Hối vừa về đến nhà thì có điện thoại của Xuân Hồng gọi đến, anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới nói: “Tổ tông, em có biết là anh lo muốn chết không?”

Tạ Xuân Hồng hối lỗi nói: “Rất xin lỗi, em quên, vừa về nhà là khóa điện thoại.”

Dịch Hối thở dài: “Anh còn tưởng em giận anh cho nên có tình tắt máy không nhận điện thoại của anh.”

Tạ Xuân Hồng nghi hoặc hỏi lại: “Vì sao em lại giận anh?”

Dịch Hối ngắt người nói: “Không, không, là anh suy nghĩ nhiều rồi!”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới nhớ “chuyện tốt” anh làm trên tàu lửa, cười lạnh một tiếng nói: “Anh nghĩ đến thật chính xác, em bây giờ vẫn chưa nguôi giận đâu!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Dịch Hối nhìn cái điện thoại cười khổ hai tiếng.

Tạ Xuân Hồng ở nhà thật nhàn nhai, mỗi ngày nấu cơm, buổi tối giúp Tạ Vân mang sách đến lớp tự học, thật giống như ẩn cư trong núi không biết ngày dài tháng rộng.

Dịch Hối vẫn thường gọi điện cho cô, Tạ Xuân Hồng ngại làm phiền anh, luôn tùy tiện nói vài câu chiếu lệ rồi cúp máy.

Cái chính là cô vẫn chưa gặp được Đường Sơ.

Tạ Xuân Hồng làm bộ lơ đãng hỏi Tạ Vân, sao vào trường học mà không thấy Đường Sơ, Tạ Vân nói anh ấy chỉ dạy học vào ban ngày, bình thường buổi tối không đến. Xuân Hồng biết đáng về lạnh lùng thân thiện của mẹ, biết rằng từ trước đến giờ bà lười quan tâm đến chuyện của người khác, nên cũng không hỏi nhiều.

Cây cầu Nam của thị trấn nằm ở phía Nam, nằm trên con sông xinh đẹp, nhưng cũng rất xa xôi. Thôn rất nhỏ, đi nửa ngày có thể dạo hết một vòng quanh thôn, nơi này người dân chất phát, quả thật là nơi tu dưỡng tốt.

Chiều hôm đó, Tạ Xuân Hồng mới vừa ngủ trưa dậy, liền phát hiện ra đợt tuyết đầu tiên bắt đầu rơi là tá khắp nơi.

Đang thưởng thức cảnh sắc tuyết đẹp khó gặp được, thì điện thoại reo vang.

Không cần đoán cũng biết người đang gọi nhất định là Dịch Hối, cùng lắm là tâm trạng bây giờ của cô đang rất tốt, ngay tiếp theo cô trả lời điện thoại bằng một tiếng “Ừ”

Dịch Hối tự nhiên đoán ra được tâm tình của cô, cười hỏi: “Hôm nay em thật cao hứng?”

“Vâng, cũng không tệ lắm.” Tạ Xuân Hồng vẫn đứng bên cửa sổ như cũ, “Anh biết không, chỗ của em rất ít khi có tuyết rơi, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy, thật bất ngờ hiện tại tuyết đang rơi.”

Dịch Hối cười khẽ một tiếng, lập tức đồng loạt tuyên bố: “Hiện tượng khó gặp như vậy, tất nhiên là vì anh đến nên tuyết mới rơi.”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, không thể tin được hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

Dịch Hối sung sướng cười rộ lên: “Anh nói, bởi vì anh đến, cho nên nơi này có ý làm tuyết rơi để hoan nghênh anh.”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới hiểu ra Dịch Hối tự nhiên không nói không rằng đã chạy đến đây.

“Anh đang ở đâu?”

Dịch Hồi miêu tả nơi mình đang đứng, cách nhà Xuân Hồng không xa.

“Anh đứng ở đó đừng nhúc nhích, em lập tức tới ngay.”

Lúc đó là thời điểm hoàng hôn mờ nhạt, bông tuyết tuôn rơi bay lượn trong không trung, một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác ba-đờ-xuy dài đang đứng bên chân cầu cũ kỹ chờ cô, dáng người cao ngất, khiến cho người ta cảm giác đây là cuộc hẹn họ trong ánh hoàng hôn trước đây.

Tạ Xuân Hồng cũng có cảm giác như thế, giống như cùng nhau xuyên qua mấy trăm năm, đứng đây chờ nhau chỉ vì một lời hẹn ước dưới ánh trăng.

Dịch Hồi vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô, ánh mắt lập tức sáng ngời lên, hể môi cười cực kỳ sáng lạn.

“Anh sao chạy đến đây?”

Tạ Xuân Hồng nhanh chóng thu hồi cảm giác kỳ lạ đang tràn ngập trong lòng, ôn hòa hỏi.

Dịch Hồi bất đắc dĩ nhìn cô: “Anh từ xa chạy đây, thời tiết mùa đông lạnh chết đi được, em không chút an ủi nào thì thôi đi, làm gì mà tiếp đãi khách hung hăng như vậy?”

Tạ Xuân Hồng quay người đi, nói giọng khinh thường: “Ai mời mà anh tới? Nói nhảm ít thôi, đi theo em.”

Dịch Hồi phá lên cười đắc ý, tinh thần phấn chấn, mở rộng áo ba-đờ-xuy ôm trọn cô vào trong lòng phân trần: “Như vậy sẽ không lạnh.”

Bởi vì Tạ Vân luôn luôn ở lại trường Trung học giảng dạy, nên nhà trường phân cho bà một phòng tập thể để ở, chính là chỗ ở hiện tại của bà và Xuân Hồng, nhà kiểu cũ của công chức ngày xưa, lối đi rất tối, phòng ở rất nhỏ, Dịch Hồi đứng trong phòng khách có cảm giác rất bó tay bó chân.

“Làm gì thất thần vậy, ngồi đi!” Tạ Xuân Hồng bưng cho anh chén nước ấm để làm ấm người, “Đây là phòng được phân cho giáo viên lâu năm, tuổi của nó cũng rất nhiều rồi, anh đừng lấy làm lạ.”

Dịch Hồi lắc lắc đầu: “Không có, nơi này thật sự rất sạch sẽ.”

Tạ Xuân Hồng nhún vai: “Em lại thích tự nhiên thoải mái một chút, mẹ em lại thích sạch sẽ quá độ, những thứ này đều là dựa trên tiêu chuẩn của bà.”

“Mẹ đâu?” Dịch Hồi cực kỳ tự nhiên mở miệng hỏi.

Tạ Xuân Hồng tức giận trừng mắt liếc anh một cái: “Mẹ? Anh gọi thật rất tự nhiên đó, em cảnh cáo anh, ở trước mặt mẹ em không nên ăn nói hồ đồ như vậy, bà đi dạy rồi, cũng sắp trở về.”

Tạ Vân trở về nhà liền thấy trong nhà có người đàn ông tuấn tú tướng mạo cường tráng, hơi có chút ngạo nhiên nhưng cũng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sắc mặt lạnh nhạt hỏi Xuân Hồng: “Bạn của con à?”

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu: “Đây là Dịch Hồi ạ”

Dịch Hồi lập tức trở nên hiền lành cực độ chào hỏi: “Chào đi.”

Tạ Vân giữ Dịch Hồi ở lại dùng cơm, Dịch Hồi cũng không từ chối, biểu hiện của Tạ Vân vẫn giữ vẻ thản nhiên, không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, làm cho Dịch Hồi có chút không chắc chắn về thái độ của bà. Dịch Hồi rất nhanh chóng phát hiện trong căn nhà này không có chút dấu vết nào của đàn ông, nhưng thông mình cái gì cũng không hỏi.

Sau khi ăn xong Dịch Hồi chủ động yêu cầu dọn dẹp bát đĩa, Tạ Vân lúc này mới có thời gian cùng con gái hỏi chuyện.

“Chính là người này.”

Tạ Xuân Hồng có chút ngượng ngùng, vén vôi mớ tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, cúi đầu nói: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ.”

Tạ Vân hóp ngục trà: “Mẹ chưa nói gì, con khẩn trương cái gì chứ.”

Tạ Xuân Hồng cứng người, hơi nũng nịu gọi: “Mẹ _____”

Tạ Vân vỗ vỗ cô: “Nhìn ra được nó rất có tâm ý, con tự quyết định là được rồi.”

Thấy thời gian càng lúc càng trễ, Dịch Hồi đứng lên chào: “Thật sự cảm ơn dì đã mời cơm, con nghĩ con nên đi, bằng không càng về khuya tuyết càng rơi nhiều, khó tìm khách sạn.”

Tạ Vân nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ: “Còn tìm được khách sạn sao?”

Dịch Hồi có vẻ hối lỗi nói: “Con đến hơi vội vàng, cho nên không chuẩn bị trước, con không quen thuộc với nơi này, như dì nói hình như ở đây có vẻ như không có khách sạn ạ?”

Tạ Xuân Hồng nghe anh hỏi như vậy biết là sẽ có điều không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 15 Chỉ còn lại một đời đơn độc

Thấy thời gian càng lúc càng trễ, Dịch Hồi đứng lên chào: “Thật sự cảm ơn dì đã mời cơm, con nghĩ con nên đi, bằng không càng về khuya tuyết càng rơi nhiều, khó tìm khách sạn.”

Tạ Vân nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ: “Còn tìm được khách sạn sao?”

Dịch Hồi có vẻ hối lỗi nói: “Con đến hơi vội vàng, cho nên không chuẩn bị trước, con không quen thuộc với nơi này, như dì nói hình như ở đây có vẻ như không có khách sạn ạ?”

Tạ Xuân Hồng nghe anh hỏi như vậy biết là sẽ có điều không tốt.

Quả nhiên Tạ Vân rất khách khí giữ anh ở lại: “Nơi này là thị trấn nhỏ, cũng chỉ có hai nhà nghỉ nhỏ, điều kiện thật sự không tốt. Nếu không chê, con cứ ở lại đây.”

Dịch Hồi tự nhiên sẽ không chê, trong mắt lóe lên tia sáng đắc ý, vội vàng cúi đầu che nụ cười đang không ngừng hiện trên môi.

“Như vậy rất phiền toái cho mọi người ạ.”

Tạ Xuân Hồng hoàn toàn không muốn, Dịch Hồi ở lại theo ý Tạ Vân thì hiển nhiên cô phải nhường phòng ngủ của mình cho anh. Dịch Hồi ở lại, Tạ Xuân Hồng lên lớp tự học cũng không được, Tạ Vân thực sự rất hiểu lòng người liền bảo Xuân hồng đưa Dịch Hồi đi dạo xung quanh một chút.

Tạ Vân vừa đi, Xuân Hồng liền lộ ra vẻ mặt hung hãn, dữ tợn nói: “Tôi vội vàng à? Đối với nơi này không quen à?”

Dịch Hồi vội vàng cười lấy lòng: “Anh nói thật mà, anh là lần đầu tới thị trấn nhỏ, làm sao có thể quen được?”

Xuân Hồng cười lạnh: “Như thế nào? Anh muốn học hỏi Lưu Hiệp vượt ngàn dặm bắt vợ? Thật sự đáng tiếc, chuyện của em cho tới bây giờ đều do em tự quyết định, sẽ không bị người khác khống chế, anh tính toán sai rồi!”

Sắc mặt Dịch Hồi khề có chút xấu hổ, kỳ thật anh vẫn nghĩ mãi không rõ Tạ Xuân Hồng đến cuối cùng vì sao vẫn không tiếp nhận anh, anh không cho là chính mình có điểm nào không tốt, muốn thử xem thái độ, mới quyết tâm tiếp cận người thân cận nhất của cô.

Dịch Hồi rất nhanh thu lại tâm tình của mình, trêu ghẹo: “Em nói như vậy, có phải là không thừa nhận là vợ anh?”

Tạ Xuân Hồng bị ghen giọng không nói được, rõ ràng không thèm quan tâm đến anh.

Không khí ngày càng lạnh, Xuân Hồng mặc áo khoác, tay cầm chìa khóa cùng Dịch Hồi ra cửa hàng mua ít vật dụng cá nhân cho anh.

Thị trấn nhỏ nên chỉ có một siêu thị rất nhỏ nhưng cũng bán đầy đủ những vật dụng cần thiết, rất nhanh chóng hai người đã xách túi đồ to đi ra.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh sáng trắng của thảm tuyết dưới chân làm cho bầu trời đêm sáng thêm một chút, khiến cho người ta cảm thấy có thể nhìn được những đám mây đang lững lờ trôi trên cao, giống như sương khói lượn lờ, đất trời như thêm vài phần mông lung huyền ảo.

“Đừng về nhà vội, đi theo em một chút đi!”

Tạ Xuân Hồng gật gù, dẫn theo Dịch Hồi đi đến một hướng khác.

Thị trấn nhỏ cổ xưa, lưu giữ lại rất nhiều phong tục cũ, cho nên bầu không khí năm mới ấm áp hơn rất nhiều so với thành phố. Dịch Hồi nhìn hai bên đường, đâu đâu cũng bắt gặp trên những cánh cửa, trên những ngọn cây được treo đèn lồng, chùm ớt Đỏ au, nổi bật trong làn tuyết trắng, biểu lộ sự vui mừng đón chào năm mới.

Càng đi nhà cửa càng thưa thớt, không lâu sau đã đến được một cái bụi gác tàu hỏa bị bỏ hoang, cỏ dại mọc đầy nhấp nhô chia ra trong tuyết trắng.

Tạ Xuân Hồng leo lên bụi gác cao cao, thở ra từng làn khói mỏng.

“Từ nơi này có thể thấy toàn bộ thị trấn.”

Dịch Hồi thả túi đồ xuống, cùng cô sóng vai đứng trên bụi, quả nhiên cách đó không xa có rất nhiều điểm sáng của ánh đèn.

Tạ Xuân Hồng cười cười, sương mù lằng lằng giăng không thể thấy rõ khuôn mặt.

“Trước kia em rất thích một mình chạy đến đây, suy nghĩ tất cả những gì không thể nghĩ được vào ban ngày...” Tạ Xuân Hồng giống như đang chìm vào giữa một vùng cảm xúc nào đó, khẽ nhắm mắt, lông mi thật dài vẽ thành hình rẽ quạt trên khuôn mặt.

“Anh biết không? Em từ trước đến giờ chưa từng thấy mặt ba mình, ngay cả một tấm ảnh chụp của ông cũng không có...” Dịch Hồi ngẩn người, sau đó dịu dàng ôm lấy cô, im lặng chờ cô tiếp tục nói.

“Mười mấy năm trước khi nhà ga này vẫn còn hoạt động.” Tạ Xuân Hồng thở dài, “Mẹ em... đã gặp ba tại chính nơi đây. Mẹ em xuất thân từ gia đình truyền thống nho học nổi tiếng, giáo dục con cái rất nghiêm khắc, đúng vào thời điểm bà vừa bước chân vào đại học, chính thức thoát ly khỏi sự trói buộc nghiêm ngặt của gia đình, chuyến tàu đưa bà tới trường đại học nửa đường dừng lại vùng này, bà đã xuống tàu để hít thở bầu không khí mới mẻ quanh mình, không nghĩ rằng chính tại thị trấn nhỏ này, bà đã gặp người thay đổi cả cuộc đời bà.”

Khuôn mặt Tạ Xuân Hồng không nhìn ra được sự bi thương, chỉ là trên ấy lưu lại chút tiếc thương và xúc động.

“Rất giống tình tiết truyện ngôn tình, cô gái nhỏ bắt ngồi gặp anh quân nhân đẹp trai dũng cảm.” Tạ Xuân Hồng cười cười, “Mẹ em khi đó vẫn là một cô gái ngây thơ xinh đẹp, ôn áp tình cảm đơn thuần, nhanh chóng quyết định thay đổi hành trình, lên xe lửa đi theo ông, nhất quyết cùng ông chung đường. Lúc ấy, bọn họ yêu nhau oanh oanh liệt liệt, nghĩ rằng không có khó khăn nào có thể chia lìa, cũng không nghĩ rằng gia đình ba sẽ khinh thường xuất thân nghèo khó của mẹ, cuối cùng lại vì quân hôn, buộc ba em phải cưới người khác. Mẹ em không muốn liên lụy ông, không muốn ảnh hưởng đến tiền đồ của ông, cho nên ngay cả mang thai cũng không nói cho ông biết, lặng lẽ không nói tiếng nào ra khỏi cuộc đời ông.”

Dịch Hồi thở dài: “Mẹ em vẫn luôn ở tại thị trấn này? Nhiều năm như vậy vẫn không đi tìm ba em?”

Tạ Xuân Hồng lắc lắc đầu: “Đừng nghĩ mẹ em dịu dàng ôn nhu như vẻ bề ngoài, kỳ thật trong lòng đặc biệt ngang bướng, lúc trước mọi người trong nhà đều phản đối bà sinh ra em, bà dứt khoát cự tuyệt mọi người, một thân một mình sinh ra em, nuôi nấng em đến khôn lớn.”

“Nhiều năm như vậy quả thật Di phải rất vất vả. Em cũng không đi tìm ba mình sao?”

Tạ Xuân Hồng nhún vai: “Tại sao em phải đi tìm ông ấy? Mẹ em cho đến bây giờ vẫn không nghĩ đến chuyện đi tìm ông, thì vì cớ gì em lại muốn tìm? Trước đây em không hiểu chuyện, thường xuyên hỏi về chuyện tình cảm của hai người họ, mỗi lần như vậy mẹ em thường cảm thấy khó chịu, cho nên sau này em cũng không hỏi tới... Không có ba, em cũng tự lớn lên được, em không muốn làm cho mẹ đau lòng.”

Trong mắt Dịch Hồi tràn đầy sự thương xót, vuốt ve mặt cô nói: “Quá khứ của em thật sự là rất không tốt?”

Tạ Xuân Hồng ngược lại cảm thấy thoải mái cười rộ lên, thần nhiên an ủi Dịch Hồi: “Em không sao, sớm đã thành thói quen. Tuy rằng lúc nhỏ không có ba, đối với người không biết thương cho là em rất thiếu thốn, mẹ em... bà ấy thời điểm đó đang là một cô gái trẻ trung năng động vui tươi, sau đó xảy ra nhiều chuyện như vậy, tính tình trở nên lạnh lùng, bà tuy rằng không thân mật với em lắm, nhưng em biết rằng bà chính là người bên ngoài lạnh nhạt, nhưng kỳ thật trong thâm tâm rất quan tâm đến em... Em biết bà thật sự rất yêu em, bằng không sẽ không một thân một mình sinh ra em.”

Tạ Xuân Hồng nhìn Dịch Hồi, giống như đang nhìn xuyên qua anh nhìn về phía rất xa của thị trấn: “Dịch Hồi, em thường suy nghĩ rằng, mẹ rốt cuộc yêu ba nhiều đến thế nào, mới có thể quyết tâm từ bỏ gia đình, một mình đối mặt với vô số lời đồn đãi vô căn cứ lúc đó, chấp nhận tất cả áp lực để sinh em ra, sau đó lặng lẽ nuôi em khôn lớn mà không hề nói cho ba biết. Bà thật đại độ, tưởng như gắn bó cùng ông suốt đời, cuối cùng thì một chút liên hệ cũng không có, không muốn làm cuộc sống của ông phức tạp thêm, tình nguyện làm một người canh giữ tại nơi hai người lần đầu tiên gặp gỡ, cố gắng nuốt trôi bao cay đắng khổ sở... Yêu một người thật sâu đậm, mới có thể vì ông ấy tình nguyện vứt bỏ toàn bộ, canh giữ từng chút kỷ niệm của hai người mà người kia không hề hay biết, vì ông ấy mà hoang phí nửa đời người, không cần sự đáp lại.”

Dịch Hồi từ phía sau ôm cô vào lòng, ngăn chặn những cơn gió lạnh cho cô. Anh mơ hồ hiểu ra vì sao Tạ Xuân Hồng từ trước tới nay lúc nào cũng giữ bộ dáng thờ ơ, hiểu rõ rằng tại sao hằng đêm cô không bao giờ ngon giấc. Đúng là bởi vì thiếu đi phần tình yêu của ba, làm cho cô có cảm giác không an toàn, từ nhỏ cuộc sống đã không ổn định đã tạo ra ngay cả trong khi ngủ đều cuộn tròn ôm lấy mình, không thể nào có dáng ngủ thư thái được.

Chưa bao giờ Dịch Hồi trải qua cảm giác đau lòng như thế này, chỉ hận rằng chính mình không thể biết cô sớm hơn, đem đến cho cô một phần yên ổn trong cuộc sống. Đồng thời, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác vui mừng như điên, cô rốt cuộc cũng không để anh ra xa cuộc sống của cô nữa, anh cố gắng lâu như vậy cuối cùng cũng khiến cho Tạ Xuân Hồng mở lòng với anh.

Dịch Hồi cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Tạ Xuân Hồng, đem những xót xa thương cảm trong lòng truyền cho cô.

Tạ Xuân Hồng nghiêng đầu hôn lên cằm anh: “Em sẽ không khờ dại giống như mẹ, em không đủ kiên cường cũng không đủ dũng khí như mẹ, có thể vì một người mà đánh đổi nhiều thứ, hơn nữa... Một mình nuôi nấng một đứa con không cha, sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn, huống chi, khi không có cha đứa trẻ luôn cảm thấy không vui vẻ, phải làm như thế nào mới bù đắp được tình thương của cha? Em tự thấy mình không thể... Cho nên, bất luận là vì em hay vì đứa trẻ, em cũng sẽ không thể không có chồng mà có con!”

Dịch Hồi sững sờ, có chút mơ hồ về ý tứ của Tạ Xuân Hồng khi nói câu nói đó, không biết là cô chỉ đơn giản đang trải lòng cùng anh, nói với anh chung chung về tương lai của cô, hay đang ám chỉ cô sẽ không cùng anh sinh con, cô còn chưa chuẩn bị tốt.

Dịch Hồi miễn cưỡng cười cười, bình thần trên choker cô: “Em yên tâm, em nếu như có mang thai con của anh, anh tuyệt đối sẽ không để hai mẹ con em lưu lạc bên ngoài!”

Tạ Xuân Hồng khó có thể phản bác lại Dịch Hối, cô thực sự biết anh là người thế nào: “Dịch Hối, anh là người đàn ông tốt, em biết anh tuyệt đối không phải là người vô trách nhiệm... Tốt lắm, trời không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi!”

Ngày hôm sau, khi Dịch Hối thức dậy, Tạ Văn đã rời nhà đi dạy học.

Dịch Hối ăn qua loa bữa sáng, sau đó cùng Xuân Hồng ra phố mua đồ Tết.

Thời tiết trong lành, những hạt tuyết mong manh vương vãi mọi nơi bị ánh mặt trời chiếu xuống liền tan ra thành nước, mặt đường ướt sũng, làm cho thị trấn Nam Phưong bé nhỏ mang phong cách cổ xưa thêm thanh thản tươi mát.

Ở thị trấn nhỏ, chợ cũng không lớn vì vậy thêm chật chội náo nhiệt, nơi nơi đều là hàng quán, những cái cần thiết đều có bán. Rất nhiều đồ vật cổ xưa kỳ quái mà Dịch Hối chưa từng thấy qua, nên anh không khỏi hứng chí hết xem đông rồi lại ngó tây.

Trong nhà chỉ có hai người, hơn nữa hai mẹ con cô đều không phải đang ở độ tuổi háo hức đón Tết, nên Xuân Hồng rất nhanh chóng chỉ mua những thứ cần dùng, sau đó quay lại thấy Dịch Hối đang rất hứng thú ngồi lựa lựa đồ hàng đang bày biện trước mặt người bán hàng rong, liền một mực kéo anh đứng lên.

Lúc trở về, một tay Dịch Hối xách đồ vừa mua, một tay cầm tay cô thật chặt, trong mắt thủy chung tràn đầy ý cười. Cứ như vậy mười ngón tay đan vào nhau im lặng đi bên nhau trên con đường nhỏ, thật sự rất giống như một đôi vợ chồng đã ở với nhau hơn nửa đời người.

Xem ra lần này anh đến không nhằm thời điểm, không chỉ là ra mắt mẹ vợ tương lai, còn làm cho Xuân Hồng mở lòng đón nhận anh.

Anh có thể ở lại cùng cô đón năm mới, sau đó ra giềng lại cùng Xuân Hồng quay lại thành phố N, như vậy cô không có cách từ chối cùng anh về nhà họ Dịch thăm người thân của anh... Có lẽ không bao lâu sau, anh có thể đưa ra lời cầu hôn.

Dịch Hối đang muốn bàn bạc về tương lai tốt đẹp của hai người, thì đột nhiên phát hiện bàn tay Xuân Hồng đang lồng vào tay anh bỗng nhiên căng cứng rồi lập tức bỏ ra.

Dịch Hối nghi hoặc quay sang nhìn cô, chỉ thấy Xuân Hồng sững sờ dừng bước, ánh mắt đen tối khó hiểu nhìn chăm chú về phía trước.

Dịch Hối theo ánh mắt của cô nhìn lại, đã thấy trên chiếc cầu bằng đá có mái vòm có đôi vợ chồng trẻ đi xuống, người đàn ông khuôn mặt nghiêng nghiêng vô cùng dịu dàng, tại địa phương cổ xưa như nơi đây tất nhiên phải có những Giang Nam tài tử phong độ hơn người, người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, tuy sắc mặt có vài phần tái nhợt. Người đàn ông dịu dàng đến cực điểm kéo người con gái, hai người ôm nhau như tạo thành một sự hài hòa vô cùng hoàn mỹ.

Giống như cảm thấy gì đó, người đàn ông quay đầu nhìn về phía bọn họ, sau đó mặt mày giãn ra hớn hờ, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng nở nụ cười ôn hòa bao dung.

“Xuân Hồng, em đã trở về.”

Giọng nói trầm trầm ôn hòa, có khí chất dịu dàng như ngọc, không biết vì lý do gì mà làm cho Dịch Hối dựng lên sự đề phòng cao độ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 16: Thế giới bỗng nhiên thay lòng

Giống như cảm thấy gì đó, người đàn ông quay đầu nhìn về phía bọn họ, sau đó mặt mày giãn ra hớn hờ, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng nở nụ cười ôn hòa bao dung.

“Xuân Hồng, em đã trở về.”

Giọng nói trầm trầm ôn hòa, có khí chất dịu dàng như ngọc, không biết vì lý do gì mà làm cho Dịch Hối dựng lên sự đề phòng cao độ.

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu, bình thường cô là người can đảm quyết, bất chợt biến thành cô gái nhỏ hiền lành đến cực điểm trả lời: “Vâng, chào thầy Đường, chào chị Tô.”

Tô Văn nở nụ cười: “Tiểu Xuân Hồng cũng đã thành cô gái trưởng thành, thật sự ngày càng xinh đẹp!”

Tạ Xuân Hồng cười cười, nhưng nụ cười đó lại vô cùng miễn cưỡng.

“Chị Tô cũng rất xinh đẹp mà!”

Tô Văn càng cười sung sướng, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “A Sơ, anh xem anh dạy học trò thật tốt, miệng lưỡi đúng là rất ngọt ngào!”

“Thành tích của Xuân Hồng tốt lắm, đọc sách mà thành người, đầu phải tất cả đều do anh dạy dỗ!”

Hai vợ chồng coi như chón không người cùng nhau cười đùa, Tạ Xuân Hồng đã lấy lại sắc mặt bình tĩnh, nhưng chính cặp mắt kia đang cất giấu sóng ngầm nguy hiểm, những điều ấy lại bị Dịch Hồi bên cạnh thấy rõ ràng hết.

Người đàn ông dịu dàng khiêm tốn nhìn Dịch Hồi cười nói: “Anh nhất định là bạn trai của Xuân Hồng, xin chào, tôi là thầy giáo dạy trung học của cô ấy, Đường Sơ.”

Đường Sơ, Đường Sơ ...

Ánh mắt Dịch Hồi dường như co rút mạnh, sát bên nhìn về phía anh ta.

Đường Sơ nhạy cảm nhận ra đối phương có thái độ thù địch, nhưng hiện tại không biết vì sao lại có thái độ như vậy, chỉ tỏ ra không để ý cười cười, vừa định thu hồi cánh tay thì lại bị Dịch Hồi nắm chặt.

“Xin chào, tôi là Dịch Hồi, bạn trai của Xuân Hồng.”

Giọng Dịch Hồi vừa bình thản nhẹ nhàng lại vừa giống như thị uy, không che dấu được sự sở hữu Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng thấy Dịch Hồi tự giới thiệu có phần không hài lòng, nhưng không nói gì, lạnh lẽ nhìn Đường Sơ hy vọng thấy được biểu hiện gì khác trên vẻ mặt của anh.

Nhưng tất nhiên sự thật đã khiến cô thất vọng, Đường Sơ trước sau vẫn tươi cười vui vẻ như làn gió mùa xuân, không có chút gì gọi là không hài lòng.

“Xuân Hồng quả thật là có mắt nhìn người!” Tô Văn dịu dàng mà không kém phần linh động, dáng người gầy yếu khiến cho người khác đem lòng thương tiếc, sắc mặt dù có hơi ồm yếu tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Trong lòng Xuân Hồng có chút không tự nhiên, cố gắng cười đáp: “Chị Tô, hai người đang muốn ra chợ sao?”

Tô Văn gật gù: “A Sơ hôm nay không có lớp, thời tiết đẹp nên muốn theo chị ra chợ một chút...”

Tô Văn bắt gặp ánh mắt Dịch Hồi đang nhìn Xuân Hồng, đột nhiên cười, lôi kéo Đường Sơ nói: “A Sơ, chúng ta đi thôi, không cần làm chậm trễ việc của hai người bọn họ!”

Đường Sơ cười ôm vai cô, đối diện với Xuân Hồng nói: “Giúp thầy gọi lời hỏi thăm Cô Tạ, thầy không quấy rầy hai người nữa! Dịch tiên sinh lần đầu tới thị trấn nhỏ, hy vọng nơi đây khiến anh thích thú!”

Giọng nói cũng giống như chủ nhân thật chân tình khiến cho Dịch Hồi trong lòng cảm thấy có chút không phải, chỉ có thể khách sáo lễ phép chào tạm biệt.

Đường Sơ không nói gì thêm, cùng Tô Văn rời đi.

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn đôi hình dáng kia càng ngày càng đi xa, cho tới bây giờ vẫn là như thế, Đường Sơ cùng với Tô Văn, hai người bọn họ đứng cùng với nhau thật giống như một bức tranh, cô vĩnh viễn là người đứng ngoài bức tranh của bọn họ.

Về mặt Xuân Hồng rốt cục cũng xuất hiện vẻ cô đơn, Dịch Hồi nhìn thấy rất tức giận trong lòng.

“Đều đã đi xa như vậy rồi, nhìn nữa cũng vô dụng!”

Giọng điệu của Dịch Hồi lạnh lùng làm cho Xuân Hồng đột nhiên ý thức sự tồn tại của anh ngay bên cạnh, nhú mày nhìn anh, mắt húng nói: “Anh nói nhầm gì vậy?”

“Anh nói bậy?” Dịch Hồi liên tục cười lạnh, “Anh có là thằng ngốc cũng nhìn thấy hết, Đường Sơ Rực Rỡ đã bị em nhìn đến cháy đen rồi!”

Tạ Xuân Hồng có chút chột dạ khẽ quay mặt, tránh ánh mắt giận dữ hung hăng của anh.

“Anh muốn nói cái gì?”

“Anh muốn nói gì?” Dịch Hồi hoàn toàn bị dáng vẻ không nóng không lạnh của Xuân Hồng chọc cho tức giận, “Chẳng lẽ không phải là em nên giải thích với anh sao? Em muốn anh trở thành cái gì?”

Giọng nói Dịch Hồi tràn đầy sự phẫn nộ không thể tin được, làm cho Tạ Xuân Hồng thật sự không đành lòng: “Dịch Hồi, anh đừng như vậy, người tốt như anh, thế gian này còn rất nhiều người con gái tốt dành cho anh...”

“Câm mồm!” Dịch Hồi nổi giận đánh gãy lời cô, “Tạ Xuân Hồng, em điên rồi!”

Anh vốn tưởng rằng cô sẽ một mực phủ nhận, ít nhất là cho anh một lời giải thích, nhưng càng nói cô càng muốn tìm cho anh một người con gái khác, chẳng lẽ sự dửng dưng của cô đối với anh trong những ngày qua đều là giả sao?

“Vì một người đàn ông đã có gia đình, em mặc nhiên làm cho mình lâm vào hoàn cảnh như vậy... Chẳng qua em thích nhà Đường, thích lịch sử nhà Đường, chẳng qua vì anh ta được gọi là Đường Sơ! Tạ Xuân Hồng, anh đối với em thế nào một chút em cũng không nhìn thấy sao? Vẫn nói là... Em chỉ là bởi vì cô đơn cho nên mới tùy tiện để anh ở cạnh em?”

Dịch Hồi chỉ trích khiến cho Tạ Xuân Hồng vô cùng đau khổ, nhưng cô vẫn không một chút phản bác lại.

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô chăm chú, ánh mắt dần dần trở nên giận dữ, không cam lòng, châm biếm... Thậm chí là thương tâm.

Tạ Xuân Hồng không thể chấp nhận được ánh mắt như vậy, cúi đầu nhỏ giọng nói xin lỗi: “Rất xin lỗi...”

Trong đầu Dịch Hồi nổ “Ầm” một tiếng, giống như bị một cú đánh thật mạnh, lại giống như một cái gì đó đang sụp đổ.

Đúng là nực cười, anh lúc nào cũng cho là mình đúng, còn tưởng rằng tối qua anh đã thành công tiến được vào nội tâm của Xuân Hồng, còn tự đắc ảo tưởng sẽ cùng cô kết hôn... Anh nghĩ đến mình đã cố gắng lâu như vậy, bất kể như thế nào cũng không một chút thay lòng.

Anh suy nghĩ đến sự kết thúc, nhưng đúng là không thể kết thúc vì từ trước tới bây giờ giữa hai người chưa bao giờ có sự bắt đầu.

“Anh nghĩ em chính là thiếu cảm giác an toàn, cho nên không dám để người khác dễ dàng tiếp cận, không dám yêu, không hiểu về tình yêu... Nhưng sự thật không phải, em không cho người khác tiếp cận em, ngoài anh ta ra em không thương bất kỳ người đàn ông nào khác... Tạ Xuân Hồng, anh đã đặt hy vọng vào em rất nhiều... Em cũng thật là tài giỏi!”

Trong nháy mắt Dịch Hồi khôi phục lại sắc mặt lạnh lùng, giọng nói đều đều không cảm xúc, sau đó kiên quyết xoay người rời đi.

Tạ Xuân Hồng đứng một mình với đầu óc trống rỗng trên cầu không biết bao lâu, mùa đông giá rét lùa gió chui vào cổ áo cô, tay chân cô đã sớm lạnh như băng, lại hoàn toàn mất cảm giác, chết lặng đứng nơi đó.

Tạ Xuân Hồng về đến nhà, không khí trong nhà phả vào mặt cô khiến cô liên tục hắt hơi mấy cái liên.

Tạ Văn không thấy Dịch Hồi cùng về, lòng tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Dịch Hồi đâu? Hai đứa không đi cùng nhau à?”

Tạ Xuân Hồng xoa xoa mũi, mơ hồ trả lời không rõ ràng: “À, anh ấy có việc gấp, cho nên về thành phố trước rồi.”

Tạ Văn nhú mày, đột nhiên hỏi: “Hôm nay con gặp thầy Đường?”

Xuân Hồng kinh ngạc, nhưng sắc mặt không thay đổi gật đầu: “Vâng, Thầy ấy cùng chị Tô đi với nhau, còn nhờ con giúp thầy hỏi thăm mẹ.”

Trong ánh mắt Tạ Văn hiện rõ tia hiểu biết, trong lòng than thầm, từ sô pha đứng lên nói: “Mẹ đi làm cơm, trước tiên con uống ít nước ấm đi, đừng để bị lạnh.”

Tạ Xuân Hồng không để ý, giành đi xuống bếp trước: “Không sao cả, mẹ nghỉ ngơi đi, con làm cơm!”

Đối với việc Dịch Hồi tự nhiên rời đi, Tạ Văn cũng không hỏi gì thêm nữa.

Đêm giao thừa, Tạ Xuân Hồng hồ hững muốn nhắn tin chúc mừng năm mới gửi đến Đường Sơ, sau đó khi bấm nút gửi lại do dự. Cô đoán lúc này Dịch Hồi chắc vẫn chưa nguôi giận, liên lạc với anh sẽ chỉ làm anh nổi giận thêm mà thôi.

Tạ Xuân Hồng nằm trên giường thờ dài. Như vậy không phải là rất thích hợp sao? Không cần cố sức suy nghĩ xem phải giải thích như thế nào, cứ như vậy mà chấm dứt mối quan hệ vốn từ đầu không nên dây dưa...

Năm mới cứ như vậy bình yên trôi qua, Tạ Xuân Hồng vốn muốn ở nhà lánh nạn thêm vài ngày, lại sợ mẹ lo lắng nên đành phải thu thập hành lý quay về thành phố N.

Khu nhà trọ cô thuê ở thành phố N nằm ngay đường lớn, xe cộ qua lại rất nhiều, cho nên chỉ trong thời gian ngắn mà bụi đã đóng thành lớp, Tạ Xuân Hồng mất cả ngày mới quét dọn sạch sẽ được.

Sự lạnh lẽo trong lòng khiến cho cô cảm thấy phiền muộn chết đi được, vì thế cô mang theo đặc sản ở quê hẹn Phương Tinh ra ngoài.

Phương Tinh vừa thấy cô liền bộc phát sự vui mừng, vội vã đứng lên mở túi đồ ăn to cô mang tới.

Tạ Xuân Hồng không nói gì cô ăn ngấu ngiến, tò mò hỏi: “Ông xã mặt đen nhà cậu không cho cậu ăn à? Bỏ đói cậu thành ra như thế này sao?”

Phương Tinh khó khăn nuốt một đồng thức ăn trong miệng xuống, uống hơn nửa ly nước cho thấm giọng nói: “Không phải... Ấy da, mẹ chồng mình không biết suy nghĩ gì, dịp mừng năm mới không biết trụng bùa gì, chuyên tâm nghiên cứu những loại thức ăn kỳ lạ buộc mình phải ăn... Mình thật sự không chịu nổi mới bảo dạ dày không được khỏe, thật sự cái gì cũng nuốt không vào!”

Tạ Xuân Hồng cười không ngừng: “Người đàn ông của cậu đã làm gì đầu độc mẹ của mình thế?”

Phương Tinh bắt đầu xoa tay: “Anh ấy cũng không có biện pháp gì, ba chồng mình không biết nói gì mà làm cho mẹ chồng mình ở luôn nhà mình, hiện tại Lục Hân cũng không còn cách nào khác.”

Phương Tinh ăn uống no nê, thoải mái thờ dài, đến bây giờ mới nhớ đến chuyện chính.

“Đúng rồi, mình nghe mẹ nói Dịch Hồi sẽ đem bạn gái về ra mắt, vốn chuẩn bị cùng cô ấy đón năm mới ở nhà, sau lại không biết vì sao cả Dịch Hồi cũng không về nhà đón tết... Mình đã nghĩ bạn gái không phải chính là cậu ư? Sao lại như thế?”

Tạ Xuân Hồng cúi đầu uống nước, không chút chú tâm nói: “Cái gì mà sao lại như thế, căn bản là cái gì cũng không đúng đó.”

“Thôi đi!” Phương Tinh mất kiên nhẫn nói, “Mình thân với cậu và Dịch Hồi như vậy, cậu đừng gạt mình! Cậu không biết chứ, trong suốt dịp tết âm lịch Dịch Hồi mặt mày đen thui, ai gặp cũng phải e dè. Anh ấy trưng ra bộ mặt thối đó, chắc chắn, quả thật có thể đuổi được cả ma quỷ, dân chúng kêu than trong vòng cả trăm mét!”

Tạ Xuân Hồng nhất thời cảm thấy cổ họng khô rát nuốt xuống có chút khó khăn, mỉm cười gượng gạo: “Cũng không còn gì cả, cùng lắm thì... Mình và anh ấy đã chia tay.”

“Nhanh như vậy sao? Là ai chia tay trước, cậu vứt bỏ anh ấy à?”

Tạ Xuân Hồng do dự một chút rồi gật gật đầu, chia tay chắc chắn nguyên nhân là ở cô.

Ánh mắt Phương Tinh nhìn cô chỉ có thể dùng một từ kinh khủng để diễn tả.

“Xuân Hồng, cậu thật là, Dịch Hồi tất nhiên không bao giờ tiêu diệt cậu!”

Tạ Xuân Hồng giờ giọng xem thường: “Bây giờ là xã hội pháp trị, kẻ giết người sẽ bị trừng trị! Còn có... mình hiện tại đang rất lo lắng, cậu nói xem mình có nên tiếp tục làm việc ở Dịch Thị nữa hay không?”

Phương Tinh thờ dài: “Đối với hiểu biết của mình về Dịch Hồi, anh ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, cậu có trốn cũng không thoát, hơn nữa công ra công, tư ra tư, cậu cần công việc này, vậy thì cứ mặc kệ anh ấy đi.”

Tạ Xuân Hồng tức giận nói: “Cậu không phải không biết là mình đi cửa sau chứ?”

“Thế thì sao? Dịch Hồi cho dù có cãi nhau với cậu, nhưng chính vì để thể hiện chính mình rộng lượng, anh ấy tuyệt đối sẽ giữ cậu lại!”

Phương Tinh còn chưa nói đến ý chính, Dịch Hồi sẽ từ chối để cô ấy thôi việc, anh ấy sẽ giữ cô lại rồi từ từ trả thù.

Tạ Xuân Hồng nằm dài lên bàn, mệt mỏi nói: “Được rồi, mình sẽ không từ chức, bất quá thì mình vẫn cảm thấy xấu hổ.... Bằng không, mình sẽ tìm ra cái gì không thích hợp trong công việc được không?”

Tạ Xuân Hồng không biết được rằng Phương Tinh sau khi tạm biệt cô liền lập tức gọi điện cho Dịch Hồi.

“Anh và Xuân Hồng đã chia tay?”

Phương Tinh hỏi thẳng, còn Dịch Hồi thì hừ lạnh một tiếng.

“Ai nói chia tay? Còn nữa, chuyện của bọn anh không cần em quan tâm!”

Phương Tinh không để ý tới anh, tà ác nói: “Vậy là tốt rồi, em có lòng tốt nhắc nhở anh, trợ lý của anh đang nhanh chóng muốn đổi chỗ, nếu anh không có biện pháp nào ngăn chặn thì xem ra nhân tài của Dịch Thị đang rời đi!”

Dịch Hồi trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi hỏi: “Nói đi, em muốn cái gì?”

Phương Tinh cười ha ha: “Cũng không có gì to tát, gần đây mẹ chồng rất thích ở nhà em, em nghĩ anh cùng Lục Hân hợp tác không có hạng mục nào ra nước ngoài khảo sát sao, em đề nghị anh nâng cao phúc lợi một chút, bằng không làm cho Lục Hân tự nguyện đi nước ngoài, thuận tiện cùng người nhà du lịch miễn phí một chuyến...”

“Vé máy bay đi Đức công tác ngày mai sẽ được đưa đến cho Lục Hân.”

Hôm qua vốn là ngày Tạ Xuân Hồng nên đến công ty trả phép, nhưng cô chập chạp không đi.

Từ câu nói đầy phần nộ không cam tâm của Dịch Hồi vẫn vang rõ trong đầu cô, đối với một người đàn ông kiêu ngạo như anh, chuyện bị cô lừa dối là tuyệt đối không thể tha thứ, điều này làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ khi xuất hiện trước mặt anh.

Tạ Xuân Hồng thật sự rất thích công việc ở Dịch Thị, môi trường tốt, công việc thoải mái, đãi ngộ cao, thật sự rất khó tìm được công việc nào như thế.

Tạ Xuân Hồng đang ở trong chuyên mục tuyển dụng của trang web Thượng Hải để lục tìm tin tức, đột nhiên di động kêu lên báo có tin nhắn vừa được gửi vào.

Tất nhiên là của Dịch Hồi gửi đến!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 17: Tiểu biệt thắng tân hôn

Hôm qua vốn là ngày Tạ Xuân Hồng nên đến công ty trả phép, nhưng cô chập chạp không đi.

Từ câu nói đầy phần nộ không cam tâm của Dịch Hồi vẫn vang rõ trong đầu cô, đối với một người đàn ông kiêu ngạo như anh, chuyện bị cô lừa dối là tuyệt đối không thể tha thứ, điều này làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ khi xuất hiện trước mặt anh.

Tạ Xuân Hồng thật sự rất thích công việc ở Dịch Thị, môi trường tốt, công việc thoải mái, đãi ngộ cao, thật sự rất khó tìm được công việc nào như thế.

Tạ Xuân Hồng đang ở trong chuyên mục tuyển dụng của trang web Thượng Hải để lục tìm tin tức, đột nhiên di động kêu lên báo có tin nhắn vừa được gửi vào.

Tất nhiên là của Dịch Hồi gửi đến!

Tạ Xuân Hồng quả thật có chút không dám tin, Dịch Hồi từ trước đến giờ làm việc rất chú trọng năng suất, có chuyện gì nhất định sẽ gọi điện thoại nói thẳng, tuyệt đối sẽ không sử dụng tin nhắn nhằm chán như thế này.

Xuân Hồng thật sự không thể tưởng tượng ra bộ dáng cau mày không kiên nhẫn bấm từng chữ soạn tin nhắn của anh.

Nội dung tin nhắn ngắn một cách kỳ quái, nói đúng hơn là không có nội dung, một tin nhắn trống rỗng.

Tạ Xuân Hồng đang buồn bực không hiểu Dịch Hồi có ý gì khi gửi một tin nhắn trống không, di động của cô lại vang lên.

Vẫn là tin nhắn, chỉ có ba chữ “Gửi sai rồi, ngay cả chấm câu cũng không có.”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, thoáng suy nghĩ một chút, liền bật cười một tiếng “hì hì”.

Dịch Hồi đang họp, bắt đầu lấy điện thoại ra nghịch, làm nhân viên đang báo cáo cũng liên tục toát mồ hôi lạnh, nói cũng lấp bắp.

Mấy ngày nay Dịch Tổng càng lúc càng u ám, không khí lạnh tràn ngập toàn bộ công ty, mỗi ngày đều có người vì đủ các loại nguyên nhân mà bị mắng tới tấp mặt mũi.

Cho nên cuộc họp lần này, sắc mặt của Dịch Tổng vẫn u ám như mây đen bao phủ, đều không khỏi cúi đầu nom nớp lo sợ, sợ không cẩn thận thì lập tức trở thành vật hy sinh.

Dịch Hồi thấy tin nhắn Tạ Xuân Hồng gửi tới, khuôn mặt từ từ giãn ra, tuy rằng chỉ có ba chữ “Không sao đâu”, nhưng vẫn chứng minh rằng cô tình nguyện để ý đến anh.

Dịch Hồi không chú tâm nhìn lướt qua mọi người, tiếp tục nhắn: “Anh vẫn chưa nói lời xin lỗi!”

Tạ Xuân Hồng vừa nhìn thấy liền rất vui, cười đến mức phải dựa vào mặt bàn, nửa ngày mới chậm chậm trả lời: “Anh như vậy là thế nào đấy ... ngại tho đáng yêu! Cái này là làm bộ gửi đi tin nhắn sai cho người cần liên hệ, sau đó lại xin lỗi để thu hút sự chú ý của người ta. Em không chơi nữa.”

Dịch Hồi nhận được tin nhắn vào lúc đang uống nước, thiếu chút nữa là phun ra, bị mọi người nhìn thấy nên thẹn quá hóa thành giận, ho khò khè nửa ngày, không bận tâm trong phòng họp có rất nhiều người tiếp tục quay lại nghịch điện thoại tiếp, liền lúc đó di động lại vang lên.

“Cùng lắm Em thích!”

Em thích, em thích. . .

Chỉ có ba chữ đơn giản mà làm cho anh ngây ngẩn cả người, xung quanh bắt chợt như không còn ai tồn tại, chỉ duy nhất tồn tại chữ “Em thích” kia mà thôi.

Điều đó có phải là cô ấy thật ra cũng rất thích con người của anh hay không?

Trái tim Dịch Hội giống như bị cái gì đó đánh trúng, không đau, nhưng lại chấn động tê dại. Giống như đang hứng hực lửa giận thì bị dội một gáo nước lạnh làm cho tắt ngấm, chỉ còn sót lại trong lòng sự vui mừng khôn tả.

Mọi người trong phòng họp nhìn sắc mặt của Dịch Tổng cao cao tại thượng đang tan mây tạnh mưa, khuôn mặt khó coi tự nhiên chuyển thành ôn hòa, ánh mắt lạnh lùng mang theo tràn đầy ý cười, thậm chí còn có một tia.... Dịu dàng?

Được rồi, Dịch Tổng làm sao có thể sẽ dịu dàng, rất kỳ lạ!

Dịch Hội thoáng thấy mọi người trong phòng thờ phào nhẹ nhõm, nhất thời lại trưng ra ánh mắt lạnh lùng.

“Đã nói xong? Nói cái gì lộn xộn lung tung? Các người rốt cuộc có làm tốt được trường hợp này hay không?” Dịch Hội lạnh lùng nói, không chút khách khí nể nang: “Trở về nghĩ sao để làm báo cáo này cho thật nhanh, không viết xong không được tan ca! Tan họp!”

Không khí lặng ngắt như tờ, Boss lớn đã ra đi một lúc lâu, mọi người mới nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng họp.

Tạ Xuân Hồng cũng không biết tại sao mình lại gọi đi tin nhắn như vậy, vốn nghĩ rằng chuyện tình cảm này đi đến như thế này mới hợp lý, kết quả không nghĩ lại tiếp tục dây dưa cùng nhau.

Vẫn là nói.... Đối với Dịch Hội, cô như vậy có phải là quá nhẫn tâm hay không?

Dịch Hội vội vã về đến văn phòng liền trực tiếp bấm điện thoại, ho một tiếng, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì lớn, mời cô đi ăn cơm.

Xuân Hồng lười đi ra ngoài, muốn trực tiếp từ chối thì cảm thấy có phần quá đáng, hơn nữa trong lòng cô còn mang nhiều áy náy, liền chủ động đề nghị ở nhà nấu cơm.

Dịch Hội tự nhiên càng thêm vui mừng.

Tạ Xuân Hồng đi xuống siêu thị mua chút đồ ăn, trở về bắt tay vào nấu bếp.

Dịch Hội đến lúc cô còn đang nấu canh, nghe mùi đồ ăn thơm lừng, Dịch Hội cảm thấy mấy ngày ảm ức vừa qua đều trở thành hư không, nhìn cô trong bếp thành thực đi lại bỏ vào nồi thứ này nêm thêm thứ kia, đột nhiên anh nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?”

Dịch Hội đến đứng sau lưng cô, từ phía sau lưng vòng tay ôm eo cô, dựa cằm lên bả vai của cô nói: “Trước kia anh vẫn nghĩ rằng em không biết nấu ăn, cho nên để thừa dịp bị đối phương không nấu ăn...”

Tạ Xuân Hồng cự quạ không thoải mái, những điều thân mật nhất của tình nhân họ đều đã trải qua, hiện tại nếu cố ý đẩy anh ra thì quả là giả tạo nên cứ để mặc cho anh ôm lấy cô.

“Trước kia mẹ em làm việc rất cực khổ, khi đó em ngay cả lau bàn cũng phải đứng trên ghế mới với tới... Em tham gia học nấu ăn rất sớm, nhưng biết nấu ăn là một chuyện, thích nấu ăn lại là chuyện khác, em ăn uống hơi kén chọn, khẩu vị thường xuyên không tốt, vốn là cảm thấy đối bụng nhưng chưa ăn nhiều đã no rồi, ăn uống rất ít.”

Cánh tay Dịch Hội quanh eo cô siết chặt, nhỏ giọng nói vào tai cô: “Về sau anh sẽ nấu cơm cho em ăn.”

Hơi thở nóng ấm phả vào lỗ tai làm ngứa ngáy, Tạ Xuân Hồng không được tự nhiên muốn quay đầu né tránh, Dịch Hội vươn tay nắm cằm cô.

“Dừng tay..... dừng.....”

Dịch Hội không cho cô có cơ hội nói, chặt chẽ hôn lên môi cô, đặt lên đó bao nhiêu lưu luyến thâm tình, đầu lưỡi cẩn thận bên bờ môi qua mỗi tác động trong miệng cô, dịu dàng mà cũng không kém phần bá đạo, cực kỳ giống cách thức theo đuôi cô của Dịch Hội, cứ dần dần lấn át không cho cơ hội từ chối, thậm chí đồng thời cũng không quên dùng một chút ảm áp xâm chiếm trái tim đối phương, làm cho cô mê muội trong đó, không thể thoát ra được.

Tạ Xuân Hồng bị hôn đến choáng váng, hai tay chống lên bàn ăn, chậm rãi đáp trả lại anh.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe tiếng nước sôi ục ục, Tạ Xuân Hồng giật mình, dùng sức đẩy Dịch Hội ra.

“Ày da, canh của em!”

Do Dịch Hội trong bếp quấy rầy, hương vị của nồi canh rất không được tự nhiên, Tạ Xuân Hồng mắt nhắm mắt mở nhìn khuôn mặt thỏa mãn của người đàn ông đang ngồi ăn trước mặt, không khỏi cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

Trong mắt người khác Dịch Hội luôn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng, lạnh nhạt cố chấp, kiên định vô tình, ở trước mặt cô lại dỡ bỏ mặt đó xuống, thậm chí còn trưng ra những hành động vô cùng ngây thơ.

Dịch Hối làm cô mất hứng, ngoan ngoãn nâng chén canh lớn chậm rãi uống.

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Đừng miễn cưỡng, uống không được thì đừng uống!”

Dịch Hối cười cười: “Em cố ý hầm canh cho anh, anh không thể phụ tấm lòng em được.”

Sau khi ăn uống no nê, Dịch Hối đứng lên thu dọn chén bát, Xuân Hồng cũng có thói quen để anh làm việc này, mang hoa quả chen chúc vào phòng bếp đứng rửa.

Dịch Hối đứng rửa chén bên cạnh nghiêng mặt tỉ mỉ quan sát cô.

Tạ Xuân Hồng bị cái nhìn bí hiểm của anh làm cho trong lòng cảm thấy sợ hãi, tức giận hỏi: “Anh nhìn em gì chứ?”

Trong ánh mắt Dịch Hối đột nhiên có chút cảm xúc lóe lên, lập tức dịu dàng cười rộ lên: “Anh cảm thấy chúng ta giống như một đôi vợ chồng.”

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng, vội cào rửa sạch hoa quả chạy thoát ra ngoài.

Tim đập nhanh hơn, Tạ Xuân Hồng đưa tay sờ sờ trái tim, nhất định là trong phòng bếp không gian nhỏ nên thiếu đường khí.

Dịch Hối rửa tay lau khô rồi đi ra, tự đắc ngồi xuống xem ca nhạc phát ra từ TV.

Tạ Xuân Hồng làm cả đồng thức ăn nên hơi mệt, đá đá vào chân anh hỏi: “Anh chừng nào đi, em mệt rồi!”

Dịch Hối không hề thay đổi sắc mặt nói: “Trễ rồi, hôm nay anh không về.”

Tạ Xuân Hồng khinh bỉ nhìn lên cái đồng hồ to treo trên tường: “Mới có tám giờ, còn sớm!”

Dịch Hối căn bản không để ý lời lôi thôi khách của cô, đứng lên hất xi một cái, đi về phía phòng tắm nói: “Anh mệt mỏi, đi tắm trước đây.”

Xuân Hồng bất đắc dĩ thời dài, quả nhiên thật không dễ dàng gì mà cắt đứt.

(Ở đây tính lược xxxxx từ) - _ -

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 18: Dùng sự ấm áp từng bước tiếp cận

Dịch Hối làm việc quả nhiên là nhanh chóng và hiệu quả, sáng sớm hôm say đã gọi điện tìm người đến chuyển nhà.

Tạ Xuân Hồng chẳng nói chẳng rằng cười lấy điện thoại của anh: “Em sẽ tự chuyển đồ đạc qua, cũng không có gì nhiều, anh cũng cần huy động nhiều người vậy!”

Dịch Hối suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, bên đó cái gì cũng có, nếu thiếu thì sẽ mua thêm, mấy thứ ở đây chắc cũng không dùng đến!”

Tạ Xuân Hồng cũng nghĩ vậy, cô căn bản là chưa tính đến việc sống lâu dài cùng Dịch Hối, cho nên liền thu thập ít đồ đạc mang đi.

Tạ Xuân Hồng hướng dẫn Dịch Hối giúp cô dùng vải trùm tất cả vật dụng trong nhà, tránh bám bụi lại dẫn tới sự nghi ngờ của Dịch Hối.

“Em định giữ phòng này lại để quay về?”

Tạ Xuân Hồng khó hiểu nhìn anh: “Về thì làm sao? Em muốn là khi quay về còn có chỗ ở...”

“Ý em là gì?” Dịch Hối bình tĩnh hỏi: “Em nghĩ rằng em và anh chuyển tới chỗ anh là chuyện giỡn à? Anh muốn em ở cùng với anh lâu dài!”

Tạ Xuân Hồng ngáp ngừng không biết giải thích thế nào, cô cố tình hiểu lầm ý của Dịch Hối, chính là để cho mình một con đường lui, bởi vì ngay cả chính cô cũng không xác định hai người có thể ở cùng với nhau được bao lâu.

“Em đã trả trước nửa năm tiền thuê nhà, vẫn chưa hết hạn, chủ nhà không trả tiền lại!”

Sắc mặt Dịch Hối có phần dịu đi, trầm giọng nói: “Anh hỗ trợ em tiền thuê nhà.”

“Không cần, em không phải thuê phòng của anh!”

Tạ Xuân Hồng thở dài: “Dịch Hồi, anh cũng biết em luôn có cảm giác không an toàn...”

Dịch Hồi yên lặng nhìn cô, ánh mắt u buồn, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Anh nghĩ rằng... anh đã làm đủ tốt để em có thể cảm thấy an toàn mà ở cạnh bên anh...”

Xuân Hồng nhìn anh đang tỏ ra tự giễu và thất bại, không khỏi có chút mềm lòng.

“Đừng như vậy, anh đã làm quá nhiều rồi.... Em chịu thua rồi!”

Ánh mắt Dịch Hồi bỗng nhiên rạng rỡ, xoay người nhìn đi chỗ khác che dấu nụ cười đắc ý.

Tạ Xuân Hồng có chút bức mình, càng ngày càng cảm thấy mình giống như cây Hồng Hạnh leo tường, chịu thua anh rất nhiều lần.

Tạ Xuân Hồng nếu như đã quyết định trả lại phòng trọ, tất nhiên sẽ phải có rất nhiều đồ sẽ được chuyển đi, vì vậy cái kệ sách kia chính là một vật to lớn cần di chuyển.

Dịch Hồi nhìn Tạ Xuân Hồng chuẩn bị gói ghém sách đóng gói, trong lòng bỗng nảy ra ý muốn vứt bỏ toàn bộ sách liên quan đến Đường triều.

Tạ Xuân Hồng đối với loại tính trẻ con này của anh chỉ thấy buồn cười chứ không hề tức giận, cố ý mang một cuốn đặt lên trên người anh.

Dịch Hồi mang về mặt cảm ghét đá văng cuốn sách, hận không thể dùng cả hai chân dẫm đạp lên, tức giận nói: “Mang theo nhiều sách như vậy để làm gì? Em muốn sách gì anh sẽ mua cho em, những thứ này hãy ném đi!”

Tạ Xuân Hồng rốt cục không nhịn được mà cười thành tiếng: “Dịch Hồi, anh thật là ngây thơ, người lớn như vậy mà đi tính toán với mấy cuốn sách à?”

Dịch Hồi tối sầm mặt, đột nhiên động tay kéo cô lại gần, hung hăng cắn cô một cái.

“Như thế nào? Xem anh ghen em thật thích thú hả?”

Tạ Xuân Hồng sờ sờ lên miệng vừa bị cắn đau, cười cười gật đầu: “Vâng, có chút thú vị, rất thỏa mãn lòng hư vinh phụ nữ của em...”

Dịch Hồi đột nhiên cười xấu xa ghé sát vào cô: “Có muốn anh thỏa mãn em chút nữa không?”

Nói xong không đợi Xuân Hồng phản ứng, anh đỡ gáy cô hôn xuống.

Tạ Xuân Hồng thở hồng hộc đẩy anh ra, tức giận sai khiến hắn: “Thu dọn đồ đạc đi!”

Dịch Hồi vô cùng kiêu ngạo cười rộ lên: “Được, chỗ anh cái gì cũng có, chỉ mang theo một mình em là tốt rồi.”

Tạ Xuân Hồng không để ý tới anh, đem rất nhiều đồ đạc rất tốt chuẩn bị đưa lại cho chủ nhà.

Dịch Hồi thuận tay lấy một cuốn sách lơ đãng lật lật vài trang, đột nhiên từ bên trong rơi ra một tấm thẻ dấu trang.

Hoa văn trên thẻ trang nhã, mặt trên lại buộc dây màu hồng, thẻ dấu trang đã hơi cũ, có thể thấy được đã có từ nhiều năm rồi.

Dịch Hồi lật mặt sau, phía sau tấm thẻ có viết hai câu bằng mực đen.

“Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông, vô nại triều lại hàn vũ văn lai phong.”

(Rừng Xuân Hồng tàn úa, quá vội vàng, bắt đắc dĩ đắm mình trong mưa lạnh gió khuya)

Tất nhiên là chữ viết bình thường nhỏ, chẳng qua là nét chữ bộc lộ nỗi niềm hoang vắng, tinh tế như chủ nhân của nó.

Trong lòng Dịch Hồi đột nhiên nảy lên một sự khổ sở không rõ ràng, không biết dòng chữ này làm anh xúc động, hoặc là đau lòng cho người phụ nữ cô độc đã viết xuống những dòng này.

Tạ Xuân Hồng thấy Dịch Hồi nửa ngày không động tĩnh gì, tò mò nhìn lên hỏi: “Anh đang xem cái gì vậy?”

Dịch Hồi vội vàng che dấu cảm giác kỳ quái trong lòng, miễn cưỡng cười lắc lắc quyển sách trên tay: “Lâm hoa tàn Xuân Hồng, tên của em có ý nghĩa như vậy à? Thật là đẹp như tranh như thơ.”

Tạ Xuân Hồng căng thẳng, xem như không có gì tiện tay rút thẻ dấu trang đặt lại trong sách: “Có lẽ vậy, em trước kia vẫn cảm thấy tên này rất quê mùa.”

Dịch Hồi trêu chọc nói: “Anh còn tưởng tên em được lấy từ trong các tích Liêu Trai nữa đấy!”

“Như thế nào?”

“Chuyện xưa của Tiểu Tạ, Tổng Từ quả nhiên đứng đắn hơn một chút so với đám nữ quý!”

Tạ Xuân Hồng liếc trắng mắt: “Vậy anh phải cẩn thận nữ quý là em đây, ngày nào đó sẽ hút khô máu của anh!”

Dịch Hồi không nói, thích thú nhìn cô.

Tạ Xuân Hồng ngẩn người một lúc mới phản ứng, thẹn quá hóa giận trừng mắt liếc anh một cái.

Dịch Hồi càng cười to, cúi đầu ghé vào tai cô nói: “Em thử xem xem có thể hút khô máu anh hay không? Cơ thể của anh rất tốt....”

“Không biết xấu hổ!” Tạ Xuân Hồng giận dữ, đẩy anh một cái chạy vào trong phòng.

Dịch Hồi thu lại nụ cười, nhìn bóng lưng cô, khẽ thở dài một cái.

Dịch Hồi không ở tại nhà cũ của Dịch Gia, mà mua nhà ở một khu biệt thự tư nhân có khuôn viên thanh nhã xinh đẹp, tuy không lớn nhưng hết sức thoải mái. Tường trong nhà được sơn màu vàng làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp, thêm vào đèn trang trí tinh xảo nhưng không xa hoa tạo cho người ở cảm giác rất tình cảm, có thể thấy bố trí trong nhà đơn giản trang nhã.

Tạ Xuân Hồng nhìn khung cảnh mình sẽ sống trong tương lai cảm thấy rất hài lòng.

Dịch Hồi giúp cô đem hành lý vào nhà, sau đó rót cho cô ly nước cười nói: “Tạm thời ở nơi này đi, phòng ốc không được lớn, anh ở Dịch Gia cảm thấy không được thoải mái, không thích ở nơi to lớn, cho nên đã mua căn nhà này.”

Tạ Xuân Hồng ngồi trên sô pha, nhìn quanh một lượt: “Tốt lắm, em rất thích chỗ này!”

Uống hết ly nước, nghỉ ngơi một lát, Dịch Hồi đem hành lý của cô vào phòng ngủ, sau đó lấy quần áo của cô treo vào tủ quần áo.

Như vậy coi như đường đường chính chính về ở chung một nhà?

“Dịch Hồi, em cảm thấy chúng ta ở chung như vậy thật sự không được thoải mái”

Tạ Xuân Hồng trong lòng cảm thán, quả nhiên ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của chính mình, cô ở một mình nhiều năm như vậy, ở nhà mình muốn làm gì thì làm, không cần kiêng dè người khác thật là tự do.

“Tại sao? Em không cần khách sáo, đây cũng là nhà của em mà!”

Nhà sao....

Tạ Xuân Hồng cười cười không nói gì.

Nhà tốt như vậy là có thật, Dịch Hồi đem hết thủ đoạn làm cho cô chuyển về đây ở cùng, chính là bởi vì muốn cho cô có được cuộc sống yên ổn sao?

Ay da, Dịch Hồi, anh cũng thật là nắm bắt được nhược điểm của người khác, biết rõ ràng sự ấm áp có tồn tại, với cô mà nói đó là điểm yếu trí mạng, lại còn muốn dùng điều ấm áp đó bao vây cô.

“Nếu em cảm thấy hai người sống với nhau lạnh lẽo, bằng không... chúng ta sinh một đứa bé đi?” Dịch Hồi ôm cô cười nói

Tạ Xuân Hồng đẩy anh ngồi trở lại ghế sô pha: “Trẻ con rất nhiều phiền toái, không bằng nuôi thú cưng, như vậy không phải mang nhiều trách nhiệm.”

Dịch Hồi suy nghĩ rồi gật gù đầu: “Không sai, vậy nuôi mèo đi, em với mèo rất giống nhau!”

“Tại sao em lại giống mèo?”

“Không nhớ rõ đã đọc được ở đâu đó, mèo rất giống như người, kiêu ngạo trầm lặng, luôn cẩn thận đề phòng người khác, sẽ không dễ dàng cho người ta tới gần, dù có ngàn vạn yêu thương cũng vẫn như cũ không tin tưởng đối phương, nói không chừng có khi sẽ vượn móng vuốt cong người một chút....”

Tạ Xuân Hồng liếc mắt nhìn nhìn anh: “Anh đang mắng em?”

Dịch Hồi nắm bả vai cô cười lấy lòng: “Làm sao có thể, anh khen em và mèo giống nhau, rất đáng yêu quyến rũ!”

“Hừ!” Tạ Xuân Hồng cười lạnh, “Đáng tiếc, em thích chó hơn, Dịch tiểu tướng quân thật ra rất oai phong凛冽 như Đại Cầu!”

Dịch Hồi nghe thấy mấy lời này cảm thấy không có gì đặc biệt.

Xuân Hồng tiếp tục nói: “Hơn nữa là giống chó Ngao Napoleon chưa thuần hóa, đặc biệt hung bạo!”

Dịch Hồi đỡ khóc đỡ cười nhìn cô: “Ý em không muốn nói anh hung tàn, em muốn mắng anh là xấu xa, bộ dạng giống như cún thật khó coi đúng không? Em xác định là muốn nuôi?”

Tạ Xuân Hồng khoát tay: “Có một mình anh trông nhà là đủ rồi, không cần thêm một con nữa, e là các người đồng loại với nhau mỗi ngày lại cắn nhau!”

“Em dám!” Dịch Hồi cười bỏ nhào về phía cô, đề cô xuống hung hăng hôn lên môi cô.

Cuộc sống ở chung cũng không có nhiều phức tạp như tưởng tượng, Dịch Hồi đúng là một đàn ông tri kỷ, mọi chuyện đều vì Xuân Hồng mà suy nghĩ, dốc hết toàn lực cốt chỉ để làm cô cảm thấy thoải mái.

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nhớ tới công việc ở Dịch Thị, bất ngờ có người nuôi ăn, khiến cho cô cảm thấy công việc rất thú vị, không còn phải suy nghĩ lung tung nữa.

Vừa ngồi vào vị trí, Đan liền xông đến, qua năm mới tất nhiên kiểu tóc cũng phải mới, mái tóc dài được nhuộm thành màu nâu, làm cho anh ta càng thêm vẻ phóng khoáng vô cùng.

“Xuân Hồng, em cuối cùng cũng trở lại, tất cả chúng tôi đều nhớ em muốn chết!”

Tạ Xuân Hồng chống cằm nhìn anh: “Phải không? Em không biết chúng ta lại duyên phận tốt đến vậy?”

Dan cười tủm tỉm kéo một cái ghế ngồi xuống, ghé vào bàn chống cằm làm ra vẻ thân thiết đáng yêu hỏi: “Em dịu dàng với Dịch Tổng làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy?”

“Ày da, Xuân Hồng, hai chúng ta tốt với nhau như vậy, người Trung Quốc bọn em nói thế nào nhỉ? Gọi là cái gì... Mật?”

“Khuê mật?” Tạ Xuân Hồng khinh thường nhìn anh ta.

“Đúng đúng, chúng ta chính là khuê mật!” Đan cười cười kỳ quái, “Mấy ngày hôm trước em không đi làm, Dịch Tổng mặt mày u ám, mỗi người đều mắng người khác, chúng tôi rất khổ sở, cả ngày bị anh ta giáo huấn, em đi làm rồi thì công ty thật giống mùa xuân trở lại, hoa nở khắp nơi...”

Tạ Xuân Hồng không kiên nhẫn thờ dài: “Anh muốn nói cái gì? Em còn phải làm việc!”

Dan giật lấy văn kiện cô đang cầm trên tay ném sang một bên: “Không vội, không vội, nói chuyện cùng anh trước đã, vì sao hai người cãi nhau, hiện tại đã làm hòa rồi sao?”

Tạ Xuân Hồng bắt đầu nhìn anh ta: “Trẻ con mới cãi nhau, anh cho rằng ai cũng giống như trẻ con ngây thơ nhầm chán sao?”

Dan nhún nhún mày: “Em không chịu nói thì thôi, cuối cùng có một vấn đề em nhất định phải nói cho anh biết... Em và Dịch Tổng ở cùng nhau sao? Anh thấy hai người cùng đi làm!”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên thấy hồi hộp, thôi xong, buổi sáng vội vàng cùng nhau đi vào công ty mà quên tách riêng ra, chuyện này chắc chắn có rất nhiều người nhìn thấy, không biết lời đồn đã truyền đi bao xa và được thêm thắt như thế nào rồi.

“Dịch Tổng không phải là học trưởng của anh sao, vì sao anh không đi hỏi anh ấy? Em vừa mới nhớ ra, Dịch Tổng nhờ em pha cho anh ấy ly cà phê...” Xuân Hồng vội vàng chạy thoát, để lại Đan với vẻ mặt bất bình.

Đáng ghét, cái gì cũng không nói ra còn bỏ đi.

Dan thuận thực bấm điện thoại.

“Vâng, Di Dịch, học trưởng và Xuân Hồng sáng nay cùng đi vào công ty... Đúng vậy... à, con cũng đoán được ra... Yên tâm, con dâu của di không chạy thoát được đâu...”

“Cậu đang làm gì đó?”

Dan sợ tới mức vội vàng giấu biến đi động đi, quay đầu lại thấy Dịch Hồi đang cau mày nhìn anh, vội cười cười lấy lòng: “Không có gì, đang nói chuyện với khách hàng...”

Dịch Hồi rõ ràng là không tin, thừa dịp anh không chú ý đưa tay ra cướp điện thoại, vừa mở nhật ký cuộc gọi thấy cuộc gọi mới nhất lập tức nheo nheo mắt, lộ ra nụ cười kỳ quái.

Dan vừa nhìn thấy nụ cười của anh chân tay liền mềm nhũn, vừa định mở miệng cầu xin tha thứ thì thấy Dịch Hồi cầm đi động đưa lên tai

“Mẹ, là con... Vâng, đúng vậy... Da mặt cô ấy mỏng, nên ngại theo con về nhà... Con biết rồi, có thời gian sẽ cùng cô ấy về nhà thăm mẹ...”

Dịch Hồi cảm thấy thỏa mãn cúp điện thoại, ném trả cho người bên cạnh, cũng không thèm nhìn anh ta một cái đã bỏ đi.

Cứ như vậy, cho dù Xuân Hồng không muốn cùng anh đến nhà họ Dịch gặp người thân, Dịch phu nhân chắc cũng rất nóng lòng không nhịn được sẽ chạy tới xem con dâu tương lai của mình...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 19: Không thể thoát khỏi cạm bẫy êm ái

Mẹ Dịch quân nhiên đứng như mong muốn của con trai là không ở nhà để chờ đợi, chạng vạng tối ngày hôm sau đã chạy đến chỗ của Dịch Hồi.

Tạ Xuân Hồng đang ở ban công phơi quần áo, Dịch Hồi ra ngoài mua thức ăn, lúc chuông cửa vang lên Xuân Hồng còn tưởng rằng anh quên mang theo chìa khóa.

“Anh sao lại...”

Tạ Xuân Hồng đang nói bỗng im bặt, nhìn người phụ nữ trung niên đang mỉm cười đứng trước cửa, nghi ngờ hỏi: “Chào dì, xin hỏi đi tìm ai?”

Mẹ Dịch nhìn từ trên xuống, nhìn từ trái qua, vóc dáng quả thật rất xinh đẹp, đôi mắt trong veo như nước vô cùng quyến rũ, bởi vì ở nhà làm việc nhà, cho nên ăn mặc có hơi tùy tiện, nhìn qua rất ra dáng vợ hiền mẹ tốt con ngoan, vì thế có chút vừa lòng gật đầu: “Dịch Hồi ở cùng con nơi này sao?”

Tạ Xuân Hồng bị ánh mắt kỳ quái của bà quét qua, đã sớm cảm thấy sống lưng nổi gai, lại lễ phép mở miệng: “Vâng, dì tìm anh ấy có việc gì sao? Anh ấy vừa đi ra ngoài?”

“À, không có việc gì, không có việc gì!” Mẹ Dịch khoát tay, sau đó chỉ chỉ vào phòng hỏi: “Con không mời ta vào sao?”

Tạ Xuân Hồng cười xấu hổ, trong lòng cảm thấy vị này thật sự rất kỳ quái, sau đó nghiêng người để cho bà đi vào.

Mẹ Dịch mang theo một cái túi giữ ấm quen thuộc vào trong bếp, sau đó mới trở ra phòng khách ngồi xuống.

Tạ Xuân Hồng bị hành động tự nhiên của bà làm cho há hốc mồm kinh ngạc, không khỏi nhìn bà nhiều lần.

Mẹ Dịch chăm sóc bản thân kỹ lưỡng, sở hữu nhan sắc vô cùng trẻ trung, nhiều năm sống an nhàn sung sướng làm cho bà thập phần tao nhã, tóc búi tỉ mỉ cẩn thận, đằng sau trang phục màu đen dày ấm áp là một dáng vẻ đặc biệt sành sỏi.

“Ta là mẹ của Dịch Hồi, con chính là bạn gái trong truyền thuyết của đứa con không nên thân của ta sao?”

Xuân Hồng tự nhiên toát mồ hôi, nuốt nuốt nước miếng, không khỏi cảm thấy may mắn thì vừa rồi mình không có hành động nào thất lễ.

“Xin chào dì, con đi pha trà cho dì!” Tạ Xuân Hồng không biết trả lời thế nào, đành phải chạy trốn thật nhanh, trong lòng mong ngóng Dịch Hồi nhanh chóng trở về, cô cũng không phải là những cô gái dễ dàng làm vừa lòng các bà mẹ... Hơn nữa, cô thật sự không biết ứng phó như thế nào đối với trường hợp bối.

Chậm chạp pha trà, cô nghĩ để bà ấy ngồi một mình trong phòng khách là rất không lễ phép, vì thế vội vàng bung trà cùng một đĩa hoa quả đi ra.

“Mời dì uống trà, đây là hoa quả vừa mới cắt, rất tươi, mời dì nếm thử... Dịch Hồi sẽ trở về mau thôi ạ.”

Mẹ Dịch hết sức thích thú bung ly trà của con dâu tương lai lên uống, sau đó vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh ghế sofa nói: “Con còn đứng đó sao? Lại đây ngồi gần ta một lát, con đừng khách trang, ta là người mẹ rất văn minh, hai mẹ con ta cùng nói chuyện.”

Tạ Xuân Hồng nhất quyết ngồi bên dưới bà, đối với người nhiệt tình như bà ấy, một người từ trước tới giờ luôn duy trì khoảng cách với người lạ như cô tạm thời không thích ứng kịp, chỉ biết cười rộ lên: “Dì à, dì thật trẻ trung, con không nghĩ dì là mẹ của Dịch Hồi...”

Mẹ Dịch lôi kéo tay nàng, về mặt thân thiết hỏi: “Đứa trẻ ngoan, con tên gì?”

“Tạ Xuân Hồng.”

“À!” Mẹ Dịch nghĩ ngợi: “Tên này nghe thật quen thuộc, con có phải là bạn của Phương Tinh?”

Tạ Xuân Hồng gật gù: “Đúng vậy ạ, con cùng Phương Tinh là bạn học hồi đại học, chung phòng ký túc xá ạ.”

“Ha ha, như vậy rất tốt, con gả vào nhà ta có thể nói thân càng thêm thân, làm chị em danh chính ngôn thuận...” Mẹ Dịch thấy như vậy liền rất vừa lòng, bà rất thích tính tình dịu dàng nhu mì của Phương Tinh, nên tin rằng bạn của Phương Tinh chắc chắn phải giống cô ấy, vì thế đối với Xuân Hồng bà rất vừa ý.

Nụ cười trên mặt Tạ Xuân Hồng đột nhiên cứng đờ, máy móc đẩy đĩa hoa quả trên bàn: “Dì à, mời đi dùng hoa quả...”

Tiếng ồ khóa chuyển động thật to đã cứu nguy cho Tạ Xuân Hồng. Xuân Hồng lập tức đứng lên đi nhanh về phía cửa, một tay nhận lấy gói to trên tay Dịch Hồi, rồi nháy mắt ra hiệu cho anh.

Dịch Hồi nhú mày nhìn nàng, sau đó cười hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

Tạ Xuân Hồng tức giận trừng mắt liếc anh một cái, quay người không thèm để ý đến anh nữa, hướng về phòng khách nói: “Dì à, Dịch Hồi về đến rồi!”

Dịch Hồi sừng sốt, sắc mặt không hề thay đổi nhìn Mẹ Dịch ngồi trên sô pha, đã biết mà vẫn cố hỏi: “Mẹ, mẹ đến đây làm gì ạ?”

“Ây da, mẹ đến thăm con mình không được sao?” Mẹ Dịch nhìn anh đầy oán trách, “Đứa nhỏ này, ta không đến đây sẽ không gặp được con mắt, lâu như vậy không về thăm nhà, thật uống công ta nuôi con khôn lớn! Có bạn gái cũng không cho ta biết, nếu ta không tự khám phá ra chắc con còn giấu giếm ta!”

Dịch Hồi đến ngồi xuống sô pha, Tạ Xuân Hồng liền thở phào nhẹ nhõm, vừa chuẩn bị mang túi đồ to trốn đi, đã bị Dịch Hồi gọi lại.

“Xuân Hồng, em ngồi chơi với mẹ một lát, anh lên lầu thay đồ đi!”

Tạ Xuân Hồng đành phải trưng ra khuôn mặt tươi cười ngồi trở lại sô pha, bày ra vẻ đoan trang dịu dàng, nhìn thấy trong ánh mắt Mẹ Dịch tràn ngập ý cười bất giác cảm thấy ngồi không vững.

Cũng may Dịch Hồi thay đồ rất nhanh đi xuống, cục diện gượng gạo lập tức bị phá tan.

Mẹ Dịch nhìn bọn họ, cười nói: “Mẹ rất thích cô gái này, hai người các con ngồi chung một chỗ quả thật là rất xứng đôi. Con lớn như vậy chỉ có việc làm được tốt là tìm cho mẹ một đứa con dâu ưng ý.... Không sai, vừa nhìn thấy mẹ biết con trưởng thành rồi.”

Dịch Hồi lười biếng dựa vào ghế sô pha, nghe xong lời này, cười không cười nhìn Tạ Xuân Hồng.

Mặt Xuân Hồng đỏ lên, tự nhiên biết ý tứ của Dịch Hồi, ở nhà Dịch Hồi toàn làm việc nhà, bình thường thức ăn đều do anh nấu.

“Ây da, con mắt nhìn người của con trai mẹ không sai được.” Dịch Hồi không khách khí nói: “Con đã xem trọng, thì mọi người dĩ nhiên sẽ thích.”

Mẹ Dịch cười đến miệng không thể khép, đứa con trai này của bà độc thân nhiều năm như vậy, lạnh lùng như băng, làm cho bà lo lắng đã lâu, nay cuối cùng cũng tìm về cho bà một cô con dâu ưng ý, có thể thấy là đã biết suy nghĩ chín chắn.

“Xuân Hồng, con là người ở đây sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi hơi cúi đầu đóng vai vợ bé đáng thương: “Không phải, nhà con ở Nam Phương, một thị trấn nhỏ, có chút lạc hậu.”

Mẹ Dịch dịu dàng nói: “Cũng khó trách, khí hậu Nam Phương quả thật rất tốt, chẳng trách con lại xinh đẹp như thế này.... Trong nhà con còn anh chị em gì nữa không?”

“Mẹ.....” Dịch Hồi vội vàng chặn lời bà, sợ Xuân Hồng cảm thấy khó nói ra chuyện gia đình mình, hơi bất mãn liếc Mẹ Dịch một cái, “Mẹ hỏi nhiều như vậy làm gì? Bạn gái của con đương nhiên là thân nhân rõ ràng!”

Mẹ Dịch trừng mắt nhìn anh, rồi lại nhìn về phía Xuân Hồng mỉm cười: “Xuân Hồng con đừng để ý, là ta thuận miệng hỏi một chút, ta tuyệt đối không phải là loại người phong kiến gia trưởng, nhà chúng ta cũng tuyệt đối không quan trọng vấn đề dòng dõi gì đó, con cứ việc yên tâm!”

“Mẹ con chỉ có mình con.” Tạ Xuân Hồng cười cười, trấn an vỗ vỗ vào cánh tay Dịch Hồi: “Không sao mà, dì cũng là quan tâm cho anh thôi.”

“À, con thật là hiểu chuyện, đúng là tri kỷ của Dịch Hồi!”

Mẹ Dịch lời kéo Xuân Hồng ngồi nói chuyện hồi lâu, rất nhanh liền nói về chuyện tình cảm của hai người bọn họ.

“Xuân Hồng, con xem Dịch Hồi cũng không còn nhỏ, các con cũng nên chọn ngày tốt chuẩn bị hôn sự đúng không?”

Tạ Xuân Hồng hoảng sợ, há hốc mồm không nói nên lời.

Dịch Hồi ngồi im lặng bên cạnh, không có chút dấu hiệu nhúng tay vào giải vây cho cô.

Mẹ Dịch suy nghĩ: “Người ta nuôi con gái nhiều năm như vậy, chúng ta không thể tiện tay cướp về nhà, như vậy đi, hai nhà chúng ta cùng gặp mặt ăn một bữa cơm, các con thấy thế nào?”

Tạ Xuân Hồng ngượng ngùng cười nói: “Thật sự xin lỗi, mẹ con hiện tại đang dạy lớp chuẩn bị tốt nghiệp, thời gian này có vẻ việc....”

“Không sao cả, chúng ta có thể đến thăm nhà con!” Mẹ Dịch quay sang con trai: “Dịch Hồi, con thấy thế nào?”

Cuối cùng Dịch Hối cũng ngẩng đầu lên nhìn Xuân Hồng, cười nói: “Vâng, đúng ạ!”

Tạ Xuân Hồng lên tròng mắt liếc anh một cái, mang ý cảnh báo anh.

Dịch Hối tiếp tục chậm chạp mở miệng: “Nhưng mà mình cứ tùy tiện viếng thăm nhà người khác là không tốt. ...Như vậy đi, chờ mẹ Xuân Hồng dọn xong xuôi lớp này rồi chúng ta bàn lại?”

Mẹ Dịch tuy rằng trong lòng có chút không vừa ý, nhưng chuyện tình cảm của thanh niên bà cũng không nên nóng vội, chỉ phải gặt đầu đồng ý.

“Tốt lắm. ...trời không còn sớm nữa, ta cần phải về.” Mẹ Dịch đứng lên, vỗ vỗ vào tay Xuân Hồng nói: “Ta lâu lắm rồi không nấu canh, nhưng chắc hương vị cũng không đến nổi tệ, canh vẫn còn nóng hai con mau uống đi.”

“Cám ơn dì!” Tạ Xuân Hồng giúp Mẹ Dịch mặc áo khoát, “Dì à, con tiễn người!”

“Không cần không cần, lái xe đang ở bên ngoài cho ta...” Mẹ Dịch vẫn lời kéo Xuân Hồng không buông tha, “Không có việc gì bận thì hãy thường xuyên đến nhà họ Dịch thăm ta, ta ở một mình rất buồn chán. ... Dịch Hối, Xuân Hồng còn chưa tới nhà họ Dịch, con phải nhớ đưa nó về ăn cơm thường xuyên, ông nội con rất muốn trông thấy cháu dâu!”

Dịch Hối gật đầu: “Vâng ạ.”

“Ta đi đây, các con đừng tiễn, Xuân Hồng nhất định phải đến thăm ta đó!”

“Con sẽ tới, đi đi thông thả!”

Xe chở Mẹ Dịch vừa đi khỏi, vẻ mặt tươi cười cứng ngắc của Xuân Hồng cũng không còn, lạnh lùng liếc Dịch Hối một cái, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng, lướt qua anh đi vào trong phòng.

Dịch Hối biết là không tốt, vội vàng tới trước mặt cô thì thốt: “Anh quả thật không biết tại sao mẹ lại đột nhiên đến đây, ai da, em tức giận cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng sắc mặt không chút thay đổi tiếp tục phơi quần áo, trong lòng cô thấy mẹ Dịch đến thật là kỳ lạ, nhưng lại không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh Dịch Hối giờ trò, nên chỉ có thể một mực im lặng.

Bây giờ tốt rồi, ở chung coi như xong, dù sao thời buổi hiện đại cũng không quá khắt khe chuyện này, nhưng bây giờ người lớn trong nhà cũng đã biết chuyện, nhà họ Dịch biết sự tồn tại của cô, về sau nếu xảy ra mâu thuẫn dẫn tới chia tay, chỉ sợ là rất khó.

“Đừng tức giận nữa, cùng lắm thì em để cho mẹ em đến đây một lần?”

“Để mẹ em tới đây làm gì?” Tạ Xuân Hồng bê thau lên, trào phúng nhìn anh: “Em có nói là em giận anh sao? Anh nói nhiều như vậy, giấu đầu lòi đuôi ra rồi đấy ư?”

Dịch Hối cười khổ, Tạ Xuân Hồng thật là không dễ bắt nạt, không dễ gạt gẫm.

“Mẹ anh đến đây không phải vì lo lắng cho anh sao? Bà vẫn luôn mong anh tìm cho bà một người con dâu hiền lành giống em vậy...”

“Quên đi, em không có hứng thú nghe anh dụ dỗ... Anh vào bếp đem canh ra uống đi!” Tạ Xuân Hồng thu dọn thau xong, quay người đi vào thư phòng.

“Anh sẽ hâm nóng mang cho em một chén!”

Tạ Xuân Hồng vẫn ôn hòa, Dịch Hối muốn đưa cô cùng đi làm sao cũng được, nhưng hiện tại anh đang không yên trong lòng.

Buổi sáng vào giờ cao điểm, người xe chen lấn rất chật chội, xe Dịch Hối đang thông thả chạy, phía trước hiện lên một dòng xe xếp hàng thật dài.

Tạ Xuân Hồng im lặng hồi lâu, mới nhỏ nhẹ nói chuyện.

“Dịch Hối, em hy vọng anh hiểu được...” Xuân Hồng dừng một chút, giống như đang lựa chọn ngôn từ hợp lý, rồi lại cực kỳ thông thả nói tiếp, “Em và anh ở chung một nhà, cũng không có nghĩ rằng em sẽ cùng anh kết hôn... Anh đừng nói, nghe em nói hết đã... Em và anh mới yêu nhau hơn nửa năm nay, vẫn đang trong quá trình tìm hiểu nhau, cho nên nói về chuyện tình cảm thì không sao, nhưng là chuyện kết hôn thì quá sớm... Hơn nữa em mới tốt nghiệp đại học, chưa chuẩn bị để đảm đương trách nhiệm gia đình, anh hiểu không?”

Dịch Hối quả thật không cam lòng, muốn lấy trường hợp Phương Tinh và Nhi Hi vừa tốt nghiệp đã kết hôn để phản bác suy nghĩ của cô, nhưng lời nói chưa đến môi phải nuốt vào. Xuân Hồng bằng lòng đem ý nghĩ của cô thổ lộ cùng anh, chứng minh cô không hề trốn tránh, không hề giấu anh chuyện gì, cô nói những lời này có thể thấy là đang trải qua những suy nghĩ kỹ càng, như vậy chứng minh cô cũng thật sự lo lắng mối quan hệ của hai người.

Anh không sợ cô cự tuyệt, chỉ sợ cô không muốn suy nghĩ đến.

Tạ Xuân Hồng nhìn anh im lặng không nói, nghĩ rằng anh không đồng ý, ngập ngừng nói: “Nếu... nếu anh cảm thấy những lời đó bất công đối với anh, anh có thể có lựa chọn...”

“Anh đồng ý.”

“Chia tay” hai chữ còn chưa kịp thoát ra khỏi môi cô, Dịch Hối liền cắt ngang lời nói: “Anh đồng ý với em trước khi kết hôn phải thấu hiểu nhau trước... Em yên tâm, anh sẽ không ép em, anh sẽ công bằng với em, em không cần tự tạo áp lực cho mình.”

Tạ Xuân Hồng không hiểu lý do vì sao khi nghe Dịch Hối đồng ý tự nhiên thấy trong lòng vô cùng thoải mái, giống như cắt bỏ được tất cả căng thẳng. Nhưng vốn dĩ cô nghĩ rằng không phải Dịch Hối sẽ cảm thấy ỳ ạch sau đó từ từ xa lánh cô sao?

Có lẽ... Cô thật sự bất tri bất giác cảm thấy Dịch Hối rất ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 20: Sát lại gần nhau thêm chút nữa

Tạ Xuân Hồng cùng Dịch Hối quả nhiên là giống như một đôi uyên ương mới vừa sa vào biển tình, mỗi ngày cùng nhau đi làm cùng nhau tan ca, cùng nhau mua thức ăn nấu cơm, thỉnh thoảng Dịch Hối còn đưa cô đi ra ngoài tụ tập cùng bạn bè.

Ở chung với nhau mới phát hiện ra nhiều điều trước kia chường từng chú ý tới, Tạ Xuân Hồng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ Dịch Hối nhìn bề ngoài có vẻ là người già trưởng nhưng cá tính lại rất trẻ con, anh thường ngồi xem phim truyền hình hơn nữa lại xem thể loại phim khiến Xuân Hồng tròn tròn mắt, cô nghĩ mãi vẫn không ra, đàn ông không phải là thích xem loại phim đề tài hành động hay chiến tranh hay sao? Riêng Dịch Hối lại cực kỳ thích xem truyền hình dài tập Đài Loan hay xem kịch hài không nội dung.

Cô tưởng cuộc sống của Dịch Hối sẽ khác hoàn toàn với cô, phòng ốc luôn được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, chăn xếp vuông vức như miếng đậu hủ, bàn chải đánh răng và khăn lau mặt phải đặt phẳng phiu đúng vị trí... Phải biết rằng Tạ Xuân Hồng trước kia sống một mình, thường thường ăn ở rất tùy tiện, không thể nói cuộc sống rồi loại nhưng cũng không thể nào là một cuộc sống khuôn phép kỷ luật giống như quân đội được.

Làm sao phụ nữ như cô lại sạch sẽ ngăn nắp không bằng bạn trai, Tạ Xuân Hồng cảm thấy rất áp lực.

Xuân Hồng dẫn theo Dịch Hối đi tụ tập cùng nhóm bạn thân, làm cho Dịch Hối thích thú thật lâu. Nhưng rất nhanh chóng nhận ra bạn tốt của cô thuộc thể loại người nào thì sự hào hứng đột nhiên lại biến mất.

“A, anh họ quả nhiên thật lợi hại, em không nghĩ cuối cùng anh vẫn đem được Xuân Hồng đặt trong lòng bàn tay!” Phương Tinh vừa nhìn thấy anh liền mỉm cười kỳ quái

Dịch Hối lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó khẽ mỉm cười đối với những người còn lại: “Chào các em”

Nhị Hi vô cùng nhiệt tình dùng nụ cười sáng lạn chào đón anh, nói liên hồi không dứt: “Đại Boss quả nhiên rất mạnh mẽ, không hổ danh đế vương tấn công núi băng lãnh cảm kia, khó trách Xuân Hồng chẳng thể nào tìm ra được người con gái nào chế “phản ứng” của anh, về phương diện thể lực có thể làm hải long bất của ai...”

“Khụ khụ...” Tạ Xuân Hồng hoảng hốt ho khan mấy tiếng, dưới bàn dùng chân hung hăng đạp cô một cái.

Nụ cười Dịch Hối cứng đờ trên mặt, rất nhanh cười như không cười nhìn Xuân Hồng, thì thảo vào tai cô hỏi: “Phản ứng? thể lực? là anh nghe lầm chỗ nào sao?”

Tạ Xuân Hồng hơi đỏ vành tai, cười xấu hổ nói: “Nhị Hi đầu óc phát dục không được bình thường, lời trẻ con không ý tứ gì, anh đừng nghe cô ấy tán hươu tán vượn!”

Cố Mạch ôn nhu dịu dàng cười rộ lên: “Thật sự chúc mừng hai người...”

Cuối cùng cũng có một phụ nữ bình thường, Dịch Hối thờ phào nhẹ nhõm, giờ ly lên đáp lễ cô: “Cám ơn.”

Nụ cười của Cố Mạch thêm rạng rỡ: “Không cần khách sáo, chúc anh có thể vượt qua kỳ hạn yêu đương của Xuân Hồng.”

Dịch Hối dừng một chút, nghi ngờ nhìn cô.

“À, Xuân Hồng của chúng ta yêu rất nhiều nhưng cho tới bây giờ không có cuộc tình nào vượt quá hai tháng.”

“Cố Tiểu Mạch, cậu không nói xấu mình thì cậu chết à!” Tạ Xuân Hồng nổi nóng rồi đứng lên, “Mình đi toilet!”

Dịch Hối mỉm cười nhìn mọi người, đứng dậy đuổi theo Xuân Hồng.

Nhị Hi không biết sống chết ở sau lưng lớn tiếng trêu đùa: “Ây da, ân ái như vậy, ngay cả toilet cũng cùng đi... Ha ha, trăm ngàn lần không cần bắt chước ai đó cùng với Lục Hân phát hỏa trong toilet trên máy bay...”

“Đi chết đi Nhị Hi!” Phương Tình giận dữ, thuận tay lấy thìa đánh tới.

Tạ Xuân Hồng nghiêm mặt đi đến toilet, đứng ở cửa tức giận quay đầu nhìn anh: “Anh cùng tới đây làm gì?”

Dịch Hồi cười dịu dàng: “Đến để cùng em xoa dịu phát hỏa...”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt xấu hổ, trừng mắt nhìn anh không nói nên lời.

Dịch Hồi ghé sát vào cô, tâm trạng vô cùng tốt nói: “Em không phải khen anh là... thật sự có thể thỏa mãn em hay sao?”

Tạ Xuân Hồng đẩy anh ra: “Anh nói bậy bạ gì đó! Mặc kệ anh...”

Nói xong muốn bỏ đi, cổ tay bỗng nhiên bị nắm, tiếp theo là bị một lực lớn kéo trở lại ép dựa vào vách tường.

“Buông ra...”

Dịch Hồi gắt gao ngăn cản cô, đem hai tay cô giữ sau lưng cô, một tay nắm vào eo cô, hung hăng hôn lên môi.

Đại khái bởi vì nơi đây là nơi cao cấp, lại là biệt khu của khách quý, cho nên hành lang thật sự im lặng, trong nhất thời chỉ có thể nghe tiếng thờ đóc nhẹ nhẹ.

Dịch Hồi cương quyết mở xuyên qua hàm răng cô, dùng đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy lưỡi cô mút mạnh, đầu lưỡi bá đạo thăm dò từng tác trong miệng cô, hơi thở nam tính nóng rực làm cho đầu óc Xuân Hồng không thể suy nghĩ được gì, như đang bồng bênh giữa không trung, đong đưa đong đưa không chân thật.

Dịch Hồi lưu luyến rời khỏi môi cô, dịu dàng tỉ mỉ liếm môi cô, cúi đầu cười xòa, giọng điệu cũng vô cùng nguy hiểm: “Thế nào? Anh có thể vượt qua kỳ hạn yêu đương của em không?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn ngơ, vốn dĩ là anh rất để ý đến chuyện này, khó trách vừa rồi anh lại hôn cô ngẫu nhiên như vậy.

Xuân Hồng dùng đầu lưỡi khẽ liếm liếm lên khoe môi của anh đầy khiêu khích: “Anh trai, anh nói đi? Chúng ta ở chung với nhau có vượt qua được hơn hai tháng không?”

Dịch Hồi trầm mặc nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng cười: “À, những người đó làm sao so sánh được với anh... Huống chi, cũng chỉ có anh làm cho em thấy sự kỳ diệu của thể lực tốt...”

Tạ Xuân Hồng hung hăng đẩy anh ra, hừ lạnh một tiếng: “Tình trùng điều khiển não, còn không biến xa xa em một chút!”

Dịch Hồi kiêu ngạo cười rộ lên: “Buổi tối trở về chúng ta sẽ từ từ thảo luận...”

Tạ Xuân Hồng tức giận dậm chân, không thèm để ý đến anh, toilet cũng không đi, trực tiếp quay về phòng khách.

Vừa vào cửa liền kêu thảm không được, quả nhân ba cô gái kia đang nhìn chăm chăm bọn họ bằng những cặp mắt kỳ quái, vẻ mặt tràn ngập ý xấu cười hỏi

“Làm sao vậy? Sao lại đứng ở cửa chứ?”

Dịch Hồi đang ở sau lưng cô, trực tiếp nắm tay cô vào phòng

Phương Tình cắn cắn môi, giả bộ làm bộ đáng buồn rầu.

“Anh họ... không nghĩ rằng anh đáng thương như vậy, em trước kia không nên đối xử không tốt với anh...”

Nhị Hi thờ dãi thật sâu: “Mất đi hình tượng em đã sùng bái rất lâu, vốn dĩ trong lòng em anh là tổng tiên công đại nhân... Nào ngờ lại nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng rồi...”

Mặt Tạ Xuân Hồng bình tĩnh, Dịch Hồi lại không hiểu gì cả, muốn biết các cô đang nói về chuyện gì.

Cố Mạch cười cười hiểu biết: “Vốn dĩ là... Vàng treo đầu thương!”

Dịch Hồi nhất thời làm mặt lạnh, ánh mắt bén như dao nhìn quanh mọi người, làm cho các cô phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngược lại, Tạ Xuân Hồng rất bình tĩnh, thả người ngồi xuống ghế, động tác vén tóc quẩy rũ lay động lòng người nói: “Hôn nhau thôi, các cậu ngạc nhiên cái gì chứ... Quả nhiên phụ nữ đã kết hôn, cả ngày chỉ biết rảnh rỗi nhiều chuyện!”

Phương Tinh cười rộ lên, chuyện khuê phòng bí mật của người khác thật không nên bàn luận tới, huống chi đây lại là chuyện của anh họ cô.

“A, anh họ, chị họ, các người ăn đi, không nên khách sáo...”

Tạ Xuân Hồng liếc cô một cái, cũng không phản đối, động đũa bắt đầu ăn.

“Chị họ” cách xưng hô này thật sự làm cho Dịch Hồi sung sướng cả người, mỉm cười nâng ly có ý bảo cô em họ rất biết điều của mình.

Lúc chào tạm biệt, Phương Tinh lặng lẽ thì thầm vào tai Xuân Hồng: “Thật sự là dọa người khác, bị đàn ông ăn sạch sẽ, không có tiền đồ!”

Nhị Hỉ cũng thân thân bí bí lôi kéo cô: “Phải phản công, nhớ rõ phải phản công!”

Cố Mạch nhìn thấy Khải Minh tới đón, mỉm cười, thích thú nói với cô: “Xuân Hồng, roi da và nến đều không nên dùng trên cơ thể của người ta, đừng dọa người khác quá!”

Là có ý gì chứ ... Chẳng lẽ Hạ Khải Minh vẫn bị Cố Mạch ... Đáng sợ!

Tạ Xuân Hồng tức giận vẩy vẩy tay giống như đuổi ruồi giục các cô mau rời đi.

Trên đường về Tạ Xuân Hồng không nói lời nào, bộ dáng suy tư nghĩ ngợi.

Vào phòng, Xuân Hồng liền thúc giục Dịch Hồi đi tắm rửa trước, sau đó lặng lẽ chui vào thư phòng của Dịch Hồi.

Dịch Hồi sau khi tắm rửa quay ra, thấy Xuân Hồng tươi cười bí hiểm

“Em làm gì đấy?”

Tạ Xuân Hồng đưa tay từ sau lưng ra, giơ một tấm ảnh chụp phe phẩy: “Này, nhìn tấm ảnh này xem!”

Ảnh chụp một người đàn ông trần đầy chính nghĩa, mặc quân trang màu lục, làn da trải qua nắng gió đã thành màu mật ong khỏe mạnh, ánh mắt lợi hại, hốc mắt hơi lõm xuống, hơn nữa ánh mắt mang vẻ thâm trầm sâu sắc, mũi thẳng thắn, như được điêu khắc, vô cùng cương nghị.

Dịch Hồi cười cười: “Em tìm thấy ở đâu thế, hình này anh chụp hồi ở quân đội, rất nhiều năm rồi...”

Tạ Xuân Hồng quét mắt nhìn người đàn ông đang mặc áo choàng tắm, một tay chống cằm giơ tấm hình ra ngắm so sánh: “Quả nhiên là mặc quân phục vẫn quyến rũ người khác hơn... Anh có còn giữ lại bộ quần áo đó hay không?”

Dịch Hồi lau tóc lơ đãng nói: “Hình như trong tủ còn cất một bộ...”

Tạ Xuân Hồng nghe xong, lập tức chạy vào phòng lục tung lên.

Đúng là có một bộ quân phục, ngay cả mũ cũng có, tình trạng rất hoàn hảo được treo ngay ngắn trong tủ áo.

“Hắc hắc, mặc vào cho em xem với!” Tạ Xuân Hồng tay cầm bộ quần áo cười tủm tỉm.

Dịch Hồi trăm ngàn lần không muốn, nhưng cô ít khi nào yêu cầu anh làm gì cho cô, anh cũng không nhẫn tâm từ chối, đành bất đắc dĩ thay bộ quân phục vào.

Người đàn ông khi khoác bộ quân trang vào lập tức toát ra khí thế tiểu tướng quân, sắc mặt nghiêm trang thân thể cường tráng, càng làm tăng thêm khí chất đàn ông, làm cho người ta không thể không có cảm giác kính phục.

Tạ Xuân Hồng có chút si mê nhìn anh, quả đàn ông, bây giờ cô thật sự hiểu được tình cảm không thể kháng cự của mẹ cô đối với ba, quyết bất chấp tất cả ra đi cùng ông, nguyện ý vì ông tiêu phí nửa cuộc đời, không oán trách, không hối hận.

“Làm sao vậy?” Dịch Hồi cau mày, không được tự nhiên gờ mũi xuống.

Tạ Xuân Hồng chớp mắt hoàn hồn, nhớ tới lời mấy chị em thì thầm bên tai: “Ân cần dạy dỗ”, lập tức nở nụ cười phong lưu quyến rũ.

Xuân Hồng đi về phía anh, vươn những ngón tay mảnh khảnh ôm lấy eo anh, hai mắt quyến rũ ngược nhìn anh: “Đúng thật là... mê hoặc lòng người.”

Ánh mắt Dịch Hồi chột tới lại, trầm giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Xuân Hồng mỉm cười ngây thơ vô tội, chớp mắt trả lời: “Không phải đã nói rồi sao, thật là quyến rũ... Em đương nhiên là cảm lòng không được...”

Tay Xuân Hồng hoạt động không ngừng, rút thắt lưng của anh ra, bắt đầu chậm rãi lôi lôi kéo kéo quần áo anh.

“Đừng làm càng!” Dịch Hồi tức giận cầm lấy tay cô, “Em đang đùa với lửa!”

“Sao?” Xuân Hồng kiễng chân ghé sát vào lỗ tai anh thì thầm: “Chẳng lẽ anh không muốn?”

Tạ Xuân Hồng cắn môi, vẻ mặt ngây thơ, đáng yêu... Quyến rũ lòng người!

Hồ hấp của Dịch Hồi trở nên dồn dập, ánh mắt tối lại không thể nhìn rõ, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Em xác định là muốn như vậy? Em không sợ?”

Tạ Xuân Hồng nhướn một bên lông mày: “Chỉ sợ người bị thiêu cháy trướclà anh!”

Dịch Hồi nếu không động thủ thì không phải là đàn ông, vừa chuẩn bị cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô, liền bị cô nghiêng đầu trốn thoát.

Xuân Hồng cười khanh khách, đẩy anh ra nói: “Anh trai, đừng nóng vội, chuyện gì cũng phải từ từ!”

Nói xong liền sai bước đi vào trong.

Loại chuyện như vậy dù sao cũng là lần đầu tiên, cô có to gan lớn mật cũng không khỏi đỏ mặt cứng nhắc, không biết tiếp theo sẽ làm như thế nào.

Dịch Hồi hung hăng thở dốc vì kinh ngạc, cầm bàn tay bé nhỏ của cô kéo cô lại: “Như thế nào? Không biết à? Để anh trai dạy em...”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, nhớ tới kế hoạch “Phản công” đêm nay, khẽ cắn môi dồn sức lên bàn tay, các ngón tay linh hoạt chủ động khiêu khích các vùng nhạy cảm của anh.

Dịch Hồi không thể nhịn được nữa, nhanh chóng bỏ mớ quần áo chướng mắt trên người cô, gắt gao ôm cô vào trong lòng.

Tạ Xuân Hồng vòng tay ôm cổ anh, hai chân giống như hai con rắn uốn quanh eo anh, chủ động hôn lên môi anh.

Dịch Hồi bị sự chủ động nhiệt tình của cô làm cho kinh ngạc, không cần dùng chút sức lực nào cũng ép được cô cố định vào tường.

“Thế nào, thể lực của anh trai có phải là không tốt lắm...” Nói xong, Dịch Hồi cắn nhẹ vành tai cô, một tay nâng hông cô, một tay vuốt ve bầu ngực mượt mà mềm mại, động tác thay đổi rất nhanh, làm cho hơi thở Tạ Xuân Hồng liên tục đứt quãng

“Anh trai, chậm một chút...”

Rèm cửa sổ bị gió thổi tung lung lay đong đưa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào cơ thể của cặp đôi đang ôm nhau trên giường, càng làm nổi bật vẻ bình yên dịu dàng.

Dịch Hồi trở lại yên tĩnh, ôm cô thật chặt nói: “Hôm nay như thế đã đủ nhiệt tình chưa?”

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Anh không thích?”

Cô sẽ không nói ra bản thân mình phản công bất thành, ngược lại bị ăn đến xương cốt cũng không còn, quả nhiên là thật sự dọa người.

Dịch Hồi đang chuẩn bị nói câu gì đó trêu chọc cô, đã thấy cô vội vàng vùng dậy đứng lên, bọc tấm chăn phóng vào toilet.

Dịch Hồi sững sốt, ngẫm nghĩ một hồi sau đó mới đột nhiên hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 21: Ghen tuông là một cái gai trong lòng

Rèm cửa sổ bị gió thổi tung lung lay đong đưa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào cơ thể của cặp đôi đang ôm nhau trên giường, càng làm nổi bật vẻ bình yên dịu dàng.

Dịch Hồi trở lại yên tĩnh, ôm cô thật chặt nói: “Hôm nay như thế đã đủ nhiệt tình chưa?”

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Anh không thích?”

Cô sẽ không nói ra bản thân mình phản công bất thành, ngược lại bị ăn đến xương cốt cũng không còn, quả nhiên là thật sự dọa người.

Dịch Hồi đang chuẩn bị nói câu gì đó trêu chọc cô, đã thấy cô vội vàng vùng dậy đứng lên, bọc tấm chăn phóng vào toilet.

Dịch Hồi sững sốt, ngẫm nghĩ một hồi sau đó mới đột nhiên hiểu ra.

“Xuân Hồng, em không phải là lại đến ngày đấy chứ?”

Tạ Xuân Hồng “Vâng” một tiếng, giọng nói tràn ngập vẻ buồn bực.

Được rồi, cái này càng khiến người khác sợ hãi, rõ ràng hoạt động tình cảm mãnh liệt vừa đi qua bà đi lập tức tới khiến cô chết cũng không kịp.

Xuân Hồng tắm giặt sạch sẽ xong mới trở về giường, mệt mỏi sà vào lòng Dịch Hồi.

Dịch Hồi tự nhiên ôm lấy cô, bàn tay to chụp lên vùng bụng mềm mại trơn nhẵn của cô, chậm rãi mát-xa, lấy đi sự đau đớn đang hoành hành trong đó.

“Thật phiền phức!” Tạ Xuân Hồng cau chặt đôi mày vì đau, giờ tính trẻ con ra than thở, “Kiếp sau bất luận thế nào em cũng phải làm đàn ông!”

Dịch Hồi bật cười khanh khách, nghĩ ngợi hỏi: “Mỗi lần đến ngày em đều đau như vậy, có tìm hiểu nguyên nhân chưa?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu: “Hiện tượng bình thường mà, rất nhiều cũng như vậy.”

Dịch Hồi lo lắng: “Em bình thường cơ thể cũng không tốt, tay chân đều rất lạnh, khẩu vị cũng không tốt, hơn nữa chu kỳ sinh lý hỗn loạn, anh biết một chỗ khám trung y rất tốt, ngày mai em cùng đi với anh nhé?”

“Không cần!” Tạ Xuân Hồng vội vàng từ chối, “Mới có như vậy mà đã đi khám bệnh?”

Dịch Hồi kiên trì thuyết phục: “Không được, quyết định như vậy đi, ngày mai anh đưa em đi, có gì hay không khám xong mới biết được. Nghe lời anh, trước tiên là đi ngủ đi!”

Tạ Xuân Hồng biết anh đã quyết định việc gì thì không có cách nào thay đổi được, đành phải nghe lời nhắm mắt đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Hồi giúp Xuân Hồng xin nghỉ phép, ăn điểm tâm rồi áp giải cô lên xe,

Tạ Xuân Hồng tựa đầu vào cửa kính có chút bất đắc dĩ nhìn anh: “Em thật sự không sao hết, đau bụng kinh thôi mà, có cần phải khoa trương đi khám bác sĩ không?”

Dịch Hồi thờ dài, đưa tay vuốt ve mặt cô: “Nhưng là anh rất lo lắng... Ngoan nào, em xem sắc mặt của em rất không tốt, khám sẽ rất mau mà!”

Lời nói nói nhẹ nhàng mềm mỏng, tràn đầy cưng chiều cùng mang nặng thâm tình. Tạ Xuân Hồng bị quan tâm như vậy, trong lòng như có dòng nước ấm đang chảy qua, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, không nói được gì.

Dịch Hồi liếc mắt nhìn cô một cái, cực kỳ sung sướng cười: “Làm sao vậy, sao nhìn anh như vậy? Có phải rất cảm động hay không?”

Tạ Xuân Hồng thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, con người dù có sắt đá đến đâu đều có thể chết chìm trong biển tình dịu dàng, quả nhiên là không sai!”

Dịch Hồi lắc đầu cười cười: “Đến rồi!”

Đại khái là trước đó đã có sắp xếp, Dịch Hồi đưa Xuân Hồng trực tiếp vào phòng khám, ngay cả xếp hàng đăng ký cũng không cần.

“Dịch Hồi, mấy năm không gặp xem chút là không nhận ra!”

“Bác sĩ Lý vẫn rất xinh đẹp!”

Bác sĩ Lý tuy rằng đang ở độ tuổi trung niên, làn da lại rất đẹp, đeo thêm cặp kính trắng, mới nhìn qua... trong đầu Tạ Xuân Hồng chợt hiện ra bốn chữ Tuyệt Diệt Sư Thái.

“Mẹ con gần đây có khỏe không?” Tuy bề ngoài nhìn qua rất giống Tuyệt Diệt Sư Thái, nhưng đối với Dịch Hồi thì vô cùng dịu dàng.

“Thời gian trước mẹ con hay đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài, hiện tại thân thể không tệ lắm.” Nhìn ra được rằng Dịch Hồi với bác sĩ Lý vô cùng thân thiết.

“Bác sĩ Lý, lần này con đến là để nhờ cô khám giúp cho bạn gái con.”

Lúc này Bác sĩ Lý mới đưa mắt nhìn sang Tạ Xuân Hồng, đánh giá cô một phen rồi cười với Dịch Hồi nói: “Cô gái này thật xinh đẹp... Làm sao vậy? Có vấn đề gì? Ta nhìn sắc mặt cô ấy rất kém.”

Bác sĩ Lý hỏi bệnh chung chung, bắt đầu lấy bút ra ghi bệnh lý.

Tạ Xuân Hồng có chút ngượng ngùng cười cười: “Thật ra là không có gì trở ngại, là Dịch Hồi quá cẩn thận... Con chỉ đau bụng kinh thôi, anh ấy lại kéo con đến đây làm phiền người!”

“Đau bụng kinh cũng có thể không phải là chuyện nhỏ... Nào, đưa tay ta xem nào.”

Tạ Xuân Hồng đưa tay ra, tùy ý để bà bắt mạch.

Tì mi kiểm tra một hồi, bác sĩ Lý viết vào bệnh lý rồi hỏi: “Có phải thường xuyên cảm thấy tinh thần suy yếu, rất dễ mệt mỏi, hơn nữa còn sợ lạnh, tay chân lạnh như băng?”

Tạ Xuân Hồng gật gù đầu: “Vâng, con có chút lạnh trong người.”

“Không phải là có chút, cơ thể con nhiễm hàn rất nghiêm trọng, điều trị không tốt sẽ không dễ mang thai.”

Dịch Hồi vừa nghe lập tức khẩn trương: “Bác sĩ Lý...”

“Đừng nóng vội!” Bác sĩ Lý không ngẩng đầu lên đánh gãy lời anh, tiếp tục hỏi Xuân Hồng: “Thời gian hành kinh có bình thường không?”

“Không bình thường.”

“Nói tình trạng đau bụng kinh của con đi.”

“Trong thời gian hành kinh thì bụng quặn đau, tay chân lạnh như băng, hơn nữa đôi khi đau quá dẫn đến nôn mửa...”

Bác sĩ Lý lại kiểm tra thêm một lần nữa, mới chẩn bệnh: “Khí huyết ứ đọng, khí hàn nghiêm trọng, ta cho con ít thuốc về uống, từ từ điều trị.”

Dịch Hồi nhú nhú mày hỏi: “Bình thường có cần chú ý gì không?”

“Bình thường nên tập thể dục rèn luyện cơ thể, tăng cường thể chất, cuộc sống phải theo quy luật, ăn uống bình thường, không uống rượu hút thuốc, kết hợp với sống chậm rãi, dinh dưỡng thích hợp, ngủ đầy đủ...” Bác sĩ Lý dừng một chút, nhìn Xuân Hồng nói: “Ta cảm thấy con suy nghĩ quá mức, con còn trẻ, không cần tạo cho mình nhiều áp lực như vậy, việc gì cũng phải làm từng ít một.”

Tạ Xuân Hồng sững sốt, yên lặng gật đầu: “Cám ơn bác sĩ, con sẽ chú ý.”

“Còn con nữa!” Bác sĩ Lý mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sách nhỏ đưa cho Dịch Hồi, “Con có thể thường xuyên giúp cô ấy mát-xa bóp huyết, có thể lưu thông kinh mạch, giảm bớt đau đớn, tất cả các phương pháp đều có trong sách!”

Dịch Hồi nghiêm túc lật sách xem qua, chỗ nào không hiểu không ngần ngại hỏi ngay, thông thạo mọi thứ mà ngay cả Xuân Hồng cũng không biết.

Ra khỏi cửa phòng khám, Dịch Hồi đi lấy thuốc, Xuân Hồng ra cửa đứng chờ anh.

Tạ Xuân Hồng nhàm chán ngồi chờ trên ghế dài trước cửa phòng khám, không nghĩ rằng mình bị nhiều vấn đề về sức khỏe như vậy.

Lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt bất chợt dừng lại, nhìn vào một người đang đi tới, khí chất dịu dàng như ngọc, khuôn mặt quá quen thuộc, thấp thoáng vương phai chút ưu sầu.

Tạ Xuân Hồng toàn thân cứng ngắt, lập tức kinh ngạc đứng lên đi về phía trước

“Thầy Đường!”

Đường Sơ cũng nhìn thấy Xuân Hồng, lập tức nở nụ cười, tươi cười giống như hoa xuân nở rộ, ấm lòng người khác.

“Xuân Hồng, em làm sao mà đến đây?”

Tạ Xuân Hồng xấu hổ sờ mũi: “Thân thể có chút không thoải mái, không có vấn đề gì lớn.”

Đáng chết, cô không thể nào mà không biết xấu hổ nói rằng vì đau bụng kinh mà đến cho bác sĩ khám.

Đường Sơ lo lắng nhìn cô, vô cùng thân thiết hỏi: “Thật sự không vấn đề gì chứ? Một mình em đến sao?”

Tạ Xuân Hồng định mở miệng, còn chưa kịp nói ra lời, chợt nghe ở phía sau một giọng nam nặng nề vang lên: “Cô ấy không phải đến một mình!”

Dịch Hồi nhìn Đường Sơ ánh mắt chợt lạnh lại, khuôn mặt lạnh lùng: “Tôi đi cùng cô ấy.”

Đường Sơ có chút kinh ngạc vì thái độ đối địch của anh, thân nhiên cười nói: “Vậy là tốt rồi, Xuân Hồng một mình ở thành phố N không ai thân thích, có anh chiếu cố cô ấy, cô Tạ cũng có thể yên tâm.”

Dịch Hồi ôm Xuân Hồng, thể hiện sự sở hữu rất rõ ràng, lập tức dùng vị thế chủ sở hữu hỏi: “Thầy Đường có bệnh nên đến đây khám sao? Có cần chúng tôi giúp gì không?”

Tạ Xuân Hồng cũng thật sự quan tâm nhìn anh, tuy rằng đã hết sức che giấu, nhưng sự lo lắng vẫn không khỏi nên Dịch Hồi rất dễ dàng nhận ra.

“Không có...” Đường Sơ do dự một chút, mới giải thích: “Là Tô Văn bị bệnh, thị trấn nhỏ điều kiện chữa bệnh quá kém, cô ấy lại không chịu đến bệnh

viện lớn, ta cũng chỉ đến đây giúp cô ấy mua ít thuốc...”

“Chị Tô bị bệnh? Là bệnh gì?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi, khó trách lần trước gặp cô ấy, cảm thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, vốn dĩ là đang mang bệnh.

“À, không có gì... Bệnh cũ, em cũng biết cô ấy thân thể không được tốt.” Đường Sơ hiển nhiên không muốn nhiều lời, cố tỏ ra thân nhiên cười nói, “Hai người nếu có việc thì cứ đi trước đi.”

Tạ Xuân Hồng không để ý đến sự khách sáo của anh, suy nghĩ nói: “Như vậy đi, em có biết một bác sĩ rất hay, em giúp thầy liên hệ, thầy cứ tìm cô ấy giúp đỡ, cùng lắm là cùng cô ấy phân tích bệnh tình của chị Tô.”

Dịch Hồi rõ ràng vẫn có chút không thoải mái, nhưng vẫn phải cố duy trì phong độ: “Đường tiên sinh nếu cần giúp đỡ gì trong thành phố N, tôi sẽ tận lực giúp đỡ.”

Đường Sơ lễ phép đáp: “Cảm ơn, cũng không cần làm phiền, tôi cũng là dân của thành phố N, mặc dù đi xa cũng khá nhiều năm, nhưng cũng không đến mức cái gì cũng xa lạ.”

Tạ Xuân Hồng khẳng khái giúp đỡ, lập tức gọi điện thoại, đem vấn đề của Tô Văn nói rõ với bác sĩ

Hà Giai Hi cũng rất sáng khoái, bảo Đường Sơ trực tiếp đến gặp cô, cô có thể dùng những tiện nghi phúc lợi của bệnh viện.

“Tốt lắm, thầy trực tiếp đến phòng khám bệnh khoa ngoại của bệnh viện Trung Tâm tìm Giai Hi là được!” Tạ Xuân Hồng đem phương thức liên lạc với Giai Hi đưa cho anh.

“Cảm ơn em Xuân Hồng, thầy đi trước đây, tạm biệt!”

Đường Sơ tạm biệt bọn họ rồi nhanh chóng đi mất.

“Hừ!” Dịch Hồi thờ ơ lạnh nhạt lâu như vậy, đối với Xuân Hồng sớm đã có thái độ bất mãn.

“Hừ cái gì? Anh là heo à!” Tạ Xuân Hồng trừng mắt.

Dịch Hồi tức giận kéo cô vào lòng, hung tợn trừng mắt nhìn cô: “Em không được dùng loại ánh mắt này nhìn anh ta!”

Tạ Xuân Hồng thờ dãi: “Thật là hẹp hòi, ánh mắt em làm sao?”

Dịch Hồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh hẹp hòi? Nếu anh một chút phản ứng cũng không có thì em nên nghi ngờ tình cảm của anh đối với em có thật lòng hay không!”

“Tốt lắm tốt lắm, anh ấy thực chỉ là thầy giáo của em thôi, em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Lại là thái độ tránh nặng tìm nhẹ, Dịch Hồi bất đắc dĩ đưa cô lên xe, lái đi.

Về nhà, Dịch Hồi bắt đầu nghiên cứu mấy tên thuốc kỳ lạ này, tuyệt đối nghiêm túc đem từ tên thuốc trong đơn lên mạng tra cứu.

Tạ Xuân Hồng đang cảm ly nước đường đỏ lên miệng uống, ngồi đối diện với anh, nhìn một hồi lâu rồi mới nói: “Anh đừng nghiên cứu, y học Trung Hoa bác đại tinh thâm, anh xem có hiểu không?”

Dịch Hồi xoa xoa thái dương: “Xem không hiểu, anh chỉ là nhìn xem mấy thứ thuốc kia có tác dụng phụ gì không...”

Một người đàn ông dịu dàng cẩn thận như vậy thật là quá hiếm, trong lòng Tạ Xuân Hồng cảm thán, vì sao cô không gặp anh sớm một chút?

“Xuân Hồng...” Dịch Hồi đột nhiên nói: “Em cùng với Đường Sơ...”

“Anh ấy chỉ là thầy giáo của em!” Tạ Xuân Hồng vội vàng gạt ngang lời nói của anh, thái độ kiên quyết nói: “Bọn em chính là quan hệ thầy trò.”

Dịch Hồi nhũn mỳ: “Anh thật không hiểu tại sao em lại coi trọng một người đàn ông lớn tuổi đến như vậy, có chút ẻo lả, anh ta có cái gì tốt để em nhớ nhung nhiều năm đến như vậy?”

Tạ Xuân Hồng mất hứng nói: “Cái gì mà đàn ông lớn tuổi, thật khó nghe! Anh ấy là thư sinh, không phải là ẻo lả!”

“Em còn bệnh vực anh ta?” Dịch Hồi lập tức thay đổi sắc mặt, tràn đầy tức giận nhìn cô.

Xuân Hồng không nhân nhượng: “Em chỉ nói sự thật, anh ấy là thầy em, cho nên anh cũng nên tôn trọng anh ấy một chút!”

“Anh ta là tình địch của anh!” Dịch Hồi cũng tức giận, rốt cuộc cũng không thể khống chế được cảm xúc, không khỏi đằng đằng sát khí đứng lên.

Tạ Xuân Hồng sắc mặt không thay đổi liếc anh một cái, không nặng không nhẹ buông cái chén trong tay, sau đó đứng lên đi vào phòng.

Lòng Dịch Hồi chợt lạnh băng, cô ấy để ý anh ta đến vậy sao? Không cho người khác nói không tốt về anh ta...

Dịch Hồi một mình tựa người vào sofa, nghĩ đến những lời bác sĩ Lý nói hôm nay, thời gian hành kinh rất dễ sinh ra tâm trạng dễ tức giận buồn phiền, không tốt cho cơ thể, anh lo lắng cô tức giận, đành phải gạt hết đi theo cô vào phòng.

Tạ Xuân Hồng đứng nhìn ra cửa sổ đưa lưng về phía anh, Dịch Hồi vừa nhìn thấy liền tức giận, tiến đến đóng cửa sổ lại.

“Em tức giận thì cứ phát hết ra, làm sao phải dày dạn bản thân mình? Lạnh như vậy mà còn đứng trước gió? Em có thể bị nhiễm hàn nặng hơn đó!”

Dịch Hồi túm lấy tay cô, quả nhiên là lạnh như băng không chút hơi ấm nào, lại cảm thấy đau lòng, hai tay tạo thành chữ thập ôm lấy cô dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho cô.

Trong vòng tay êm ái dịu dàng cảm giác thật an lòng, nỗi lo lắng trong lòng Xuân Hồng lại dần dần lớn lên, giọng nói mềm nhũn cất lên: “Dịch Hồi, em bây giờ là bạn gái của anh, với Đường Sơ chỉ là quan hệ thầy trò, cho nên anh không cần phải để tâm đến như vậy!”

Dịch Hồi ôm cô thật chặt trong lòng, đặt cằm lên vai cô, rầu rĩ nói: “Là anh hẹp hòi... Ghen tuông với em, em có thể quan tâm anh ta, nhưng thấy em khấn trương với anh ta như thế anh...”

Trong giọng nói ẩn chứa nhiều ủy khuất, làm cho lòng Xuân Hồng trong nháy mắt đã tan chảy ra, không khỏi bật cười, vỗ vỗ lưng anh nói: “Anh đừng phóng đại như vậy, đối với anh em rất yên tâm!”

Dịch Hồi cứng đờ, ôm chặt hơn nữa.

“Ừ, anh hiểu.”

Em đối với anh yên tâm, có phải bởi vì từ trước tới giờ em không đặt anh trong lòng em? Cho nên chẳng sợ anh xảy ra chuyện, em cũng sẽ không giống như sáng nay quan tâm lo lắng cho anh như anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 22: Cuộc sống tràn ngập tình huống cầu huyết

Tạ Xuân Hồng vẫn không yên tâm, nên lập tức gọi điện cho Hà Giai Hi để hỏi thăm tình hình của Đường Sơ

Hà Giai Hi mới vừa trải qua mười mấy tiếng trong phẫu thuật, nên cho dù cô vốn là người mạnh mẽ thì trong giọng nói vẫn thấm đượm sự mệt mỏi: “Ày da, mình mới định gọi điện cho cậu, chính anh ấy cũng không biết rõ tình trạng bệnh tình của cô ấy, anh ấy chỉ dựa theo tình trạng sức khỏe của vợ mà mua thuốc... Bất quá, thuốc này rất có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Tạ Xuân Hồng khấn trương hỏi

Hà Giai Hi trầm mặc một hồi mới nói: “Như vậy đi, mình vừa mới tan làm, cậu ra đây chúng ta nói chuyện một lúc!”

“Được!”

Hẹn nhau ở tiệm cà phê gần bệnh viện, lúc Tạ Xuân Hồng đến nơi thì Hà Giai Hi đã uống được vài chén cà phê, một tay đang xoa xoa vào huyệt Thái Dương, rõ ràng có thể nhìn ra được cô ấy đang rất mệt mỏi.

“Rất xin lỗi, cậu bận rộn như vậy mà còn hẹn cậu ra đây.”

Giai Hi cười cười: “Khách sáo cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng biết cô ấy từ trước đến nay đều rất thẳng thắn, nên cũng không khách sáo, vào thẳng chủ đề chính: “Rốt cuộc là làm sao?”

Hà Giai Hi thở dài nói: “Nếu mình đoán không sai, thì vợ anh ấy đang mang bệnh tim trong người, bệnh rất nghiêm trọng.”

Tạ Xuân Hồng không tin nhìn cô: “Làm sao có thể? Tô Văn chị ấy... Thể trạng của chị có thể không được tốt, nhưng không phải mắc bệnh tim nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Mình không thấy được bệnh nhân, cho nên cũng không dám quả quyết, nhưng anh ấy mua nhiều thuốc như vậy, chứng tỏ tim có phần bị suy, pháp đồ trị liệu thất thường... Mình cảm thấy điều quan trọng nhất là khuyên bệnh nhân nhanh chóng đến điều trị.” Hà Giai Hi nghiêm túc đứng lên, “Đây không

phải là vấn đề nhỏ, nếu để bệnh tình càng lúc càng nặng thì sẽ mất mạng!”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc không thể nói nên lời, cô cho tới bây giờ vẫn không nghĩ đến việc Tô Văn tự nhiên mang căn bệnh nghiêm trọng như vậy... Phim truyền hình và tiểu thuyết chẳng phải thường xuyên có những tình huống cầu huyết như vậy sao, nhân vật chính bị bệnh tim, bình thường đều sống không được lâu.

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng cười nói: “Bây giờ còn hơi sớm để có kết luận như vậy, cùng lắm mình sẽ mau chóng khuyên bọn họ đến đây khám bệnh... Cảm ơn cậu!”

“Không có chi, đó cũng là công việc của mình mà!” Hà Giai Hi nhú nhú mày nói: “Mình có việc phải đi trước, cậu nhớ nhanh chóng khuyên bệnh nhân, lúc đó cứ tới tìm mình, mình sẽ hỗ trợ hết mình!”

“Được, đã làm phiền cậu!” Tạ Xuân Hồng đứng lên, “Đúng lúc mình cũng phải trở về, đi thôi!”

Đường Sơ còn chưa đi khỏi thành phố nên Xuân Hồng rất dễ dàng liên lạc được với anh.

Dịch Hồi tuy rằng rất bất mãn việc làm của Xuân Hồng, nhưng anh cũng không phản đối, cùng lắm lúc Xuân Hồng ra cửa anh đã ban cho cô ánh mắt của hổ đói nhìn mồi, ánh kia giống như đối với người đi ngoại tình.

Đại khái trong thời gian này Đường Sơ phải bôn ba khắp nơi nên so với trước kia anh gầy hơn đi rất nhiều, cả người như bao phủ vẻ ưu sầu, hoàn toàn không có vẻ phấn chấn như trong quá khứ.

Đường Sơ nhìn về mặt Xuân Hồng có điều gì đó muốn nói với anh nhưng lại thôi, không khỏi dịu dàng nói: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Thầy Đường, chị Tô đang mang bệnh nặng, phải không?” Tạ Xuân Hồng thận trọng hỏi.

Đường Sơ cũng đoán được phần nào mục đích cô hẹn gặp anh hôm nay, quả nhiên là không nằm ngoài dự đoán, liền thở dài một tiếng nói: “Hắn là như thế.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn anh: “Hắn là?”

Đường Sơ cười khổ một tiếng: “Tô Văn không muốn nói cho thầy biết, cô ấy cái gì cũng để trong lòng... Nếu không phải cô ấy ngắt xiu, chắc thầy cũng không biết gì...”

Tạ Xuân Hồng trong lòng cực kỳ khó chịu, sự bất đắc dĩ cùng đau đớn trong mắt Đường Sơ làm cho trái tim cô quặn thắt.

“Thầy rất vô tâm...” Đường Sơ vô cùng ảo não nói: “Ngày thường tìm cô ấy thường xuyên đập nhanh, dễ bị mệt mỏi, đôi khi mất tái đi khi đi nhiều... Cô ấy nói từ trước đến giờ sức khỏe của mình không tốt, hệ tuần hoàn bẩm sinh đã không tốt, đứng lâu thì chân sẽ bị phù... Thầy tất nhiên đã không đưa cô ấy đến ngay bệnh viện để kiểm tra, nếu thầy sớm khuyên cô ấy đi bệnh viện, thì có lẽ bây giờ bệnh tình không nghiêm trọng đến vậy...”

“Thầy không cần tự trách mình.” Xuân Hồng ôn nhu an ủi anh, “Đây không phải là lỗi của thầy, thầy cũng không muốn tình hình diễn ra như hiện tại... Huống hồ chị Tô không muốn nói cho thầy biết, chính là không muốn thầy quá lo lắng, có lẽ tình hình cũng không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng đúng không ạ?”

Đường Sơ miễn cưỡng cười nói: “Thầy không sao, nhưng thật ra có phải em cũng mang bệnh trong người đúng không?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người một lúc mới hiểu ra, lần trước gặp nhau ở cửa bệnh viện, xem ra Đường Sơ đã hiểu lắm.

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng: “Em không sao, có chút không thoải mái nhưng giờ đã tốt hơn rồi! Chị Tô vì sao không muốn đến bệnh viện lớn để khám? Lần trước em giới thiệu bác sĩ đó, cô ấy nói phải sớm khuyên bệnh nhân đến chữa bệnh.”

Đường Sơ gật gật đầu: “Thầy sẽ.”

Đang nói, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Dịch Hồi đang đi về phía này.

Đường Sơ cười cười: “Dịch tiên sinh đến đây.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Dịch Hồi, không khỏi bất mãn trừng mắt liếc anh một cái uy hiếp.

Dịch Hồi không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của cô, vô cùng giữ kẽ đáp lại Đường Sơ: “Xuân Hồng và tôi vẫn rất lo lắng, cho nên Đường tiên sinh cần bọn ta giúp gì ở thành phố này xin cứ nói.”

Đường Sơ nhìn Xuân Hồng, nhẹ giọng nói: “Rất cảm ơn!”

Dịch Hồi đưa danh thiếp cho Đường Sơ: “Hà Giai Hi bác sĩ giỏi của bệnh viện Trung Tâm, y thuật của cô ấy thật sự rất cao cường, anh có thể yên tâm đi tìm cô ấy. Mặc khác, đây là chuyên gia nổi tiếng về khoa tim mạch, hiện tại Dịch Thị có một bệnh viện tư nhân, tôi muốn giúp anh sắp xếp thật tốt, anh lúc nào cũng có thể liên hệ với anh ấy, nhiều bác sĩ cùng hội chẩn, có thể giúp rất nhiều cho bệnh tình của cô ấy.”

Đến lúc này, Đường Sơ cũng không hề khách khí, tiếp nhận danh thiếp và cất đi, sau đó mới chân thành nhìn Dịch Hồi đáp: “Tôi và vợ rất cảm ơn anh.”

Dịch Hồi hơi nhếch khóe miệng: “Không cần khách sáo, dù sao cô Tô cũng là bạn của Xuân Hồng, anh cũng là thầy của cô ấy, thân là bạn trai Xuân Hồng giúp đỡ hai người cũng là chuyện nên làm.”

Tạ Xuân Hồng biết Dịch Hồi đang ghen, cố ý nói rõ mối quan hệ của mình. Bất đắc dĩ thở dài đứng lên: “Thật xin lỗi, em vào toilet.”

Xuân Hồng vừa đi, khuôn mặt đang tươi cười của Dịch Hồi liền biến mất, biểu cảm cao ngạo lạnh nhạt quả thực khiến người khách tránh xa ngàn dặm.

Đường Sơ nhìn anh, đột nhiên mở miệng: “Dịch tiên sinh, tôi thật sự rất yêu vợ mình, cũng thật thích cô học trò Xuân Hồng này.”

Dịch Hồi như đang nghĩ đến một vấn đề gì đó nhìn anh, sau một lúc mới nói: “Đường tiên sinh là người thông minh.”

Đường Sơ mỉm cười, trong mắt lộ vẻ hiểu biết: “Có thể thấy bên cạnh Xuân Hồng có một người bạn trai rất mực lo lắng cho cô ấy, tôi cảm thấy rất vui mừng.”

Dịch Hồi trong lòng không thể tiếp thu được, nói như vậy là có ý gì? Đường Sơ đang nói cho anh biết, anh rõ ràng là đang ghen tuông vô lý, ghen nhầm đối tượng, anh ta đối với Xuân Hồng chỉ là tình thầy trò, không có gì khác.

Giống như là đang chủ động nhúng nhường, làm cho Dịch Hồi có phần coi nhẹ.

“Tôi mặc kệ anh đang nghĩ gì, dù sao tôi tuyệt đối không buông tay, Xuân Hồng là của tôi!”

Tạ Xuân Hồng sau khi quay về liền cảm thấy không khí có phần không đúng, về mặt Dịch Hồi lạnh lùng xa cách, như đang muốn giương cung múa kiếm.

Xuân Hồng rất muốn làm không khí bớt căng thẳng, lại phát hiện ra mình không thể, chưa kịp chất vấn, đã thấy Đường Sơ đứng lên.

“Trời không còn sớm, tôi phải đi, ngày mai còn phải bắt chuyến xe lửa sớm về thị trấn.”

Tạ Xuân Hồng vội vàng đứng lên, tiếc nuối hỏi: “Ngày mai thầy trở về sao?”

Đường Sơ gật gật đầu: “Tô Văn ở nhà một mình thầy không yên tâm, cứ như vậy đi, thầy đi trước.”

Sau khi trở về, Dịch Hồi nghiêm mặt đi vào nhà, cái gì cũng không nói trực tiếp đi vòng qua Xuân Hồng đi vào phòng tắm.

Xuân Hồng có chút chột dạ, không dám nói chuyện cùng với anh, ngoan ngoãn giúp anh pha một ly sữa nóng đặt ở đầu giường.

Dịch Hồi lúc trở ra thấy ly sữa trên bàn, động tác lau tóc chột chậm đi một chút, sau đó tiếp tục lơ đãng, cứ thế tiếp tục ngồi trên giường lau tóc.

Tạ Xuân Hồng bĩu môi, không nói lời nào bỏ đi tắm.

Lúc quay ra Dịch Hồi đã ngủ, trước kia mặc kệ là mệt đến thế nào anh đều cũng sẽ đợi cô ngủ cùng... Hơn nữa ly sữa kia vẫn nằm nguyên chỗ cũ.

Tạ Xuân Hồng có chút ủy khuất, bực mình cầm ly lên uống một ngụm. Sự ồn ào đến anh, cố ý chạy ra phòng khách sấy tóc, sau đó vào phòng ngủ nằm xoay lưng về phía anh.

Dịch Hồi căn bản là chưa ngủ, vốn tính làm cho cô cảm thấy mình đang phạm sai lầm, dùng thiện ý nói chuyện với anh, dịu dàng ôn nhu lấy lòng anh một chút, kết quả là ngay cả một câu cô cũng không nói, còn uống cả phần sữa của anh!

Dịch Hồi càng nghĩ càng giận, ngồi dậy, trong bóng đêm quắc mắt nhìn Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng cảm giác được ánh nhìn đó, quay người lại nhìn anh: “Anh làm cái gì vậy?”

Dịch Hồi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: “Anh làm gì? Em nói xem anh làm gì?”

Tạ Xuân Hồng liếc trắng mắt, cảm thấy mình nằm, anh ngồi, khí thế đang hoàn toàn bị anh lấn áp, vì thế cũng ngồi dậy.

“Làm sao em biết anh bị làm sao? Mặt mày lạnh lùng, em làm gì chọc giận anh à?”

“Em còn nói? Có người bạn gái nào như em sao? Trước mặt bạn trai còn tỏ ra quan tâm đến người đàn ông khác, Tạ Xuân Hồng vị trí của anh trong lòng em là thế nào?”

Tạ Xuân Hồng đang tâm phiền ý loạn, lúc này cũng nổi giận, đàn ông gì mà nhỏ mọn như vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Em là người như vậy đấy, anh không phải đã sớm biết như vậy sao? Không hài lòng thì chia tay đi!”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, cả phòng rơi vào yên lặng.

Xuân Hồng vừa nói xong liền hối hận, Dịch Hồi tốt như vậy, lời nói này thật là rất đả thương người khác mà.

Quả nhiên Dịch Hồi ngần ngợ, căn bản là đang đắn đo lưỡng lự ánh mắt lập tức tối sầm lại, vẻ mặt lộ vẻ tổn thương.

“Lời chia tay như thế không được tùy tiện nói lung tung... Em có biết như vậy sẽ làm tổn thương anh hay không? Xuân Hồng, em có quan tâm đến anh hay không? Em có bao giờ nghiêm túc trong quan hệ của chúng ta hay không?”

Tạ Xuân Hồng hối hận, tự trách, áy náy trong nháy mắt tràn ngập trong lòng, nhìn bộ dáng cô đơn của Dịch Hồi quả thật rất đau lòng.

Xuân Hồng thở dài, bản thân không thể không chế liên vươn tay ôm lấy anh.

“Dịch Hồi, em không phải không cần anh... Nếu em một chút cũng không cần, thì em còn sống cùng với anh được hay sao?”

Lúc Xuân Hồng chủ động nhào vào lòng anh, tức giận của Dịch Hồi lập tức tiêu tan, nghe nói thế, thậm chí còn rất vui vẻ.

Đúng vậy, mặc kệ nói thế nào, hiện tại Xuân Hồng cùng anh đang ở cùng một nhà, từ đầu đến cuối đều thuộc về anh, tại sao anh cứ phải ám ảnh về quá khứ của cô?

Hóa ra... Anh đúng là rất dễ thỏa mãn như vậy sao?

Dịch Hồi vỗ vỗ lưng cô: “Thật xin lỗi, anh không nên tức giận... Cùng lắm về sau em không được nói ‘chia tay’, em không biết anh rất buồn, anh cố gắng nhiều như vậy, vốn đã tưởng chừng mình ngày càng gần gũi, em đột nhiên nói như vậy, sẽ làm anh cảm thấy tất cả cố gắng của anh đều là uổng phí.”

Tạ Xuân Hồng nắm thật chặt cánh tay: “Em nhất thời tức giận thốt ra... Em cũng không phải thật sự muốn chia tay.”

“Cho dù người thật sự muốn chia tay cũng không được!” Dịch Hồi hừ một tiếng, “Lên thuyền dễ, xuống thuyền khó, em đừng mơ chuyện tùy tiện bỏ chạy!”

Tạ Xuân Hồng không biết nên khóc hay nên cười: “Anh thật đúng là bá đạo, nói như vậy em đã lên thuyền đạo tặc?”

Dịch Hồi cũng cười, ôm cô nằm xuống.

Trong lúc nhất thời dịu dàng thấm thiết, Dịch Hồi mở miệng thâm trầm nói: “Anh không được rộng lượng, nhưng đây là quá khứ của em, anh... Xuân Hồng, nói với anh đi.”

Tạ Xuân Hồng rúc người trong lòng anh, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Nói cái gì?”

“Nói, nói... Quá khứ của em và Đường Sơ.”

Xuân Hồng trầm mặc, lâu đến nỗi Dịch Hồi nghĩ cô sẽ không mở miệng thì cô tự nói: “Làm gì có cái gọi là quá khứ...”

Tạ Xuân Hồng trong ngực anh từ từ lui ra, trở mình nằm nhìn lên trần nhà, suy nghĩ bay xa đến tận phương trời nào.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 23: Gặp được em, đã quá muộn rồi

Tạ Xuân Hồng trong ngực anh từ từ lui ra, trở mình nằm nhìn lên trần nhà, suy nghĩ bay xa đến tận phương trời nào.

“Em cùng anh ấy căn bản cái gì cũng không có, anh ấy thậm chí không biết tình cảm của em đối với anh ấy, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ đến chuyện nói cho anh ấy biết. Đường Sơ và Tô Văn học chung trường đại học, hai người đó tình cảm tốt lắm. Nhà Tô Văn rất nghèo, lúc nhỏ ba mẹ cô ấy đều đã qua đời, từ đó đến nay cô ấy cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau. Năm Tô Văn thi đại học bởi vì không có tiền đóng học phí mà không đi học được, vì từ nhỏ thị trấn đã quyên góp học phí cho cô ấy, bây giờ học đại học thì tất nhiên thị trấn cũng sẽ hỗ trợ học phí nhưng với điều kiện sau khi tốt nghiệp phải quay về thị trấn làm việc... Đường Sơ không nỡ xa cô ấy, liền từ chối công việc tốt ở thành phố lớn, cùng cô ấy trở về thị trấn nhỏ, sau đó hai người cùng dạy học, không bao lâu sau đó thì kết hôn...”

Tạ Xuân Hồng không động đậy cười rộ lên, trong nụ cười kia có nỗi thê lương không nói nên lời.

“Dịch Hồi, anh biết không? Em từng rất ghen tị với Tô Văn, trước khi kết hôn em có hỏi Đường Sơ, yêu Tô Văn nhiều bao nhiêu... Anh ấy nói anh ấy chỉ muốn được cùng Tô Văn xem mặt trời lặn, cùng Tô Văn cùng nhau từ từ già đi.”

Tạ Xuân Hồng quay sang hỏi Dịch Hồi: “Anh nói, loại tình cảm như vậy có buồn cười không, em có lỗi bịch không? Em làm sao có cái gọi là quá khứ với anh ấy?”

Dịch Hồi vươn tay kéo cô nhẹ nhàng ôm vào ngực: “Vậy em. . .Cứ như vậy? Em cam tâm sao?”

“Không có gì gọi là không cam tâm. Dịch Hồi, em thích Đường Sơ chỉ là chuyện đơn phương, em tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn anh ấy đáp lại, em ngay từ đầu đã biết chuyện tình cảm này không bao giờ có kết quả. . . Em cũng không muốn tranh giành với ai, em chỉ là. . . Thật đơn thuần thích anh ấy, không cần đáp trả, không cần kết quả.”

Trong lòng Dịch Hồi không rõ đang trải qua cảm giác gì. Anh đột nhiên có cảm giác bất lực của sự “muộn màng gấp gáp”, biết cô cũng muộn màng, cho nên cuộc sống hỗn loạn của cô đều không liên quan đến anh, mà ràng buộc với người khác. . . Nếu như gặp được cô sớm một chút thì thật là tốt, anh có thể chiếm lấy lòng cô đầu tiên, không cho kẻ nào khác xâm nhập.

Không thể nói rõ được cảm giác thất bại và ghen tị đang nhen nhóm trong đầu, Xuân Hồng là một cô gái cố chấp kiên cường, cố chấp yêu Đường Sơ, tình yêu đơn thuần, thậm chí chưa từng nghĩ tới kết quả. . . Nếu yêu như vậy, sao lại có thể dễ dàng chấm dứt?

Mà Đường Sơ, kỳ thật nếu như Xuân Hồng không nói như vậy anh ta cái gì cũng không biết? Nhiều năm như vậy, vẫn được Xuân Hồng chôn sâu trong đáy lòng. . . Anh thật không cam tâm!

“Xuân Hồng, anh mặc kệ quá khứ của em. . .” Dịch Hồi nhẹ giọng nhưng trong lời nói tuyệt đối không cho phép cô cự tuyệt, “Hiện tại và tương lai của em chỉ có anh, chỉ có thể là anh!”

Tạ Xuân Hồng đem đầu vùi trong lòng ngực anh không trả lời, Dịch Hồi sốt ruột chờ, nâng mặt cô lên, nhìn đáy mắt thâm sâu, khó kìm được nét bất an và lo lắng.

“Trả lời anh, Xuân Hồng. . . Anh tuyệt đối không dễ dàng buông tay, anh sẽ chờ đợi, chờ cho đến khi nào em thay đổi!”

Tạ Xuân Hồng dịu dàng hôn lên khóe môi anh, thanh âm nhu hòa, giống như gió xuân lay động tâm can Dịch Hồi.

“Em biết rồi, Dịch Hồi, em đồng ý với anh, em sẽ cố gắng buông bỏ quá khứ. . .”

Lúc Mẹ Dịch gọi điện thoại Tạ Xuân Hồng, thật sự dọa cô nhảy dựng.

Cô liên tục không ngừng hỏi thăm, nụ cười trên mặt đặc biệt vụng vẹo

Mẹ Dịch ủy khuất chỉ trích cô: “Xuân Hồng, con đã đồng ý với ta sẽ đến nhà họ Dịch thăm ta, nhiều ngày như vậy sao con vẫn chưa đến?”

Tạ Xuân Hồng gạt mạnh đầu, lúc trước cô quả thật là có hứa hẹn với bà, nhưng chẳng qua cũng chỉ là khách sáo mà thôi!

Xuân Hồng cười gượng hai tiếng: “Dì à, vài ngày nay con có chút việc, thật sự rất xin lỗi!”

“Ây da, không việc gì không việc gì, người trẻ tuổi luôn lấy sự nghiệp làm trọng. . .” Mẹ Dịch lấy tức thay đổi giọng nói, “Ta đã mua rất nhiều đồ ăn, đêm nay con với Dịch Hồi cùng về nhà ăn cơm được không?”

“A?” Tạ Xuân Hồng trăm ngàn lần không muốn đi, nhưng nhất thời lại không tìm ra lý do gì để từ chối, “Để con hỏi ý Dịch Hồi thế nào ạ?”

Giọng nói của Mẹ Dịch tràn đầy ý cười: “Nó tự nhiên sẽ đồng ý thôi, vậy được rồi, quyết định như vậy đi, các con tan tầm thì lập tức đến đây, ta đi chuẩn bị cơm tối chờ các con!”

Nói xong không đợi Xuân Hồng phản ứng liền cúp điện thoại.

Xuân Hồng trừng mắt sững sờ nhìn điện thoại, cô phải đi sao?

Cho dù nếu không nguyện ý, cũng không thể không nể mặt trưởng bối, Tạ Xuân Hồng đành phải theo Dịch Hồi lên xe

Trong lòng Dịch Hồi tràn đầy đắc ý, khuôn mặt tĩnh lặng, nhìn Tạ Xuân Hồng rồi nắm chặt bàn tay, vẻ mặt thống khổ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Nhà của anh không phải là long đàm hổ huyệt, em sợ gì chứ? Huống chi mẹ anh em cũng đã gặp qua, bà rất thích em, em cứ yên tâm.”

Tạ Xuân Hồng vẻ mặt đau khổ, nào có đơn giản như vậy? Không nói đến ba anh lại là người có địa vị trong quân đội, chỉ cần nghĩ tới việc đến thăm nơi ở của Dịch Tường Quân, cô đã cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Các vị trưởng bối hẳn là thích các loại tiểu thư khuê các dịu dàng động lòng người hay sao? Cái loại như cô suốt ngày bị người khác mắng là hồ ly. . . Thật sự sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà chứ?

Dịch Hồi cầm tay cô, an ủi: “Yên tâm, có anh đây.”

Trên tay truyền đến cảm giác ôn hòa hiền hậu, Tạ Xuân Hồng không thể không thả lỏng, gất gao nắm lấy tay Dịch Hồi.

Cảm giác sung sướng dấy lên trong lòng Dịch Hồi. Cô ấy dựa dẫm vào anh, chứng tỏ cô ấy vô cùng tin tưởng anh.

Cảnh vệ từ xa trông thấy xe Dịch Hồi từ xa liền mở cửa lớn, Dịch Hồi trực tiếp chạy xe vào trong, trên đường vào không có người nào, hai bên là hai hàng cây đại thụ, đầu xuân hoa rụng nhiều, nhưng không giảm được sức sống của mùa xuân.

Tạ Xuân Hồng lại cảm thấy khản trương, Dịch Gia quả nhiên là không bình thường.

Xuân Hồng về mặt bị trắng xuống xe, liền bị Dịch Hồi lôi kéo vào cửa.

“Xuân Hồng, cuối cùng con cũng đến!”

Phương Tinh vô cùng cao hứng nói lớn, nhanh nhẹn kéo Xuân Hồng ra xa Dịch Hồi, nét mặt dương dương tự đắc nhìn anh họ nói: “Anh làm thế nào mà bây giờ mới mang Xuân Hồng về nhà, theo đuổi phụ nữ như anh đúng là chậm chạp!”

Tạ Xuân Hồng thấy có người quen, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Đêm nay cậu cũng đến sao?”

Phương Tinh gật gù đầu, giọng nói tự tin: “Nhà họ Dịch tổ chức ăn uống mỗi tháng một lần, mình đương nhiên là phải đến.”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, vậy thì căn bản Dịch Phu Nhân không phải có nhã hứng mua rất nhiều đồ ăn cho bọn họ sao?

“Đừng lo lắng, mau vào đi!”

Phương Tinh lôi kéo cô vào phòng khách, Xuân Hồng lúc này mới phát hiện ra trong nhà có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Lục Hân ánh mắt lạnh như băng liếc cô một cái, không mấy nhiệt tình gật đầu một cái như chào hỏi cô, vẫn như cũ, không ai có thể đối phó với sự nhiệt tình của Dan.

Xuân Hồng đã quen với vẻ mặt lạnh băng của Lục Hân nên cũng không để ý, nhưng ngay lập tức có một bạn nhỏ ôm bụng cô làm nũng: “Di xinh đẹp, bà di nói sau này phải gọi di bằng mẹ, có đúng không ạ?”

Tạ Xuân Hồng không thể xấu hổ hơn, vò vò đầu Lục Dương nói: “Tiểu Dương Dương gọi bằng gì cũng được!”

Lục Dương dựa vào vai cô, hướng về Dịch Hồi nhếch mép cười: “Con thích gọi là mẹ!”

Dịch Hồi hài lòng gật đầu, tiến đến ôm nó nói: “Dương Dương thật là ngoan!”

Dan cột nơ lên tiếng: “Xuân Hồng, gặp em quả thật là thích thú!”

Tạ Xuân Hồng nghi hoặc nhìn anh ta, không rõ gia đình tụ tập thì vì sao lại mời tên ngoại quốc này

Lục Dương trừng mắt nhìn, giơ ngón tay gọi: “Mẹ nhỏ, người cũng biết mẹ xinh đẹp à?”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Dan, khuôn mặt anh tuấn trắng nõn của anh ta nhanh chóng nổi lên hai mảng đỏ.

Dan ngượng ngùng nhúc nhích đầu, lúng búng, xấu hổ nói: “Tiểu Dương Dương không được gọi chú là mẹ, đã bảo gọi chú là uncle mà!”

Phương Tinh nhìn ra sự nghi hoặc của Xuân Hồng, lạnh lẽo nói thăm vào tai cô: “Dan là bạn trai của anh cả họ mình!”

Xuân Hồng có chút đứng không vững, lôi kéo Phương Tinh hỏi: “Là chị dâu của Dịch Hồi?”

Phương Tinh gật gù đầu: “Chính xác phải gọi là chị dâu Đường... Anh cả họ Dịch Phong của mình là con trai cả của bác cả, cả nhà bác cả di dân sang Mỹ, Dan chính là người yêu của anh Dịch Phong.”

Được rồi, quả nhiên là gia đình tụ tập...

“Tiên Hồng, con đến rồi à!” Dịch phu nhân nghe thấy tiếng nói từ trong bếp đi ra, “Tiểu Hồng con không nên khách khí, coi đây như là nhà mình, Phương Tinh hãy chăm sóc chị dâu họ nha!”

Phương Tinh trưng vẻ mặt như nuốt phải côn trùng, cứng nhắc gật đầu: “Con biết rồi!”

Sau đó xoay đầu nhìn Xuân Hồng, nói từng chữ một: “Chị dâu họ, dùng nước hoa quả nha.”

Tạ Xuân Hồng đẩy cô ra: “Được, cậu bằng tuổi với mình, trực tiếp gọi bằng tên đi!”

“Không được!” Lục Dương cau mày, “Ông ngoại đã nói xưng hô không thể rối loạn được.”

Dịch Hồi đem tiểu Dương Dương đưa cho mẹ nó, có chút tán thưởng nói: “Tiểu Dương nói rất đúng!”

Tạ Xuân Hồng cười như không cười nhìn anh, ánh mắt di chuyển nhìn sang Đan hỏi: “Anh? Chị?”

Đan lập tức xấu hổ, lỗ tai đỏ lên, bô lô ba la tây ta lẫn lộn nói một hồi dài, mãnh liệt phản đối cách xưng hô thế này.

Tạ Xuân Hồng nhún nhún vai: “Đây, em không phải là người tạo ra việc này, đương nhiên em không có cách giải quyết rồi.”

Mấy người trẻ tuổi cùng nhau chơi đùa náo loạn, thời gian trôi thật mau, trong chốc lát cơm chiều đã bắt đầu.

Tạ Xuân Hồng và Phương Tinh vội vàng bày biện bát đĩa, trường bối của nhà họ Dịch đều đã đến đông đủ.

Dịch Tướng Quân tuy rằng không còn anh tuấn như lúc trẻ tuổi nữa, nhưng lại mang vẻ đẹp phong lưu khỏe mạnh, cơ thể thật sự rất thẳng, tóc trắng phau chỉnh chu, rất có uy lực.

Ông nội cười hiền lành, thấy Xuân Hồng không khỏi nhìn chăm chú đánh giá, sau đó gật gật đầu nói: “Bộ dạng cô gái nhỏ này quả thật xinh đẹp, đứa cháu vô liêm sỉ của ta nếu dám khinh dễ người, người có thể đến tìm ta, xem ta đánh nó thế nào.”

Dịch Hồi lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, sắc mặt không hề thay đổi nói: “Ông nội, hiện tại ông đâu có đánh được con.”

Ông nội trừng mắt: “Ta đã già lại là ông nội của người, cha người còn phải ngoan ngoãn để ta đánh, ta còn đánh không được người sao?”

Tạ Xuân Hồng vội vàng hòa giải: “Ông à, Dịch Hồi đối với con rất tốt.”

Dịch phu nhân vừa vặn đi ra, nghe nói thế liền không khỏi hờ hờ trên ghẹo: “A, nhanh như vậy đã biết giúp đỡ Dịch Hồi rồi!”

Tạ Xuân Hồng đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng, nhìn Phương Tinh đang không nhịn được bật cười haha.

Dịch Hồi nắm tay Xuân Hồng, đắc ý nói: “Cô ấy là bạn gái con, đương nhiên phải bênh vực con chứ!”

Ông nội sờ sờ râu, khụ một tiếng nói: “Tốt lắm, ăn cơm đi!”

Bữa cơm không phải phong phú bình thường, món ăn được sắp thành hàng dài từ đầu này đến đầu kia của cái bàn. Xuân Hồng vốn dĩ lo lắng đại gia đình nhà họ Dịch nhiều quy củ, cô có thể sẽ không thích ứng kịp mà xảy ra thất lễ, nhưng vì có Dịch Hồi ngồi bên cạnh nên cũng an tâm rất nhiều.

Tuy nhiên Xuân Hồng đã lo lắng hơi thừa. Nhà họ Dịch tuy là nhà giàu, lại vô cùng tùy ý, cũng giống như những gia đình bình thường khác vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Bởi đây là lần đầu tiên Xuân Hồng tới nhà họ Dịch, cho nên Mẹ Dịch đương nhiên chiều chuộng cô rất nhiều, không ngừng tiếp thức ăn cho cô.

Xuân Hồng từ trước đến giờ chưa từng tham dự bữa cơm nào náo nhiệt như vậy, cả nhà ba bốn thế hệ cùng ngồi dùng cơm, hòa thuận vui vẻ, làm cho tận đáy lòng cô có chút ấm áp xen lẫn cảm động.

Đến giữa bữa cơm, điện thoại của Xuân Hồng đột nhiên vang lên, cô không muốn nhận điện thoại trong khi đang ăn, định bấm tắt đi, lại phát hiện ra người gọi đến chính là Đường Sơ.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng kinh ngạc, vội vàng xin lỗi đứng lên đi ra phía ngoài nghe điện thoại.

Giọng nói từ trước đến nay vốn ôn hòa của Đường Sơ thấm đẫm sự mệt mỏi và lo lắng.

“Xuân Hồng, thật xin lỗi, vốn không nên quấy rầy em... Nhưng, thầy thật sự không còn cách nào khác...”

“Thầy Đường, có chuyện gì xin thầy cứ nói, nếu em giúp được em sẽ cố gắng hết sức!”

“Ây da...” Đường Sơ thờ dãi, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Em có thể trở về nhà một chuyến không? Tô Văn, cô ấy... Cô ấy không muốn đi điều trị, thầy nói cách nào cũng không chịu nghe, em lớn lên cùng cô ấy, cô ấy vẫn là em của em, thầy nghĩ em khuyên thì đại khái cô ấy sẽ chịu nghe một chút...”

Tạ Xuân Hồng đồng ý không chút do dự: “Thầy Đường, thầy yên tâm, em sẽ trở về!”

Cúp điện thoại, Xuân Hồng mới bắt đầu thấy khó xử, tìm cách rời khỏi bữa tiệc... Như vậy rất không lễ phép, mà Dịch Hồi chắc chắn cũng không muốn cô rời đi.

“Làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 24: Tình cảm rất khó phân biệt phải trái

Tạ Xuân Hồng cắn môi, ánh mắt áy náy nhìn anh.

Dịch Hồi trong lời chột sợ hãi, sắc mặt thay đổi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Dịch Hồi...” Tạ Xuân Hồng rũ mắt xuống, “Thật xin lỗi, bây giờ em phải đi.”

“Tại sao?” Dịch Hồi cau mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, quay mặt sang một bên nói: “Tô Văn cô ấy... Em muốn khuyên cô ấy, cô ấy không muốn tiếp nhận điều trị...”

Lửa giận trong lòng Dịch Hồi chột dâng lên từng chút từng chút một, nhưng lửa giận như bất chợt biến mất vì câu nói của cô, trong nháy mắt trái tim như đóng băng lạnh ngắt.

Dịch Hồi thở sâu một hơi, chậm rãi, không cho người khác cự tuyệt: “Hôm nay trễ rồi, hướng chi em đang dùng cơm với gia đình anh... Ngày mai hãy đi, anh không cần em!”

Vừa rồi Tạ Xuân Hồng nghe giọng nói của Đường Sơ thì trong chốc lát tâm trí đã không còn ở đây, cô làm sao có thể đợi đến ngày mai?

“Không được...” Tạ Xuân Hồng hung hăng nói thảm, tự nhủ, “Em phải đi ngay, bây giờ còn kịp về nhà.”

Dịch Hồi không nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình băng giá, sự quan tâm của cô đều dồn cho một người khác, không thể quan tâm thêm một người nào khác... Thậm chí giờ đây cô có thể thờ ơ rồi đi.

Tạ Xuân Hồng không có nhiều thời gian để giải thích, vòng qua Dịch Hồi đi vào trong phòng.

Phương Tinh thấy sắc mặt Xuân Hồng khó coi, không khỏi lo lắng hỏi cô làm sao vậy.

Xuân Hồng nhìn cô cười cười, tỏ vẻ chính mình không có việc gì, sau đó vô cùng áy náy cáo lỗi cùng mọi người: “Thật sự rất xin lỗi, nhà của con có việc gấp, bây giờ phải trở về... Làm phiền mọi người, thật sự là ngại quá.”

Mẹ Dịch lo lắng kéo tay cô hỏi: “Tiểu Hồng, xảy ra chuyện gì? Có gì quan trọng không, có cần ta giúp đỡ gì thì đừng ngại, chúng ta đều có thể giúp đỡ con hết mình!”

Cha Dịch trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt sắc bén nhìn Xuân Hồng, đột nhiên hỏi: “Dịch Hồi đâu?”

Mọi người lúc này mới phát hiện Dịch Hồi chưa quay trở lại phòng ăn.

Đúng lúc này, Dịch Hồi ở cửa trầm giọng nói: “Sao còn chưa ra, không phải nói anh lái xe chở em đi sao?”

Xuân Hồng thở phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng cười cười: “Dì à, cảm ơn dì, bữa cơm hôm nay rất ngon, thật sự rất xin lỗi vì không thể dùng xong bữa cơm.”

Mẹ Dịch vỗ vỗ cánh tay của cô: “Không sao đâu, con có việc nên về xử lý trước đi, lần sau lại đến!”

Mẹ Dịch quay sang dặn Dịch Hồi: “Lái xe cẩn thận, có việc gì nhớ gọi về cho mẹ!”

Dịch Hồi nhũn màu mắt kiên nhẫn: “Con biết rồi, ông nội con đi trước, Xuân Hồng, đi nhanh đi!”

Tạ Xuân Hồng không nói thêm nhiều lời nữa, theo Dịch Hồi lên xe rồi đi.

Phương Tinh cau mày nhìn bọn họ rời đi, trong lòng có chút bất an.

Tạ Xuân Hồng kiên quyết không để Dịch Hồi đưa cô đi, hành lý cũng không lấy, trên người chỉ có thể tín dụng và một ít tiền mặt, sợ xe lửa chạy chậm, Xuân Hồng có ý mua vé xe.

Dịch Hồi trong lòng không biết đang nghĩ gì, cái gì cũng không nói ra, chỉ lặng lẽ đến cửa hàng gần đó mua cho cô thuốc chống say xe.

Xuân Hồng cảm kích liếc nhìn anh một cái, vội vàng uống thuốc rồi lên xe, cả câu tạm biệt cũng không kịp nói.

Dịch Hồi lái xe rời khỏi bến xe, ánh đèn thành phố rực rỡ càng làm tăng thêm sự cô đơn của anh, trên đường xe cộ qua lại đông đúc nhưng không biết nên đi theo hướng nào.

Anh không biết làm như vậy có tốt hay không. Anh không ngăn cả Xuân Hồng trở về, là vì anh hy vọng cô sẽ quay về sum họp với anh, hy vọng cô có thể thật sự buông bỏ quá khứ, trong lòng thanh thản cùng anh đi tiếp quãng đời còn lại.

Bất cứ cái gì cũng không làm được, đành ở đây chờ đợi ... Thật là không phải tác phong của anh.

Dịch Hồi hạ quyết tâm, quay tay lái, chạy về một hướng khác.

Tạ Xuân Hồng uống thuốc rồi vẫn không giảm bớt được cảm giác say xe, dạ dày cuộn lên từng đợt, đầu óc quay cuồng choáng váng, trong xe lại ngột ngạt ồn ào, rõ ràng là mệt chết đi mà vẫn không thể nào ngủ được, đành phải nhắm mắt tựa đầu vào thành xe, cố gắng tập trung đầu óc về những chuyện khác để tránh đi cảm giác ngột ngạt trong xe.

Vật vã cho đến khi xe dừng, Tạ Xuân Hồng lao khỏi xe đầu tiên, ngồi xổm bên đường ới đến kinh thiên động địa.

Phun hết mọi thứ ra ngoài mới thấy thoải mái được một chút, huyết áp xuống thấp cùng với sự mệt nhọc làm cho cô cảm thấy trước mắt toàn một màu đen khi đứng lên. Tạ Xuân Hồng hít thở sâu vài lần thì cơn choáng váng mới tạm đi qua, uống một hớp nước mới thấy đỡ hơn, sau đó rào nhanh bước đi về phía thị trấn nhỏ.

Về đến thị trấn, đã là giữa trưa, Tạ Xuân Hồng dừng ở một quán nhỏ ven đường ăn lót dạ, sau đó trực tiếp đến nhà Đường Sơ.

Đường Sơ mở cửa thấy Xuân Hồng, nhất thời kinh ngạc, anh không nghĩ Xuân Hồng đến nhanh như vậy.

“A Sơ, là ai vậy?”

Tạ Xuân Hồng hướng vào trong nhà nói lớn: “chị Tô Văn, là em!”

Tạ Xuân Hồng vừa nhìn thấy thần sắc của Tô Văn tâm trạng liền sa sút, lần trước gặp gỡ sắc mặt cô ấy tuy có phần tái nhợt nhưng vẫn rất có sức sống, hoạt bát, mà bây giờ ... Tô Văn hốc hác, mắt lõm sâu, môi tái nhợt không màu sắc, cảm nhận, cả người gầy rộc đi.

“Chị Tô Văn, em tới thăm chị một chút.” Tạ Xuân Hồng vội vàng tiến lên dìu cô ấy vào nhà, vừa đi vừa quay đầu nhìn Đường Sơ.

Tô Văn cười khoát tay: “Làm sao phải dìu chị, chị không yếu ớt đến vậy.”

Tuy rằng Tô Văn kiên trì tự mình quay trở về phòng, nhưng rõ ràng khi quay về giường sắc mặt của cô càng thêm trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tạ Xuân Hồng ngồi bên cạnh lấy khăn giúp cô lau mồ hôi, bụng cóc nước đưa cô uống, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Chị Tô Văn, vì sao chị không muốn đến bệnh viện

Tô Văn cười khổ: “Là A Sơ gọi em đến sao?”

Tạ Xuân Hồng nắm tay cô, thấp giọng nói: “Thầy Đường thật sự rất lo lắng cho chị.”

Tô Văn hướng mắt về phía phòng khách nhìn Đường Sơ, ánh mắt bỗng dừng rất dịu dàng: “Chị biết ... Nhưng là chị không thể tiếp tục liên lụy anh ấy, chị đã nợ anh ấy quá nhiều ...”

Tạ Xuân Hồng không hiểu vì sao cô cảm thấy phần nộ, Đường Sơ lo lắng như vậy, Tô Văn lại ở đây nói cái gì mà thiếu nợ, nếu Tô Văn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ... Đường Sơ hẳn là đau khổ biết bao nhiêu?

Nhưng xem ra cô ấy đang yếu đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, Xuân Hồng cố gắng chế ngự cảm xúc, chậm rãi khuyên cô: “Chị Tô Văn, nếu chị xảy ra chuyện gì, chẳng phải là Thầy Đường sẽ rất đau khổ sao? Thầy ấy có bao nhiêu khổ sở lẽ nào chị không biết? Chị ... Chị lẽ nào không để ý đến cảm giác của thầy ấy?

Nụ cười trên môi Tô Văn chậm rãi nhạt đi, trầm mặc nhìn cô, thật lâu sau mới cao giọng gọi ra ngoài: “A Sơ, em đói bụng, muốn ăn cháo Đông Kiêu.”

Đường Sơ lập tức trả lời: “Anh đi mua ngay đây!”

Đường Sơ đi khỏi, trên khuôn mặt Tô Văn lập tức xuất hiện sự bi thương vô tận.

“Xuân Hồng, ... em biết không, chị thật sự không thể liên lụy đến anh ấy, chị không còn sống được bao lâu nữa ...” Trong đáy mắt Tô Văn nổi lên một lớp hơi nước, nhìn qua thấy rất thống khổ.

“Đừng nói vậy!” Tạ Xuân Hồng phủ nhận lời cô, “Em có quen bác sĩ giỏi lắm, y học bây giờ cũng phát triển vượt bậc, nhất định có thể chữa khỏi cho chị ...”

Tô Văn phát ra một nụ cười chua xót đến cực điểm: “Mẹ chị, dì chị, chị gái của chị ... Cũng đều vì bệnh này mà chết. Xuân Hồng, em biết không, đã nhiều năm nay chị đã biết sẽ có ngày hôm nay, chị sớm biết mình sẽ chết ... Bệnh tim bẩm sinh, khả năng sống thường không cao, phần lớn bệnh nhân sẽ

chết trẻ ... Chị thật đã là may mắn khi ông trời cho chị sống nhiều năm như vậy, thậm chí còn yêu được một người đàn ông như anh ấy ...”

Tạ Xuân Hồng khiếp sợ nhìn cô, trong mắt toát ra vẻ không thể tin nổi.

“Đúng là bệnh tim ư ...” Xuân Hồng thì thào nói, “Làm sao có thể, vậy làm thế nào ... Thầy Đường ... Thầy ấy có biết không?”

Khỏe mắt Tô Văn ngập tràn nước mắt: “Không biết, cho nên chị mới cảm thấy có lỗi với anh ấy ... Chị sớm đã biết mình không sống được bao lâu, lại không nói cho anh ấy biết ... Trước khi kết hôn chị nên nói cho anh ấy biết, chị đã rất ích kỷ, luyến tiếc anh ấy ... Anh ấy cái gì cũng không biết ... Xuân Hồng, chị là người phụ nữ ích kỷ nhất trên đời, chị đã làm cho người đàn ông chị yêu thương nhất lâm vào hoàn cảnh đau khổ như hiện nay, anh ấy vì chị mà bỏ đi tương lai tốt đẹp, chị lại bởi vì quá yêu anh ấy mà che dấu hết mọi chuyện ...”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng dâng lên một nỗi chua xót, cô không biết mình nên tức giận hay nên đồng cảm cùng Tô Văn. Cô thậm chí không có cách nào trách móc cô ấy ...

Tô Văn bung mặt khóc thương tâm: “Chị không nên liên lụy anh ấy, có lẽ ... Có lẽ chết sớm một chút mới có thể giải thoát cho anh ấy ...”

Tạ Xuân Hồng đùng đùng tức giận đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tô Văn trách mắng: “Chị cảm thấy chị chết đi thì Thầy Đường có thể giải thoát sao? Chị chết rồi thầy ấy sẽ vui vẻ? Làm sao chị có thể nghĩ như vậy được chứ? Thầy Đường không thể không có chị, nếu mất đi chị, thầy ấy là người đau khổ nhất, chị nhẫn tâm nhìn thầy ấy bị đã kích như vậy sao?”

“Nhưng bệnh của chị vốn là không thể chữa trị!” Tô Văn nhìn cô, nước mắt rơi như mưa, “Bệnh của chị, chị hiểu rất rõ ...”

Tạ Xuân Hồng suy sụp ngồi xuống, một lúc lâu mới nghẹn giọng nói: “Không thử thì làm sao biết được ... Chị bỏ cuộc như vậy, thầy ấy càng đau khổ ... Thầy ấy cảm thấy rằng mình đã không cố gắng hết sức, sẽ hối hận tiếc nuối cả đời ...”

Tô Văn ngưng khóc, sững sờ nhìn cô.

Ánh mắt Xuân Hồng kiên định nhìn cô nói: “Chị muốn cho thầy ấy không bao giờ thoát khỏi sự hối hận sao? Chị Tô Văn ... Hãy vì sự an lòng của thầy ấy, chị cũng cố gắng thử xem ... Huống chi, bệnh của chị cũng chưa chắc là không chữa được đúng không?”

Tô Văn yên lặng cúi đầu, rút khăn tay lau khô nước mắt, sau đó sửa soạn thu vén cho bản thân, sau đó thản nhiên nói: “Đừng cho Đường Sơ biết chị đã khóc.”

Trong chốc lát Đường Sơ đã mang cháo trở về, tiến về phía phòng ăn lấy bát, bung đến cho Tô Văn và Xuân Hồng mỗi người một bát.

Tạ Xuân Hồng tránh ra một chút, để cho Đường Sơ ngồi ở bên giường cẩn thận đút Tô Văn ăn, lặng yên nhìn dáng điệu thân mật của hai người bọn họ.

Sau khi ăn xong Đường Sơ thu dọn bát đĩa đem vào trong bếp, Tạ Xuân Hồng thật sự thấy mệt mỏi, đầu đau muốn nứt ra, đứng lên nói với Tô Văn: “Chị Tô Văn, chị hãy suy nghĩ lại đi, em về nhà trước, ngày mai sẽ trở lại thăm chị.”

Tô Văn gật gật đầu, vô cùng chân thành nói: “Xuân Hồng, cảm ơn em!”

Đường Sơ rửa tay xong đưa Xuân Hồng ra cửa, trên đường đi yên lặng không nói gì.

“Thầy Đường, thầy trở về với chị Tô Văn đi!”

Đường Sơ dừng bước đứng lại, nhà bọn họ và nhà Xuân Hồng đều nằm trong khu nhà tập thể của giáo viên, cách nhau không xa lắm, anh cũng không yên tâm để Tô Văn ở nhà một mình.

“Xuân Hồng, Tô Văn cô ấy ...” Đường Sơ là người cẩn thận, mặc dù Tô Văn che dấu vô cùng cẩn thận, anh cũng nhìn ra được khỏe mắt ửng đỏ của cô.

Tạ Xuân Hồng thấp giọng an ủi anh: “Thầy không cần phải lo lắng, em sẽ tận lực khuyên cô ấy.”

Đường Sơ cũng không nói gì thêm, vươn tay vuốt tóc cô, thở dài nói: “Thật sự cảm ơn em Xuân Hồng, em trở về nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Khi Tạ Xuân Hồng về đến nhà, Tạ Văn ở nhà thấy con gái đột ngột trở về đã hoảng sợ.

“Làm sao mà lại đột nhiên về nhà? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tạ Xuân Hồng miễn cưỡng cười cười: “Con không sao, là chị Tô Văn, chị ấy bị bệnh, con trở về thăm chị ấy.”

Tạ Văn thở ra nhẹ nhõm, lập tức nhíu mày nhìn cô: “Con với cô ấy coi như là lớn lên cùng nhau, cô ấy bị bệnh con cũng nên về lắm ... Nhưng mà ...”

Xuân Hồng ngăn ra: “Nhưng mà gì ạ?”

“Không có gì.” Tạ Văn lắc đầu, cầm quyển sách trong tay, thờ ơ hỏi: “Làm sao con biết Tô Văn bị bệnh, Đường Sơ nói với con à?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một hồi mới “Vâng” một tiếng

“Lần trước gặp thầy Đường ở bệnh viện đang mua thuốc cho chị Tô Văn, có nói chuyện vài câu ...” Tạ Xuân Hồng không muốn giải thích quá nhiều, lập tức đi về phòng ngủ, “Mẹ, con rất mệt, con đi ngủ trước.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 25: Em không được rời khỏi thế giới của anh

Tạ Xuân Hồng ngả đầu ra gối liền ngủ say, nằm trên giường không nhúc nhích. Nhưng đó là một giấc ngủ không yên ổn, rõ ràng là đầu đau muốn nứt ra, toàn thân mệt mỏi, lại cố tình không thể ngủ yên. Cứ mơ hết cảnh này đến cảnh khác, rồi lại giật mình tỉnh giấc, sau đó rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại thì trời đã tối đen, Tạ Xuân Hồng từ phòng ngủ đi ra, Tạ Văn vẫn ngồi nguyên tại vị trí ban đầu đọc sách.

“Đi rửa mặt đi, mẹ đi hâm nóng thức ăn, con ngồi chờ một chút.”

Tạ Xuân Hồng gật gật đầu, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, mới cảm thấy tinh thần thoải mái.

Nhìn đôi từ lúc lên xe đến giờ vẫn chưa ăn được thứ gì ra hồn nên Xuân Hồng ăn bữa cơm này thấy rất thoải mái, rất no nê, sau khi ăn xong cô dọn dẹp bát đĩa, nhìn lên đồng hồ đã thấy hơn mười giờ đêm.

“Mẹ nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Tạ Văn thờ ơ đáp một tiếng, khép sách lại hỏi: “Sức khỏe Tô Văn thế nào?”

Tạ Xuân Hồng thờ dãi nói: “Không tốt lắm, chị ấy gầy đi rất nhiều, bệnh tim bẩm sinh không khả quan lắm, không biết cụ thể thế nào. Chị ấy cũng không muốn đi khám bệnh, lần này con trở về là để khuyên nhủ chị ấy.”

Tạ Văn không nói thêm gì nữa, đi về phòng nghỉ ngơi.

Tạ Xuân Hồng đã ngủ đủ giấc, hiện tại chút xiu buồn ngủ cũng không có, ngây ngô cả nửa ngày mới chợt nhớ tới nên gọi cho điện cho Dịch Hồi.

Chuông reo thật lâu mới có người nghe, đầu dây bên kia quả thật có chút âm ỉ, Xuân Hồng nhú mày: “Trễ như vậy mà vẫn còn ở ngoài sao?”

Tiếng Dịch Hồi đều đều nghe không đoán được tâm tình, chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”

Xuân Hồng biết anh bận rộn, đoán chừng đang phải tiếp khách, cũng không để ý: “Em ngồi xe một đêm mệt chết đi được, cho nên đến thăm Tô Văn xong liền lập tức về nhà ngủ một giấc, vừa mới thức dậy ăn cơm, giờ không ngủ được nữa ...”

Xuân Hồng do dự một chút rồi hỏi: “Anh ... Sau hi em đi, mọi người có nói gì không?” đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Dịch Hồi trầm mặc một hồi sau đó nhàn nhạt nói: “Yên tâm, người nhà anh rất hiểu chuyện, sẽ không có ý kiến gì đâu. Còn em? Tình hình bên kia như thế nào?”

Tạ Xuân Hồng vừa nghĩ đến bệnh tình của Tô Văn liền rầu rĩ nói: “Thật không tốt, bệnh Tô Văn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của em rất nhiều, đã như vậy chị ấy còn cố chấp, không tình nguyện đi chữa bệnh ... Em sẽ hết sức khuyên chị ấy.”

Dịch Hồi không tự chủ được dịu dàng an ủi cô: “Đừng nóng vội, anh ở đây đã sắp xếp xong xuôi bác sĩ và phòng bệnh, em yên tâm, cô ấy nhất định sẽ nhận được sự điều trị tốt nhất.”

Xuân Hồng vốn đang lo lắng bị mấy câu nói trấn an của Dịch Hồi làm cho vô cùng yên tâm, khẽ mỉm cười nói: “Dịch Hồi, cảm ơn anh.”

Dịch Hồi nhàn nhạt cười lên: “Ngốc ạ, nói cảm ơn ta làm gì? Em ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn!”

Trong lòng Xuân Hồng có chút cảm động không được tự nhiên, chỉ đành nói hai tiếng “Ngủ ngon”, giống như đang muốn trốn tránh cái gì đó, vội vàng cúp điện thoại.

Lần này được Dịch Hồi xoa dịu đúng nỗi bất an, Xuân Hồng cảm giác ngủ rất ngon, ngủ một giấc không mộng mị cho đến khi trời sáng.

Theo thói quen cô rời giường liền chuẩn bị đi làm điểm tâm.

Lúc ăn cơm Xuân Hồng nói: “Mẹ, con chỉ ở lại nhà trong thời gian rất ngắn.”

Tạ Văn không để ý lăm găt đầu một cái: “Mẹ biết, con có chuyện bận rộn thì cứ đi, không cần nói với mẹ, lúc đi nhớ gọi điện cho mẹ là được.”

Tạ Xuân Hồng còn muốn nói thêm nhưng bị thái độ không mặn không nhạt của Tạ Văn chặn ngang không thể nói.

Sau khi Tạ Văn đi khỏi, Xuân Hồng cũng ra cửa, lập tức đến nhà Đường Sơ.

Sắc mặt của Tô Văn càng thêm xấu đi, lúc nhìn thấy Xuân Hồng cũng miễn cưỡng cười nói.

Tạ Xuân Hồng còn chưa mở miệng, Tô Văn liền khoát tay ý bảo cô không cần phải nói.

“Xuân Hồng, chị đã bàn bạc với A Sơ rồi, hôm nay cùng em về thành phố N, chị sẽ phối hợp với bác sĩ chữa bệnh cho thật tốt.”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt, sau đó vui mừng nhìn Đường Sơ.

Trong ánh mắt Đường Sơ về u sầu đã tan đi rất nhiều, nhìn Xuân Hồng găt đầu cười nói: “Tôi hôm qua Tô Văn đã đồng ý ... Xuân Hồng, thật là cảm ơn em!”

Tạ Xuân Hồng ngồi ở mép giường, cầm tay Tô Văn nói: “Chị Tô Văn, chị có suy nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn ... Anh chị yên tâm, ở thành phố N đã chuẩn bị xong, chị nhất định sẽ nhận được sự điều trị tốt nhất!”

Hành lý cũng đã chuẩn bị xong từ tối qua, cho nên ba người rất nhanh đi ra cửa.

Thị trấn nhỏ nằm heo hút, căn bản cũng không có xe taxi, Đường Sơ không còn cách nào khác là đi Tô Văn từng bước đến trạm xe.

Tạ Xuân Hồng kéo hành lý đi phía sau, nhìn bóng lưng bọn họ không khỏi cảm thấy chút chua xót trong lòng. Bọn họ yêu nhau nhiều như thế, tại sao lại nhiều đau khổ như vậy?

Nếu như Đường Sơ biết Tô Văn giấu giếm như vậy ... Liệu có trách cô ấy hay không?

Vừa mới đi được một chút, thì thấy một chiếc xe màu xám bạc dừng lại bên cạnh họ.

Dịch Hồi đẩy cửa xe bước xuống, đại khái là lái xe đường dài suốt một đêm, trán có lấm tấm chút mồ hôi, cả người phát ra một loại quyền rũ hoang dã, làm cho nhịp tim Xuân Hồng bất chợt nhanh lên một nhịp, cảm thấy Dịch Hồi bây giờ có một sức hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời.

Dịch Hồi khẽ mỉm cười: “Xin lỗi, bởi vì giải quyết một số việc nên đến hơi trễ, nhưng vẫn bắt kịp được mọi người. Sức khỏe Tô Văn e rằng không thích hợp để đi xe lửa, bởi vì đoạn đường tương đối dài nên tôi cố ý lái xe đến đây, Tô Văn có thể nằm, sẽ tương đối thoải mái.”

Tô Văn dựa vào Đường Sơ, nhìn Dịch Hồi cảm kích cười cười: “Không phải giải thích gì, chúng tôi rất cảm ơn anh!”

Vừa nói vừa nhìn về phía Xuân Hồng: “Tiểu Xuân Hồng tìm được người đàn ông tốt như thế này, mắt nhìn quả là không tệ.”

Tạ Xuân Hồng cười cười không nói, cùng Đường Sơ đỡ cô vào ngồi trong xe.

Xuân Hồng ngồi vào ghế phụ một cách tự nhiên, nghiêng mặt nhìn Dịch Hồi đang nghiêm túc lái xe nhẹ giọng nói: “Tôi hôm qua khi em gọi điện cho anh, anh đang lái xe sao?”

Dịch Hồi găt đầu một cái: “Lúc đó đang ở trạm thu phí, nên tương đối ồn ào.”

Xuân Hồng vừa nghe không khỏi có chút lo lắng nhìn anh, lái xe suốt một đêm không nghỉ ngơi, bây giờ còn có thể lái thêm một ngày nữa sao?

Dịch Hồi dường như nhìn thấy ý nghĩ của Xuân Hồng, đưa tay vuốt mặt cô cười nói: “Yên tâm đi, anh xuất thân từ quân ngũ, đeo đồ nặng đi bộ mấy ngày trời trong núi cũng không có vấn đề gì, lái xe như thế này chẳng là gì cả!”

Đường Sơ lấy từ trong túi xách ra một tấm mền mỏng đưa cho Tô Văn đắp, nghe được đoạn đối thoại của bọn họ liền vội vàng nói: “Anh Dịch nếu mệt thì để tôi lái xe cho.”

Từ kính chiếu hậu Dịch Hồi quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lùng trả lời: “Không cần, Tô Văn còn cần anh chăm sóc.”

Nói nhảm, dĩ nhiên là không thể nào, anh sao có thể để Xuân Hồng ngồi bên cạnh tình địch chứ?

Khi đến thành phố N thì trời đã tối, Dịch Hồi lái xe đưa bọn họ đến thẳng bệnh viện, bởi vì đã được sắp xếp trước đó, cho nên Tô Văn được trực tiếp đưa vào phòng bệnh.

Bệnh viện đã tan làm từ lâu, chỉ còn bác sĩ trực cấp cứu, cho nên bác sĩ và y tá chỉ làm chút kiểm tra đơn giản rồi rời đi. Xuân Hồng đi mua com tối, mấy người cùng nhau vội vã giải quyết bữa tối trong bệnh viện.

Dịch Hồi sắp xếp phòng bệnh cao cấp, bên cạnh giường bệnh của Tô Văn còn có một cái giường nhỏ để người chăm bệnh có thể nghỉ ngơi vào ban

đêm, tất cả đều được an bày rất chu tất nên Xuân Hồng rất yên tâm cùng Dịch Hồi đi về.

Vừa về tới nhà, Tạ Xuân Hồng liền ngâm mình trong bồn tắm, vừa tắm vừa gọi điện cho Hà Giai Hi.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nhắc máy, lại là một giọng nam trầm rất êm tai.

Tạ Xuân Hồng ngáy ngẩn cả người, nhìn lại điện thoại xem có nhầm số không, mới nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi Hà Giai Hi có ở đó không?”

Bên kia ngừng một chút, mới khẽ cười nói: “Chờ chút.”

Trong chốc lát giọng nói của Hà Giai Hi truyền tới, Xuân Hồng nghe giọng của cô giống như đang tức giận.

“Xuân Hồng? Chuyện gì?”

“Giai Hi, Tô Văn đã vào bệnh viện, đúng như lời cậu nói, là bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng.”

Hà Giai Hi trong nháy mắt khôi phục lại giọng nói tỉnh táo như thường ngày: “Ngày mai mình sẽ khám một chút, tình hình như thế nào mình sẽ lập tức nói cho cậu biết, không phải tất cả bệnh tim đều không trị được, cậu không cần phải lo lắng, mình... Á á....”

Tạ Xuân Hồng giật mình một cái thiếu chút nữa là rơi cả điện thoại vào nước: “Giai Hi? Sao thế?”

Hà Giai Hi tức giận mắng một tiếng: “Mạc Hạo Khanh anh muốn gì! Xuân Hồng... Cứ vậy đi, mình cúp máy!”

Tạ Xuân Hồng im lặng để điện thoại xuống, mặc quần áo đi ra ngoài.

Dịch Hồi không biết đi đâu rồi, Tạ Xuân Hồng cũng không đi tìm anh, ngó tới ngó lui rồi quay mình đi vào phòng ngủ, mới vừa đi tới mép giường đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ngã xuống giường.

Tạ Xuân Hồng kêu lên một tiếng, liều mạng muốn bò dậy lại bị người phía sau gắt gao ép tới. Hơi thở quen thuộc phả vào gáy, Xuân Hồng tức giận mắng: “Dịch Hồi anh muốn làm gì!”

(Ở đây đã được tinh lược xxxx chữ)-_-

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 26: Dạy anh làm cách nào để buông tha em

Dịch Hồi như muốn chứng minh điều gì đó, quán lấy Xuân Hồng một lần lại một lần nữa, đợi đến khi lấy lại được hơi thở bình thường thì Tạ Xuân Hồng đã mệt mỏi đến nỗi không thể đứng lên được, nên cho dù Dịch Hồi vẫn ôm cô thật chặt cô vẫn không buông tay, cô cũng không còn sức lực để giãy giụa, không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy đi vào giấc ngủ say.

Dịch Hồi điều chỉnh tư thế để cô có thể ngủ thoải mái hơn, hôn lên vầng trán ẩm ướt của cô, nhẹ giọng nói: “Em là của anh, anh sẽ không để em rời đi!”

Âm thanh kia nghe giống như được truyền từ xa tới, nhẹ nhàng bay vào hư vô mờ mịt trong giấc mộng. Tạ Xuân Hồng có chút vô thức đáp “Ừ” một tiếng, sau đó cái gì cũng không còn biết nữa.

Ngày thức hai khi... tỉnh lại, toàn thân Tạ Xuân Hồng giống như bị xe vừa nghiền qua, vô cùng bụn rụn, không khỏi uất hận mà cẩu vào cánh tay Dịch Hồi, nhưng mà bắp tay Dịch Hồi rất cứng, Xuân Hồng hoàn toàn không cẩu được, vì vậy càng thêm tức giận.

Dịch Hồi nhắm mắt giữ chặt cánh tay đang rảnh rồi kia, đem Xuân Hồng ôm chặt vào lòng.

Xuân Hồng vô cùng tức giận, dùng sức đập vào cánh tay của anh kêu: “Dậy dậy! Anh là heo à!”

Được ăn uống no đủ nên người đàn ông kia tinh thần cực kỳ sáng khoái, Dịch Hồi trầm giọng cười lên, làm cho Xuân Hồng cảm giác lồng ngực của anh hơi rung động.

“Anh cảnh cáo em, sáng sớm chó có lợn xộn, nếu không anh không chịu trách nhiệm đâu!”

Tạ Xuân Hồng quả nhiên yên tĩnh lại, cau mày lầm bầm: “Anh chính là cầm thú, tối qua phát điên cái gì vậy?”

“À.....” Dịch Hồi duỗi người, lười biếng ôm cô nói: “Ai bảo em chọc giận anh?”

Xuân Hồng thở dài, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh tức giận phải không? Bởi vì em rời bỏ bữa tối ở nhà anh?”

Dịch Hồi nhàn nhạt nói: “Biết mình sai rồi?”

Tạ Xuân Hồng đem đầu chôn vào trong ngực anh, buồn buồn nói: “Em biết như vậy là không đúng ... Nhưng bệnh tình của Tô Văn nguy hiểm như thế, em và cô ấy cùng lớn lên bên nhau, nói thế nào đi nữa cũng không bỏ mặt cô ấy được. Dịch Hồi, thật xin lỗi, đã để cho anh khó xử, nếu không ... Em tới nhà anh nói xin lỗi được không?”

Dịch Hồi đưa tay vuốt ve tấm lưng trần của cô, hồi lâu mới hừ một tiếng: “Em cho rằng người nhà anh dễ giận như vậy? Nhìn thái độ nhận biết được sai lầm của em lần này anh tạm tha cho em!”

Tạ Xuân Hồng cao hứng hôn lên mặt anh một cái: “Anh trai thật tốt ... Thật ra lúc ở thị trấn Nam Kiều nhìn thấy anh từ trên xe bước xuống, em thật là rất cảm động ...”

Dịch Hồi đắc ý cười to, chế nhạo cô: “Thế nào? Lúc đó nhìn thấy anh trai có phải giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống không? Bộ đáng cười mấy ngũ sắc đi cứu người có phải rất hấp dẫn hay không?”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh: “Làm sao anh biết?”

Dịch Hồi nhíu mày: “Lúc ấy em nhìn chằm chằm, còn thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng ...”

Tạ Xuân Hồng nín thanh, quyết định thật nhanh đưa tay đẩy anh ra, xoay mình đưa lưng về phía anh.

Dịch Hồi càng cười vui vẻ hơn, cọ sát vào người cô hỏi: “Thế nào? Thẹn quá hóa giận à?”

Tạ Xuân Hồng bất ngờ vươn tay bấm vào phần thịt mềm mại bên hông anh, hung hăng cấu một cái mới buông ra.

Dịch Hồi toàn thân cứng đờ, gất gao nhịn kêu đau, chậm rãi đưa tay ra.

Tạ Xuân Hồng bị dọa đến hoảng sợ hết âm lên, cuống quýt phóng xuống giường.

Dịch Hồi nhanh tay lẹ mắt bắt được mắt cá chân của cô kéo lại, thở hào hển hỏi: “Em có thể chạy thoát sao?”

Tạ Xuân Hồng đến động đậy cũng không dám, tối quan chiến đấu hăng hái cả đêm “vị tướng quân nho nhỏ” vẫn lấy lại được tinh thần ngẩng đầu lên, cứng rắn áp vào bắp đùi cô.

Xuân Hồng lời kéo khóc lóc cầu xin tha thứ: “Đừng mà ... anh trai, xin giờ cao đánh khẽ ...”

Dịch Hồi biết tối qua cô mệt mỏi đến nhường nào, không muốn dày vò cô nữa, ôm cô thở hắt hển một hồi, thở đến nỗi cơ thể có chút xao động, hôn lên trán cô nói: “Đậy thôi, đi làm trễ anh trừ lương em!”

Dịch Hồi vừa muốn đứng dậy lại bị Xuân Hồng kéo lại

“Dịch Hồi ...” Tạ Xuân Hồng ngập ngừng nói, “Hôm nay em có thể xin nghỉ được không? Em muốn đến bệnh viện ...”

Dịch Hồi trầm mặc trong chốc lát cười véo má cô: “Được, có chuyện gì thì phải gọi cho anh.”

Dịch Hồi đưa Xuân Hồng đến cổng bệnh viện rồi quay về công ty, mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng không thể nào ích kỷ liều mạng cưỡng ép cô, dù sao người kia cũng không phải là người cô nói lãng quên là lãng quên được.

Lần đầu tiên Dịch Hồi cảm giác mình có chút bi ai, cười cười tự giễu, tự nhiên anh lại giảm xuống mức độ như vậy, muốn dùng sự áy náy và cảm động để giữ lại bên mình một phụ nữ.

Nhưng còn biện pháp nào khác đây? Ai bảo anh chậm nhiều năm như vậy, khi anh gặp cô, trong lòng cô đã bị một gã Đường Sơ dụ dỗ ám áp xâm chiếm, không thể cho một người nào khác chen vào.

Chẳng qua anh thừa nhận đứng người, tuyệt đối không buông tay, mặc dù thâm căn cố đế, anh cũng muốn nhổ tận gốc, để trong lòng cô từ nay chỉ có một mình anh!

Tạ Xuân Hồng mang điểm tâm tới, sắc mặt Tô Văn nhìn qua cũng không tệ lắm, lúc bác sĩ đi kiểm tra vào buổi sáng, mọi phương diện đều đã khá lên.

Không bao lâu sau Hà Giai Hi cũng tới, người mặc áo blu trắng đáng người đứng thẳng, mạnh mẽ giao phó công việc cho các bác sĩ thực tập đứng bên cạnh, sau đó mới cầm hồ sơ bệnh án đi vào phòng.

Tạ Xuân Hồng vội vàng đứng lên giới thiệu: “Vị bác sĩ này là bạn của em, nữ vương của khoa ngoại, Hà Giai Hi!”

Hà Giai Hi lắc đầu cười: “Đừng đề cao mình như vậy, mình không dám khám cho bạn cậu đâu.”

Hà Giai Hi tiến lên làm một vài kiểm tra đơn giản, sau khi hỏi mấy vấn đề, vừa viết vào bệnh án vừa nói: “Tiểu Luru, em mang bệnh nhân đi đo điện tâm đồ trước đi.”

Hà Giai Hi đóng bệnh án lại hỏi Đường Sơ: “Cô ấy xuất hiện triệu chứng bệnh lần đầu tiên khi nào?”

“Mấy năm trước, cơ thể cô ấy vốn không được tốt, nhưng hai năm gần đây càng ngày càng nghiêm trọng.”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nói: “Thầy Đường, người dẫn chị Tô Văn đi kiểm tra đi, một mình chị ấy đi không an tâm.”

Đường Sơ gật đầu một cái, lập tức đi theo về phía trước.

“Giai Hi, Tô Văn biết mình có bệnh tim bẩm sinh, nhưng cô ấy không nói với Đường Sơ.”

Hà Giai Hi gật đầu hiểu biết, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Xuân Hồng đột nhiên hiểu ra được chuyện gì liền cười rộ lên: “Người đàn ông này cũng không tồi ... Thầy Đường? Mình biết cậu lâu như vậy, mình cũng chưa nhìn thấy cậu nhiệt tình như thế này?”

Xuân Hồng có chút không tự nhiên: “Thầy ấy là thầy giáo năm cấp ba của mình, còn Tô Văn ... Mình và chị ấy lớn lên cùng nhau, quan hệ rất tốt!”

“Là sao?” Hà Giai Hi cười sâu hơn, thỉnh thoảng hỏi: “Đây chính là người làm cho cậu ‘Chết cũng không quên’ đó sao?”

Tạ Xuân Hồng bị nhìn thấu tâm can nên tỏ ra lúng túng, thờ dãi nói: “Bác sĩ đại nhân của tôi, cậu thật đúng là rất sắc bén!”

“Hừ, trong lòng cậu muốn cái gì đều viết cả lên mặt đấy này!”

Tạ Xuân Hồng thân nhiên cười một tiếng: “Tôi qua ... Minh hình như nghe được tên ‘Mạc Hạo Khanh’? Thế nào? Rốt cuộc bị anh ta ăn sạch sành sanh à?”

Thật hiếm thấy Hà Giai Hi đỏ mặt, ngay sau đó hung tợn nhìn chằm chằm cô nói: “Đừng trách chị đây cảnh cáo nhà người, Dịch Hồi đối tốt với nhà người không có nghĩa là cái gì cũng không biết, nhà người đừng có khư khư giữ mãi quá khứ trong lòng!”

Xuân Hồng nhún nhún vai: “Dịch Hồi không phải là người dễ nổi giận như vậy ...”

Tạ Xuân Hồng phản kích hơi quá, mới vừa rồi đây lúc Dịch Hồi lái xe rời đi, rõ ràng sắc mặt không tốt chút nào.

Hà Giai Hi chẳng muốn nói gì thêm, đoán chừng đã có kết quả kiểm tra, liền lôi Xuân Hồng đi.

Dáng vẻ Hà Giai Hi nghiêm túc, vẻ mặt không thay đổi nhìn kết quả kiểm tra trong bệnh án, nhàn nhạt nói: “Anh Đường, anh đưa chị Tô về phòng trước đi, tránh mệt nhọc quá độ.”

Đường Sơ cùng Tô Văn vừa đi, Hà Giai Hi liền nhủ thầm nói với Xuân Hồng: “Bên phải bị phình to, PR đang ở giai đoạn bị kéo giãn, nhịp tim rối loạn Haiz ----- rất không lạc quan!” (đoạn PR xem hình đính kèm phía dưới ^.^)

Tạ Xuân Hồng cũng gấp: “Rốt cuộc thế nào?”

Hà Giai Hi than thở: “Nói về bệnh tim bẩm sinh, nếu mình chuẩn đoán đúng, thì đây là bị dị dạng van tim ba lá, loại bệnh tim bẩm sinh này rất phức tạp, bình thường đều chết ở tuổi thiếu nhi, tốt lắm thì cũng không qua khỏi hai mươi tuổi ... Cô ấy có thể sống lâu như vậy, không thể nói là bất hạnh, chẳng qua bây giờ tim càng lúc càng suy, sợ rằng sống không được bao lâu nữa.”

“Làm sao thế được?” Tạ Xuân Hồng mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy không có cách nào tiếp nhận nỗi thông tin này, “Không điều trị hết được sao?”

Hà Giai Hi trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Mình sẽ cố gắng hết sức, bây giờ còn phải làm siêu âm tim để đưa ra chẩn đoán chính xác nhất.”

Hà Giai Hi đứng lên vỗ vỗ vai cô để an ủi, để cô ngồi lại đó rồi rời đi.

Xuân Hồng mất cả nửa ngày mới điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó mới đẩy cửa phòng bệnh đi vào. n

“Bác sĩ nói thế nào?” Đường Sơ vội vàng hỏi ngay.

Tạ Xuân Hồng cười trấn an nói: “Đừng vội, bác sĩ nói sẽ cố gắng hết sức, bệnh tim không phải ngày một ngày hai có thể chữa dứt được, hai người chó có lo lắng như vậy.”

Tô Văn lặng thinh không nói nhìn Xuân Hồng, trong lòng dường như đã biết trước được kết quả.

Đường Sơ cảm kích nói: “Thật là cảm ơn em Xuân Hồng, nhờ em chăm sóc Tô Văn, thầy phải tạt qua nhà một tí, ba mẹ thầy biết Tô Văn bị bệnh nên rất lo lắng, thầy phải về nhà lấy ít đồ, rất mau sẽ trở lại.”

Nhà Đường Sơ ở trong thành phố N, Tạ Xuân Hồng gật đầu: “Thầy yên tâm, ở đây cứ giao cho em.”

Sau khi Đường Sơ đi, Tô Văn liền cười khỏ nói: “Đừng gạt chị, rốt cuộc thế nào?”

Tạ Xuân Hồng nắm tay cô nhẹ nhàng an ủi: “Bác sĩ Hà sẽ cố hết sức.”

Đôi mắt Tô Văn bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn cô, gương mặt kiên trì: “Chị phải biết được sự thật, Xuân Hồng, chị đã chuẩn bị tâm lý, chị nhất định phải nắm được tình huống của chị.”

Tạ Xuân Hồng do dự hồi lâu mới đem tất cả những gì Hà Giai Hi nói với cô nói lại cho Tô Văn rõ.

Tô Văn lắng lắng nghe, cười cười nói: “Chị đã sớm biết kết quả như thế này ... Em yên tâm, chị sẽ tích cực phối hợp điều trị, chị không mong có thể khỏi hẳn, chỉ mong A Sơ có thể yên tâm ... Sau khi chị đi, anh ấy sẽ ít hối hận thống khổ hơn một chút.”

Trái tim Tạ Xuân Hồng như thất lại, giọng nói không tự chủ được có chút nghẹn ngào: “Chị Tô Văn, chị đừng nói vậy ... Bây giờ còn chưa biết trước được gì, chị nhất định sẽ lành bệnh!”

Tô Văn vỗ vỗ tay cô, nở một nụ cười bình tĩnh lạ thường: “Nhỏ ngọc này, chị sống nhiều năm như vậy, đã làm rất may mắn rồi, em không cần khổ sở vì chị!”

Tô Văn nằm xuống nhắm mắt lại: “Xuân Hồng, em làm gì làm đi, không cần trông chừng chị, chị hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Tạ Xuân Hồng không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Một mình ngồi ở vườn hoa trong bệnh viện, nhìn bệnh nhân, bác sĩ và các y tá, Tạ Xuân Hồng không biết nói với Đường Sơ thế nào.

Bất kể như thế nào, cũng không thể gạt được Đường Sơ, anh ấy mà biết ... Có phải sẽ rất khổ sở hay không?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên nhớ tới một người mình có thể bày tỏ, cô lòi điện thoại ra vô thức bấm số của Dịch Hồi

Đầu dây bên kia nhận điện thoại rất nhanh, lại một lát sau mới nói

“Sao thế?”

Tạ Xuân Hồng đoán được anh vừa mới trong cuộc họp đi ra ngoài để nghe, có chút đau lòng nói: “Nếu anh bận rộn, thì để nói chuyện sau vậy!”

Dịch Hồi ngừng một lát, mở miệng cười: “Được rồi, bây giờ có thể nói chuyện được.”

Xuân Hồng lại trầm mặc, không biết nên nói thế nào, giống như có rất nhiều lời nhưng lại đột nhiên không thể mở miệng nói ra.

Dịch Hồi cũng không thúc giục cô, ở đầu dây bên kia lắng lắng chờ.

“Dịch Hồi ...” Giọng nói Tạ Xuân Hồng như đang cố đè nén tiếng khóc, “Bệnh của Tô Văn cực kỳ nguy hiểm, rất có thể không sống được bao lâu ...”

Giọng Dịch Hồi trầm ấm nhỏ nhẹ trấn an cô: “Đừng có nóng, chúng ta có thể tìm bác sĩ giỏi hơn để khám, em yên tâm, bệnh của cô ấy nhất định sẽ chữa khỏi.”

Thật ra trong lòng Dịch Hồi cũng biết không có cách nào, hiện tại nói ra những lời này cũng chỉ để an ủi cô mà thôi. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Tạ Xuân Hồng nghe lời anh nói, trong lòng từ từ an tĩnh lại, khụt khịt nói: “Dịch Hồi anh bận rộn thì làm việc đi, em không sao!”

Dịch Hồi nhẹ nhàng bật cười: “Đồ ngọc, buổi tối anh tới đón em?”

“Vâng, em chờ anh!”

Cúp điện thoại, Tạ Xuân Hồng dường như lấy lại chút tinh thần, đứng lên hướng về khu nội trú của bệnh viện đi tới.

Lúc quay trở lại Đường Sơ có vẻ mệt mỏi, Tạ Xuân Hồng ngồi trên ghế bên ngoài phòng bệnh chờ anh, lúc thấy anh vội vàng giơ ngón trỏ để ngang miệng ra dấu bảo anh chớ gây ra tiếng động.

Đường Sơ ngồi xuống bên cô, Xuân Hồng chỉ chỉ vào phòng bệnh nhỏ giọng: “Chị Tô Văn đang ngủ.”

Đường Sơ gật đầu một cái, cũng giảm âm lượng giọng nói hỏi: “Kết quả kiểm tra thế nào? Bác sĩ nói ra sao?”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc đưa tay lấy bảng kết quả kiểm tra đưa cho anh: “Đừng khẩn trương, ngày mai sẽ có chuyên gia tìm mạch đến hội chẩn, nhất định sẽ tìm ra biện pháp điều trị tốt nhất!”

Đường Sơ cố gắng đè nén nỗi sợ hãi đau đớn đang trào dâng trong lòng, dùng sức nắm lấy tờ giấy kết quả đến nỗi ngón tay trắng bệch, hồi lâu bình tĩnh lại nói: “Cám ơn, thầy sẽ không bỏ cuộc đâu ... Cho dù chỉ còn một chút hy vọng nhỏ nhoi, thầy nhất định sẽ không bỏ cuộc!”

Chương 32: Chương 27: Đợi đến ngày tận thế

Dịch Hồi mời các chuyên gia tìm mạch tử các nơi về lập thành một tổ đặc biệt, cùng nhau nghiên cứu bệnh tình của Tô Văn để tìm ra phương pháp điều trị tối ưu nhất.

Nhưng đã thảo luận cả hai ngày rồi vẫn không có kết quả, mọi người đều có ý kiến riêng của mình, bệnh tình Tô Văn quả thật rất phức tạp, hơn nữa thể trạng của cô càng ngày càng suy yếu, không thích hợp để chịu đựng những cuộc đại phẫu thuật có độ nguy hiểm cao, nhưng khi kiểm tra lại phát hiện nhiều bộ phận trong cơ thể Tô Văn đã có dấu hiệu suy kiệt, nếu không nhanh chóng giải phẫu thì nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội.

Cả người Đường Sơ tiểu tụy đi rất nhiều, khuôn mặt vốn luôn dịu dàng ôn nhu, thì giờ đây như có mây đen bao phủ, thấy như vậy trong lòng Tạ Xuân Hồng tự nhiên thấy xót xa không dứt.

Buổi trưa hôm đó theo thường lệ Tạ Xuân Hồng đến bệnh viện, mang theo canh do cô nấu đến cho Tô Văn, không nghĩ tới việc vừa bước ra khỏi thang máy liền nghe tiếng tranh chấp ngay phía sau cánh cửa thang bộ.

Trong đầu Xuân Hồng nghĩ phải đi nhanh lên, tự nhiên thoáng nghe thấy tiếng của Đường Sơ, liền không tự chủ được mà dừng bước.

Giọng nói Đường Sơ rõ ràng là toát ra sự mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, tự nhiên mang theo chút khẩn cầu bên trong.

“Ba, ba không cần nói nữa, tự con sẽ nghĩ cách.”

“Con có cách gì?” Một giọng nam trầm mạnh xa lại mang theo sự tức giận.

Đường Sơ không nói, một giọng nữ hết sức lo lắng vang lên: “A Sơ, sao con cố chấp như vậy? Ban đầu ba mẹ không đồng ý con vì người phụ nữ đó bỏ đi tiền đồ của mình, con không nghe chúng ta, cùng người phụ nữ đó đến thị trấn hẻo lánh đó làm thầy giáo, chúng ta cũng không nói gì thêm, con kết hôn cũng không thông báo với ba mẹ, mẹ và ba con cũng không trách con, nhưng con vẫn là con của ba mẹ, những tức giận nhất thời đó cũng đã qua. Con không thường về nhà, những năm tháng này chúng ta rất lo lắng cho con ... Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, con còn muốn hy vọng gì nữa?”

“A Sơ, mẹ con đã vì con mà ham tâm tổn trí, người phụ nữ kia có gì tốt, có gì đáng giá mà con phải đánh đổi hết vì cô ta như vậy?”

Đường Sơ mở miệng trong lúc giọng nói mang theo sự thống khổ vô cùng: “Ba, mẹ, xin đừng nói gì thêm ... Ba mẹ từ nhỏ đã dạy con nên làm người có trách nhiệm, Tô Văn là vợ con, con có trách nhiệm chăm sóc cô ấy, bây giờ cô ấy bệnh nặng như vậy, ba mẹ bảo làm sao con có thể rời bỏ cô ấy được?”

Ba Đường và mẹ Đường nhất thời cũng không phản đối, Đường Sơ tiếp tục khuyên bọn họ: “Con biết ba mẹ muốn tốt cho con, nhưng là con không thể bỏ Tô Văn được, vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ cô ấy ... Mẹ, con bây giờ bỏ rơi cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ sống không nổi, con làm sao có thể bỏ rơi cô ấy?”

Tạ Xuân Hồng nghe đến đó, từng đợt chua xót cứ trào dâng trong lòng, đương nhiên Đường Sơ sẽ vì Tô Văn mà từ bỏ tất cả, anh ấy hẳn phải yêu rất nhiều mới có thể từ bỏ cả người thân, dứt khoát từ bỏ luôn cả tương lai sáng lạng của mình.

Xuân Hồng tựa vào tường, đột nhiên nhớ ra mình chưa bao giờ gặp được ba ... Nếu như ngay từ đầu, ba cô có thể giống như Đường Sơ dũng cảm kiên định, thì chắc hẳn mẹ cô cũng không phải sống hiu quạnh trong nửa đời còn lại chẳng?

Tạ Xuân Hồng không nghe tiếp nữa, ôm bình giữ nhiệt đi về phía phòng bệnh.

Tô Văn dựa vào đầu giường đọc tạp chí, ánh mặt trời người cửa sổ chiếu vào khuôn mặt cô, làm cô càng thêm tái nhợt, nhìn thấy Xuân Hồng tới cô nở một nụ cười yếu ớt.

Xuân Hồng đặt bình giữ nhiệt xuống, giúp Tô Văn điều chỉnh cái gối cho đúng vị trí để cô dựa vào thoải mái hơn một chút, sau đó mới lấy chén muỗng, múc canh ra.

“Tự chị ăn được.” Tô Văn nhận lấy chén canh rồi từ từ uống, “Mùi rất thơm, cảm ơn em, em không cần phiền phức như vậy, ngày ngày mang đồ ăn tới ... Thức ăn ở bệnh viện cũng không tệ lắm!”

“Thức ăn trong bệnh viện nếu không tệ, thì chị đâu phải càng ngày càng gầy đi thế này!”

Tạ Xuân Hồng trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Chị biết mẹ em đã bao lâu rồi?”

Tô Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Hon hai mươi năm ... Khi đó chị còn nhỏ, em còn chưa biết nói, công việc của mẹ em bận rộn lại mang theo em nên rất cực khổ, bà nội chị nhìn thấy cảnh đó quả thật không chịu nổi, liền bảo mẹ em để bà trông em giúp, cho nên biết rất nhiều năm ... Thế nào? Sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện này?”

“Không có gì ...” Xuân Hồng thở dài: “Mẹ em cho tới bây giờ vẫn không kể cho em những chuyện của bà, nếu không phải chị kể cho em thì cái gì em cũng không biết ...”

Tô Văn đưa tay vỗ vỗ cô: “Mẹ em không muốn em phải khổ sở, hơn nữa bà ấy ... Đại khái là không có cách nào để nhắc đến đoạn quá khứ đó. Mỗi người chúng ta đều có một đoạn quá khứ không muốn nhắc đến, ba em chính là người mẹ em không muốn nhắc đến để nhớ lại.”

Xuân Hồng nắm bàn tay mảnh khảnh gầy yếu của Tô Văn: “Có thể vì người mình yêu từ bỏ tất cả, thật khó mà tìm được. Ba em đã không thể vì mẹ em mà từ bỏ, làm cho mẹ em cô độc cả đời ... Cho nên chị thật là may mắn, có thể gặp một người có thể vì chị từ bỏ mọi thứ, thầy Đường thật sự là một người đàn ông tốt!”

Tô Văn ngừng đầu nhìn cô, không lên tiếng nhưng trong ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, ánh mắt thông suốt như nhìn thấu những suy nghĩ của Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng có chút chột dạ cúi đầu, trong lúc nhất thời cực kỳ hối hận sự mau miệng của mình, đang suy nghĩ làm thế nào để đổi chủ đề, liền nghe Tô Văn nở nụ cười nhẹ giọng nói.

“Đồ ngọc, anh Dịch không phải là đàn ông tốt sao? Có thể vì thầy của bạn gái chạy đông chạy tây, không ngại cực khổ, người như anh ấy không phải cũng khó tìm sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, ngay sau đó cũng cười lên: “Phải, Dịch Hồi đối với em quả thật rất tốt!”

Đang trò chuyện, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Đường Sơ cười đi tới, sau lưng còn có một đôi vợ chồng trung niên.

Xuân Hồng vừa nhìn cũng biết bọn họ là ba mẹ của Đường Sơ.

“Tiểu Văn, ba mẹ muốn đến thăm em.” Đường Sơ ngồi ở mép giường dịu dàng vuốt tóc cô.

Tô Văn nhìn qua có chút khần trương, mở miệng chào nhưng không biết nên gọi bọn họ như thế nào, nửa ngày mới vô cùng áy náy nói: “Thật xin lỗi đã khiến cho hai vị lo lắng!”

Mẹ Đường liền vội vàng tiến đến cầm tay cô, đau lòng nhìn cô: “Đứa nhỏ này thật là, sao đáng thương thế, làm thế nào mà gầy như vậy chứ!”

Tô Văn kinh ngạc nhìn Đường Sơ, thấy được nụ cười khích lệ của anh liền cười với mẹ Đường nói: “Không sao ạ, con sẽ cố gắng chăm sóc tốt bản thân.”

Mẹ Đường thở dài: “Nhiều năm như vậy, A Sơ cũng ít trở về nhà, mẹ cùng ba nó đã sớm muốn đến ... Con là một cô gái tốt, có con làm con dâu chúng ta, chúng ta thật thích thú, tiểu Văn, nếu A Sơ cưới con, con cũng chính là người của nhà họ Đường, không cần khách khí với ba mẹ!”

Ba Đường nhìn qua tương đối nghiêm túc, mang mắt kính dày cộm, mặc quần áo tây trang chỉnh tề, nghe vợ nói vậy cũng khẽ gật đầu đồng ý.

Tô Văn rút cuộc cũng không kim được nước mắt chảy xuống, cô vẫn cảm thấy mắc nợ nhà họ Đường quá nhiều, bắt mất đứa con họ yêu thương nhất, làm hại Đường Sơ nhiều năm như vậy chưa trở về thăm nhà, mặc dù Đường Sơ chưa bao giờ oán trách, nhưng những ngày lễ tết thấy Đường Sơ do dự không dám gọi nhà hỏi thăm, cô cũng lặng lẽ tự trách.

“Mẹ, ba ...”

Mẹ Đường có chút kích động, lau nước mắt đáp lời: “Ây da, thật là đứa trẻ ngoan!”

Tạ Xuân Hồng nhìn cảnh cả nhà đoàn viên, không khỏi có chút cảm xúc trào dâng.

Nhà, đối với cô cũng chỉ mong có vậy, nhưng là mẹ cô có chút lạnh nhạt, thờ ơ. Căn phòng nhỏ được dọn dẹp tỉ mỉ, cô cũng không tránh khỏi cảm giác trống trải.

Đường Sơ làm bao nhiêu chuyện, bỏ ra cố gắng nhiều thế nào mới có thể thuyết phục ba mẹ gạt bỏ hiềm khích trước kia mà tiếp nhận Tô Văn?

Tạ Xuân Hồng đột nhiên cảm thấy mình có chút dư thừa, để bọn họ lại với nhau cô lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Có người nhà họ Đường ủng hộ, Tô Văn sẽ càng thêm động lực để điều trị!

Sau mấy ngày đêm nghiên cứu thảo luận, rốt cục cũng đưa ra được phương pháp điều trị tỉ mỉ, Hà Giai Hi liền lập tức bắt tay vào phẫu thuật.

Trước khi phẫu thuật, bác sĩ nói rõ sự nguy hiểm của phẫu thuật cũng như những di chứng để lại sau phẫu thuật cho bệnh nhân và người nhà biết, điều vào các loại giấy tờ cần thiết ... Sau khi Tô Văn được đẩy vào phòng phẫu thuật, mọi chuyện giải quyết xong thì Đường Sơ mới bỏ chiếc mặt nạ bình tĩnh đang đeo xuống, chán nản ngồi ở trước phòng phẫu thuật chờ đợi.

Xuân Hồng lặng yên không nói gì ngồi bên cạnh anh, nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật đang sáng đèn, trong đầu rối ren phức tạp, giống như cái gì cũng nghĩ không thông.

“Xuân Hồng ...” Đường Sơ đột nhiên mở miệng, giọng nói tối nghĩa tiếng được tiếng mất: “Thời gian kéo dài bao lâu?”

Tạ Xuân Hồng nhìn đồng hồ đáp: “Hơn hai tiếng.”

“Lâu như vậy à ...” Đường Sơ than thở, “Em biết không, lúc đặt bút ký vào giấy đồng ý phẫu thuật, tay của thầy thật sự rất run, thiếu chút nữa là không cầm được bút ... Tại sao lại có nhiều biến chứng sau phẫu thuật đến như vậy? Nhìn từng chuyện có thể xảy ra ngoài ý muốn trong khi phẫu thuật, thầy cũng không dám để cho cô ấy làm ...”

Tạ Xuân Hồng đưa tay vỗ nhẹ anh an ủi: “Những thứ này chẳng qua là quy định của bệnh viện mà thôi ... Em trước kia đi nhờ cũng phải đền những thứ tương tự như thế này! Không có chuyện gì đâu, bên trong có nhiều chuyên gia như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu!”

Đường Sơ thống khổ dùng hai tay ôm đầu: “Thầy chưa bao giờ thấy sợ hãi như vậy, thầy không dám để mình tưởng tượng ra cảnh phẫu thuật thất bại, thầy không muốn, thầy sợ mình gục ngã ... Thầy thậm chí muốn liên mạng phát tiết một lần, nhưng là thầy không thể, Tô Văn cần thầy, thầy nhất định phải trấn tĩnh hơn cô ấy, bởi chính cô ấy còn hoảng sợ hơn cả thầy ...”

“Em biết, em biết ...” Tạ Xuân Hồng trong lòng đau khôn, đem đầu Đường Sơ nhẹ nhàng đặt lên vai mình, ôm anh nhỏ giọng an ủi: “Thầy phải tin tưởng bác sĩ, chị ấy sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì ... Lâu như vậy mà chị ấy cũng chịu đựng được, lần này cũng sẽ thuận lợi vượt qua, chị Tô Văn là người tốt, ông trời nhất định là chiếu cố chị ấy ...”

Đường Sơ tựa vào ngực cô cầu khẩn: “Đừng dừng lại Xuân Hồng ... Cầu xin em, nói với thầy đi, nơi này yên tĩnh quá ...”

Tạ Xuân Hồng gật đầu một cái, bắt đầu vắt óc tìm đề tài nói chuyện để làm cho Đường Sơ đừng suy nghĩ lung tung.

Trong hành lang đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, Xuân Hồng vừa ngẩng lên đã nhìn thấy Dịch Hồi đang đi qua khúc quanh hướng về phía cô.

Dịch Hồi bước đến gần, sắc mặt không đổi nhìn bằng hiệu “Đang phẫu thuật” đang sáng liền hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

“Gần hai tiếng rồi.”

Đường Sơ ngồi thẳng lên nói: “Anh Dịch cũng tới à, thật là làm phiền anh nhiều quá ... Đợi lâu như vậy, tôi đi mua chút gì cho mọi người ăn.”

Đường Sơ có cảm giác mình đã làm những việc gì ngoài kiểm soát, nói xong liền không đợi Xuân Hồng mở miệng, vội vã đi ra ngoài.

Dịch Hồi không nói gì đến bên Xuân Hồng ngồi xuống, không khí trầm mặc làm cho cô cảm thấy rất áp lực.

“Dịch Hồi ...” Tạ Xuân Hồng cẩn thận giải thích, “Đường Sơ anh ấy vừa rồi đã sợ hãi quá, em chỉ an ủi anh ấy thôi ...”

Dịch Hồi ôn hòa “Ừ” một tiếng nói: “Anh biết, lúc này dù em có nghĩ cái gì, thì Đường Sơ cũng không có ý định gì với em đâu.”

Tạ Xuân Hồng cứng người, cau mày hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Dịch Hồi quay mặt lại, ánh mắt đen láy nhìn cô: “Anh bỏ hết công việc vội vã chạy đến đây, nhìn thấy em cùng người đàn ông khác ôm nhau, em nói anh nên có ý gì?”

Tạ Xuân Hồng mặt mũi đưa tay đỡ trán, giọng nói thấp trầm vô lực: “Lúc này em không muốn tranh cãi với anh ... Dịch Hồi, em rất mệt mỏi, hiện tại không có tâm trí giải thích với anh!”

Dịch Hồi trầm mặc hồi lâu thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh không phải là ...” Khẽ thở dài rồi không nói gì thêm nữa, kéo đầu cô tựa vào ngực mình, cúi đầu hôn lên tóc cô.

“Mệt thì nghỉ ngơi một lát đi.”

Tạ Xuân Hồng gật đầu điều chỉnh tư thế thoải mái, nhắm mắt lại mặc cho anh ôm, bên tai cô nhịp tim Dịch Hồi mạnh mẽ cùng với mùi hương quen thuộc xen lẫn vào mũi làm cô vô cùng an tâm.

Lúc này đã là xế chiều, trong bệnh viện người tới lui cũng đã vắng dần, trong tầm mắt Xuân Hồng thế giới của cô chỉ còn là vòng tay Dịch Hồi kiên cố dịu dàng hiệu hậu đang bao bọc lấy cô, Đường Sơ có đơn trông vắng cùng cánh cửa đóng kín ngăn cách thế giới bên ngoài với phòng phẫu thuật bên trong.

Mãi đến hơn bảy giờ tối, đèn trên phòng phẫu thuật mới vụt tắt.

Toàn thân Đường Sơ cứng đờ tại chỗ, mãi không bước lên được, Xuân Hồng và Dịch Hồi vội vàng tiến lên, đi đầu tiên trong đoàn bác sĩ chính là Hà Giai Hi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 28: Thời gian ngưng đọng trong mắt em

Mãi đến hơn bảy giờ tối, đèn trên phòng phẫu thuật mới vụt tắt.

Toàn thân Đường Sơ cứng đờ tại chỗ, mãi không bước lên được, Xuân Hồng và Dịch Hối vội vàng tiến lên, đi đầu tiên trong đoàn bác sĩ chính là Hà Giai Hi.

Hà Giai Hi lấy nón phẫu thuật xuống lau lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm một cái: “Phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân bây giờ còn rất yếu, nhưng mà ... Các người có thể yên tâm rồi!”

Hai chân Tạ Xuân Hồng mềm nhũn tụt vào người Dịch Hối, vui mừng quay đầu lại nhìn Đường Sơ: “Thầy, thầy nghe thấy chưa? Chị Tô Văn không sao?”

Lúc này Đường Sơ dường như vẫn như chìm trong cõi mộng, chăm chăm nhìn hai cô, thật lâu sau mới khó khăn mở lời: “Xuân Hồng ... em nói, Tô Văn ... không sao?”

Tạ Xuân Hồng kim nước mắt gạt đầu, giờ khắc này cô không thể suy nghĩ gì được, hoàn toàn bị tình yêu của Đường Sơ và Tô Văn làm cho cảm động.

Đối mặt với sinh tử, tình cảm thường thể hiện rõ rệt nhất.

Khóe mắt Đường Sơ từ từ đỏ lên, vẻ mặt mừng như điên xông lên hỏi: “Có thật không?”

Tạ Xuân Hồng đứng thẳng người, vỗ vỗ vào vai anh nói: “Thầy, chị Tô Văn sẽ tiếp tục sống mà!”

Đường Sơ đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy Xuân Hồng, ôm thật chặt vào ngực, vạt phần kích động nói: “Tô Văn không sao, phẫu thuật thành công, cô ấy không sao ...”

Xuân Hồng cứng ngắt mặc cho anh ôm, một lát sau mới nhẹ nhàng đẩy vai anh ra, vỗ vào lưng anh nhẹ giọng an ủi: “Đúng vậy, chị Tô Văn không sao!”

Toàn thân Dịch Hối trong nháy mắt phát ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt sát bén như dao lạnh lung nhìn chăm chăm Đường Sơ.

Đường Sơ buông cô ra, xoay người cầm tay Hà Giai Hi, lòng đầy cảm kích nói: “Thật là cảm ơn bác sĩ, bây giờ tôi có thể thăm cô ấy được không?”

Hà Giai Hi liếc nhìn người đàn ông đang hằm hằm nét mặt, nhú lông mày, cười bí hiểm nói với Đường Sơ: “Dĩ nhiên là được, nhưng mà bệnh nhân bây giờ còn rất yếu, chỉ có thể cho một người vào chăm sóc ... Những người khác lần sau hãy tới!”

Đường Sơ “Ừ” một tiếng, nói: “Cảm ơn, tôi vào với cô ấy đây!” Nói xong cũng không nhìn những người khác, vội vàng chạy vào phòng bệnh.

Hà Giai Hi nặng nề thở hắt ra, ôm thắt lưng nói: “Mình mệt chết được, mình phải về ngủ một giấc, hai người nên về sớm nghỉ ngơi đi!”

Tạ Xuân Hồng gạt đầu một cái, hết sức nghiêm túc nói cảm ơn: “Giai Hi, hôm nào mời cậu dùng cơm!”

Hà Giai Hi xoay người rời đi, vừa đi vừa khoát tay một cái: “Không cần, đây là công việc của mình mà, mình còn muốn cảm ơn cậu vì cho mình một cơ hội tốt để phẫu thuật một ca bệnh hiếm gặp!”

Tạ Xuân Hồng nghe xong đầu liền xuất hiện vạch đen, quả nhiên đúng như lời đồn đại là nữ vương khoa ngoại, ghê phẫu thuật muốn điên rồi!

Sau một thời gian dài căng thẳng thần kinh, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm thì cũng là lúc cảm thấy đói và mệt, Xuân Hồng khẽ mỉm cười lôi tay Dịch Hối đi ra ngoài.

“Cuối cùng cũng xong, em muốn ăn một bữa ngon!”

Dịch Hối im lặng không lên tiếng để mặc cô lôi kéo, đi nửa ngày Xuân Hồng mới phát hiện anh có gì đó không đúng, một phút suy nghĩ ngăn ngại bất chợt nhớ ra, có thể mới vừa rồi Đường Sơ ôm cô làm cho anh ghen.

Vì vậy Tạ Xuân Hồng chủ động kéo cánh tay anh, mềm giọng làm nũng: “Em rất đói, anh biết gần đây có quán ăn nào ngon không?”

Quen biết lâu như vậy, Xuân Hồng cũng phần nào hiểu được tính khí của Dịch Hối, mỗi khi anh tức giận chỉ cần cô nói mấy câu dịu dàng ôn nhu là có thể làm cho anh hết giận.

Quả nhiên bộ mặt cứng nhắc của Dịch Hối có hơi dịu lại, nhàn nhạt nhìn cô một cái, dẫn nào đi về phía trước.

Dịch Hối rất nhanh đã ngừng xe, Xuân Hồng nhìn qua cũng biết đây là quán ăn gia đình, mặc dù không lớn lắm nhưng xây dựng và trang trí hết sức tinh

sáo.

Dịch Hồi vẫn đối với cô bằng thái độ thờ ơ không gần không xa, sau một hồi mới nói: “Tiệm này nổi tiếng nhất là các món cay, em không phải là thích ăn cay sao? Có muốn nếm thử một chút không?”

Tạ Xuân Hồng trong lòng có chút xấu hổ, tự nhiên anh nói gì nghe nấy, huống chi cô quả thật là rất đói bụng, Dịch Hồi nói gì cô cũng không có ý kiến.

Món ăn được dọn ra rất mau, màu sắc cũng không có gì đặc biệt, dù rằng mùi hương vô cùng mê người, Xuân Hồng hít thật sâu một cái, đói bụng lâu như vậy, liền không khách khí cầm đũa lên gấp một miếng to, sau đó trực tiếp nhét vào miệng.

Dịch Hồi một mực im lặng nhìn cô ăn, lúc này khuôn mặt lộ ra một nét cười tinh quái.

Xuân Hồng đang nhai đột nhiên dừng lại, lập tức nhảy lên xông đến bên cạnh thùng rác phun ra, thuận tay đưa bình trà nhỏ bên cạnh trực tiếp đưa lên miệng uống.

Thật hoàn hảo là không phải trà nóng, Xuân Hồng uống nước nhiều lần mà không ngăn được mồ hôi chảy ròng ròng, là lưỡi ra thờ.

Dịch Hồi không kìm được nữa liền bật cười, vừa cười vừa ranh mãnh hỏi: “Thế nào? Có ngon hay không?”

Tạ Xuân Hồng bị cay đôi môi đỏ mọng lên, mặt cũng ửng hồng, đầu lưỡi giật giật đau nhói, nghe được lời anh nói không khỏi hung hăng liếc anh một cái.

“Anh cố ý!” Cô được cho là có thể ăn cay hơn người, nhưng cay đến phải nhảy dựng lên, có thể thấy món ăn này không phải cay bình thường.

Dịch Hồi vuốt tay: “Nhà hàng này vốn nổi tiếng với đồ ăn cay, anh không gạt em mà!”

Xuân Hồng uống mấy ngụm nước, tức giận tiến đến bóp cổ Dịch Hồi mắng: “Anh chính là cố ý cố ý cố ý...”

Đôi môi bị cay trở nên đỏ mọng, lưu lại mấy giọt nước, ẩm ướt hấp dẫn lòng người, Dịch Hồi khó chịu ôm hông cô cười nói: “Ày da, em đã nói anh cố ý, anh có cách giúp em hết bị cay hay lắm.”

Nói xong liền ôm cơ thể Xuân Hồng đặt lên đùi mình, ôm gáy cô cúi đầu hôn xuống.

Đôi môi đang cay nồng trong nháy mắt bị một bờ môi ấm áp phủ lên, hơi thở Dịch Hồi mát lạnh quả thật làm cho Xuân Hồng thư thái không ít, cô không cam lòng để một mình chịu cay, liền chủ động ngậm lấy đầu lưỡi anh, đem cảm giác tê tê cay cay truyền cho anh,

Nụ hôn này kéo dài quá mức, Xuân Hồng dần dần cảm thấy không thở được nữa, lồng ngực như muốn nổ tung, bắt đầu giãy giụa trong ngực Dịch Hồi, từ chối nụ hôn của anh.

Một lúc sau Dịch Hồi mới buông cô ra, nhìn cô nhu thuận nằm trước ngực mình mềm mại thờ hờn hển, tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên cười nhạo cô: “Thế nào, bây giờ có phải là hết cay rồi không?”

Xuân Hồng tức giận tròn mắt nhìn anh, nhưng không biết tại sao trong ánh mắt không hề có chút uy hiếp nào, ngược lại mang theo chút dỗi hờn, càng làm cho anh hôn bay phách tán, quẩn rữ phong lưu.

Dịch Hồi không nhịn được hôn lên khắp mặt cô, cẩn thận nhẹ nhàng như lông vũ quét qua.

Tạ Xuân Hồng lầm bầm: “Anh làm gì thế, đang ở bên ngoài, anh chú ý hình tượng một chút ... Em đang đói muốn chết, buông em ra, em muốn ăn cơm!”

Dịch Hồi chẳng những không buông tay ngược lại còn ôm cô chặt hơn, đưa tay cầm lấy đũa gấp thức ăn đưa vào miệng cô.

Tạ Xuân Hồng theo bản năng há miệng ra, ăn vài miếng liền cảm thấy rất thích thú, hơn nữa cái tư thế này Giờ đây trở nên quá mập mờ, vì vậy liền đẩy anh ra nói: “Chậm quá, để em tự ăn ...”

Dịch Hồi không buông, cố ý muốn ôm cô tự mình cho cô ăn, ung dung thong thả nói: “Nhai kỹ nuốt chậm có lợi cho sức khỏe.”

Thế là bữa ăn kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, lúc tính tiền mặt Xuân Hồng nửa đen nửa hồng, uất hận tròn mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên sự việc, hừ lạnh một tiếng một mình bước ra cửa.

Nhiều năm bị bệnh tật hành hạ, thể chất của Tô Văn thật sự rất kém, sau khi phẫu thuật thành công lại xuất hiện những phản ứng không tốt, cũng may tất cả đều không quá nghiêm trọng, hơn nữa có Đường Sơ hết lòng chăm sóc, Tô Văn mặc dù hồi phục hết sức chậm chạp, nhưng dần dần cũng bắt đầu tốt lên nhiều.

Tạ Xuân Hồng vẫn ngày ngày đến bệnh viện, tan ca liền chui vào bếp nghiên cứu sách dạy nấu ăn, mặc dù tài nấu nướng của cô không tệ, cũng không phải là người đam mê nấu nướng, trong quá khứ đều tự mình tùy tiện dùng cơm cho qua bữa, khi cùng chung sống với Dịch Hồi thường thì anh cũng là người làm, nhưng hôm nay cô tự nhiên nghiêm túc canh lửa nấu nướng vài canh giờ, chỉ vì nấu ra một chén canh dinh dưỡng thơm ngon, làm cho Dịch Hồi không khỏi cảm thấy ghen tị.

Có những lúc trong bệnh viện cô tình cờ gặp gỡ ba mẹ Đường Sơ, giúp Đường Sơ chăm sóc Tô Văn những lúc anh bận rộn. Bởi vì từ nhỏ Tô Văn chỉ sống với bà, nên cô dường như không có cơ hội được nhiều người quan tâm chăm sóc, lúc này bởi vì điều trị bệnh mà được mọi người tỉ mỉ quan tâm chu đáo nên cảm thấy ấm áp và cảm động tràn ngập cả con tim.

Khí sắc Tô Văn dần dần khá hơn, đã không tái nhợt giống thời gian trước, cặp mắt cũng dần dần lanh lợi tinh anh, lúc không khí trong trẻo tươi mát thì được phép ra ngoài phơi nắng, Xuân Hồng đi cùng cô cũng cảm thấy trong lòng thích thú.

Ở bệnh viện đợi hơn một tháng, Hà Giai Hi mới cho phép cô xuất viện, Tô Văn vì quá nhớ nhà, nên muốn về thị trấn sớm một chút. Đường Sơ mặc dù chưa muốn cô xuất viện, nhưng anh cũng không yên lòng vì đám học sinh ở quê nhà, nên cũng không trì hoãn nhiều, làm thủ tục xuất viện chuẩn bị về nhà.

Tạ Xuân Hồng và Dịch Hồi cố ý đến để tiễn bọn họ, bởi vì thời gian còn sớm, Đường Sơ liền mời bọn họ đến quán cà phê bên cạnh bệnh viện ngồi một chút.

Đại khái là vì lập tức có thể trở về nhà, nên tâm tình của Tô Văn vô cùng tốt, nhìn qua có thể thấy tinh thần đang lên cao, mái tóc dày óng mượt buông lơi trên vai ngồi bên cạnh Đường Sơ, toát ra chút khí chất mong mang yếu đuối không được chân thực.

Tạ Xuân Hồng kéo tay Tô Văn than thở: “Hai người thật không thể ở lại thành phố N thêm hai ngày nữa sao? Thể trạng của chị Tô Văn có thể ngồi trên xe lửa lắc lư lâu như vậy sao?”

Tô Văn dùng bàn tay vỗ vỗ lên lưng cô nói: “Không sao mà, chị thấy cơ thể chị cũng không tệ lắm, các người ngày càng coi chị như trẻ con cứ nuông chiều lo lắng mãi, chị đã khỏe lên nhiều rồi.”

Tô Văn vừa nói vừa quay sang nhìn Đường Sơ ngồi bên cạnh, ánh mắt dịu dàng như nước: “Còn nữa ... Có A Sơ chăm sóc chị, em không cần lo lắng!”

Ánh mắt Tạ Xuân Hồng âm thầm, miễn cưỡng cười nói: “Vậy cũng được, thầy Đường nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chị.”

Mặt Dịch Hồi lạnh lại, bùng tách cà phê uống một hớp, âm thanh đều đều nói: “Xuân Hồng, đừng làm trễ hành trình của bọn họ, chúng ta đưa hai người ra nhà ga thôi.”

Đường Sơ nghe vậy liền nói: “Không cần phiền như vậy, ba mẹ tôi sẽ đưa chúng tôi đi.”

Đột nhiên Đường Sơ thu lại nụ cười, mặt tràn đầy nghiêm túc nhìn hai người đối diện nói: “Thật cảm ơn hai người đã giúp đỡ, nếu như không có hai người ... Sự rằng Tiểu Văn cô ấy ... Tôi bây giờ thật không dám tưởng tượng! Sau này có bất cứ việc gì cần đến tôi, Đường Sơ tôi nhất định đem hết sức mình ra giúp đỡ.”

Điều duy nhất Dịch Hồi muốn anh ta giúp đỡ là sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Xuân Hồng nữa.

Đường Sơ lấy ra từ túi xách đặt bên cạnh một phong bì thật dày đặt lên bàn, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt bọn họ.

“Đây là ...” Tạ Xuân Hồng không hiểu nhìn anh.

Đường Sơ cảm kích nói: “Cảm ơn hai người, nhưng tôi không thể dùng tiền của hai người ... Kể từ khi Tiểu Văn đến thành phố N, tiền thuốc thang, nằm viện cũng như chi tiêu các thứ, tiền phẫu thuật đều được tính vào tài khoản của anh Dịch, số tiền đó vợ chồng tôi không thể nhận được, đây là xin trả lại hai người!”

Tạ Xuân Hồng cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới vấn đề tiền thuốc thang, cô giống như chỉ biết đem Tô Văn vào được bệnh viện, vốn không để tâm đến chuyện chi tiêu thuốc men, nhưng không phải là không để tâm đến chuyện đó, mà là Dịch Hồi đã sớm tự mình giải quyết tốt việc đó.

Xuân Hồng có chút cảm động, không tự chủ được quay sang nhìn Dịch Hồi, đúng lúc nhìn thấy Dịch Hồi khẽ nhủ mày, không chút lưu tâm nói: “Hai người làm giáo chức ở thị trấn nhỏ, tiền để dành sẽ không có bao nhiêu, cô Tô còn phải uống thuốc, chế độ dinh dưỡng chắc cũng phải chi tiêu không ít ... Tôi và Xuân Hồng cũng không thiếu thốn tiền bạc, hai người cũng không phải gấp gáp.”

Đường Sơ rất kiên trì: “Mặc dù để dành không được bao nhiêu, nhưng vợ chồng chúng tôi ở thị trấn nhỏ thường ngày tiêu xài cũng không nhiều, hơn nữa có ba mẹ tôi giúp đỡ ... Số tiền kia vừa hay cũng gộp đủ, chúng tôi đã làm phiền anh Dịch rất nhiều, cho nên hãy cứ nhận lấy giúp!”

Dịch Hồi nhàn nhạt quan sát Đường Sơ, biết người đàn ông có lòng tự trọng cao, nên cũng không từ chối nữa.

“Bây giờ không còn sớm nữa, ba mẹ tôi chắc cũng đã tới, Xuân Hồng, anh Dịch, xin tạm biệt!”

Cứ như vậy Đường Sơ cùng Tô Văn quay về thị trấn, trong lòng Tạ Xuân Hồng đột nhiên có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, may mắn là Tô Văn có Đường Sơ bên cạnh chăm sóc, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút gì đó thương cảm, giống như từ bây giờ ... Khoảng cách giữa cô với anh, càng thêm xa hơn không thể gần lại được.

Xuân Hồng nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Hồi, phát hiện Dịch Hồi đang thần nhiên nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt ẩn chứa sự phê phán tinh tế, không khỏi ngẩn ngơ.

Dịch Hồi thu hồi ánh mắt, bùng tách cà phê lên che giấu vẻ mặt của mình.

Xuân Hồng không để ý, ghé đầu mình dựa vào vai anh: “Anh, anh thật tốt ... Cảm ơn anh!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 29: Tình địch gặp nhau vô cùng ghen ghét

Không biết có phải là ảo giác hay không, kể từ khi Đường Sơ và Tô Văn rời đi, Tạ Xuân Hồng có một loại cảm giác, giống như Dịch Hồi thường dùng ánh mắt tràn đầy dò xét chăm chú nhìn cô, nhưng mỗi khi cô quay đầu lại, Dịch Hồi lại khôi phục đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù trong lòng Xuân Hồng có chút nghi ngờ, không hiểu Dịch Hồi đang suy nghĩ điều gì, lại cũng không để ý tới.

Tạ Xuân Hồng cầm điều khiển ti vi ngồi trên sàn nhà xem phim, là một bộ phim rất cũ, hình ảnh vẫn còn là trắng đen, có một cảm giác cũ kỹ về sự thay đổi của thời gian.

Dịch Hồi làm xong việc từ phòng ngủ bước ra, ngửi thấy mùi dầu gội trên tóc Xuân Hồng thơm ngát, chậm rãi đến ngồi bên cạnh hỏi: “Tối mai về nhà anh nhé?”

Tạ Xuân Hồng không quay đầu lại hỏi: “Về nhà anh làm gì?”

“Tối mai nhà anh phải tiếp một vị khách rất quan trọng, anh nhất định phải về nhà, anh muốn em có thể về cùng anh.”

Cuối cùng Tạ Xuân Hồng cũng dời ánh mắt khỏi màn hình ti vi, nghi ngờ nhìn anh: “Nhà anh có khách em đến làm gì? Em đến nhà anh chẳng phải là nhà anh phải tiếp thêm một người khách sao?”

Nét mặt Dịch Hồi nhanh chóng trầm xuống, giữa tròng đen mơ hồ có ánh lửa bùng lên.

“Em nói gì?”

Tạ Xuân Hồng nhún vai một cái, không hiểu mình nói sai nơi nào.

“Em nói ... Em chỉ là khách trong nhà anh?” Ánh mắt sắc bén của Dịch Hồi nhìn cô không dứt, trong thanh âm hàm chứa sự ẩn nhẫn: “Cho đến bây giờ, em cũng không nhìn nhận quan hệ của chúng ta sao? Chẳng lẽ em quên rằng mình từng lấy danh phận bạn gái đi gặp người nhà anh sao?”

Rốt cuộc Tạ Xuân Hồng cũng nhận ra rõ ràng anh muốn nói về cái gì, mặc dù trong lòng không mấy quan tâm, nhưng cô biết Dịch Hồi để ý nhất đến vấn đề danh phận, trên mặt đầy ý cười, ôm cánh tay anh nói: “Sao có thể chứ, em đây không phải đã chắc chắn lấy anh sao? Em sợ mình hậu đậu sẽ làm người nhà anh vương bận thêm ... Vì em nghe anh nói thì hình như người khách đó rất quan trọng.”

Về mặt Dịch Hồi từ từ giãn ra: “Là chiến hữu lúc trẻ của ông nội, năm xưa phải chuyển đi nơi khác, toàn bộ gia đình đến thành phố khác sinh sống, bây giờ mới trở về thăm ông.”

Tạ Xuân Hồng yên lặng trong âm thầm làm rõ mối quan hệ giữa họ, sau đó gật đầu một cái nói: “Được, vậy ngày mai tan làm sớm một chút.”

Đối với Tạ Xuân Hồng những cuộc tụ tập kia thì thế nào cũng được, cô không có nhiều hứng thú, cũng không chán ghét, thỉnh thoảng cũng có tụ tập để giết thời gian nhàm chán. Sau khi về ở cùng Dịch Hồi, những trường hợp tụ tập lại ngày càng nhiều, Tạ Xuân Hồng cũng thường tụ tập với các bạn gái, cật lực kéo Dịch Hồi đến tham gia, sau đó vì có quá nhiều đàn ông độc thân hay tiếp cận cô làm Dịch Hồi âm thầm nổi giận, thế nên gặp mấy lời mời tụ tập như thế Dịch Hồi luôn luôn từ chối.

Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng sau khi vào nhà, phát hiện người khách đã đến rồi.

Xuân Hồng nhìn quét qua một chút, trong phòng khách trừ người nhà họ Dịch ra, còn có một đôi nam nữ, người đàn ông dù đã ở độ tuổi trung niên nhưng nét sương gió đã hằn sâu trên mặt, cảm giác như rất chính trực, cực kỳ giống những anh hùng hăng hái chiến đấu dẫm máu để bảo vệ quốc gia, có thể nhìn ra vẻ đẹp khi ông còn trẻ, mặc dù giờ đây ông đang ngồi, nhưng Xuân Hồng vẫn có thể nhìn ra vẻ cao to của người đàn ông này.

Về phần người phụ nữ, lại vô cùng xinh đẹp trẻ trung, trang phục khéo léo, đoan trang ngồi cạnh người đàn ông, đại khái có thể nhìn ra hai người có quan hệ cha con với nhau.

Dịch Hồi mỉm cười đi về phía trước: “Xin chào chú Lộ, đã lâu không gặp!”

Người đàn ông kia cũng cười lên, sắc mặt giãn ra, vui mừng nhìn Dịch Hồi: “Tiểu Dịch cũng đã trưởng thành, không tệ không tệ, có khí khách của ông nội khi xưa?”

Cô gái trẻ tuổi cao hứng đứng lên, lập tức nhào vào ôm Dịch Hồi: “Dịch Hồi, thật là rất lâu không gặp!”

Dịch Hồi lịch sự ôm cô rồi lập tức buông ra, sau đó hướng về phía Tạ Xuân Hồng vẫy vẫy tay nói: “Cô ấy là bạn gái cháu, Xuân Hồng, tới đây chào hỏi chú Lộ đi.”

Cô gái được gọi là Lily lập tức quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tạ Xuân Hồng, cặp mắt tràn đầy tia nhìn thù địch.

Tạ Xuân Hồng mỉm cười để lộ tám chiếc răng đúng chuẩn của mình: “Xin chào chú Lộ.”

Người đàn ông nhìn Xuân Hồng với ánh mắt vô cùng kỳ quái, giống như không thể tin được cùng với sự hoang mang khó hiểu.

“Xin chào, tôi tên là Lý Lily!”

Tạ Xuân Hồng nhìn bàn tay cô ấy đang đưa ra, còn chưa kịp phản ứng gì liền bị Dịch Hồi dùng lực kéo lại.

Quai hàm Dịch Hồi nghiến chặt, nhìn Lý Lily nói: “Xuân Hồng không có sự huấn luyện đặc biệt nào.”

Lý Lily thu hồi bàn tay nói: “Em cũng không có làm gì hết, chẳng qua là muốn bày tỏ tình cảm bằng cái bắt tay thôi, có gì quá đáng sao?”

Tạ Xuân Hồng suy tư một chút chợt tỉnh ngộ, cảnh tượng này đã gặp nhiều trên TV, lúc tình địch bắt tay nhau cũng là lúc đấu đá âm thầm... Chẳng lẽ mới vừa gặp cô đã muốn bóp chết cô sao?

Tạ Xuân Hồng im lặng nhìn cô ta, chậm rãi nói: “Dịch Hồi, anh tiếp chuyện chú Lộ đi, em vào bếp xem có giúp gì được không nhé.”

Một câu nói làm cho Lý Lily tối tăm mặt mũi, thật ra Tạ Xuân Hồng chỉ muốn làm không khí bớt căng thẳng thôi, cũng không nghĩ gì nhiều, chẳng qua những lời này đi vào lỗ tai Lý Lily lại giống như là khiêu khích.

Dịch Hồi nhìn Xuân Hồng rồi đi, ngồi xuống sofa nói: “Chú Lộ lần này tới thành phố N phải ở chơi ít lâu, cũng cho con có chút thời gian tiếp đãi chú đảng hoàng.”

Người đàn ông cười cười, nhìn Lý Lily nói: “Lily, còn không ngồi xuống đi, đang làm khách nhà người khác, thiết không giống ai hết.”

Lý Lily không cam tâm nên không muốn ngồi xuống.

Người đàn ông đó không thêm đề ý nâng chén trà lên hộp một ngụm, rồi mới lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, bạn gái cháu quả thật không tệ, nhìn qua đã biết là một cô gái tốt, cháu đã xác định cùng cô ấy rồi sao?”

Nhắc tới Xuân Hồng, ánh mắt Dịch Hồi không tự chủ được trở nên dịu dàng hẳn, gật đầu nói: “Vâng, lần trước con có dẫn cô ấy về ra mắt ông nội rồi.”

Dừng một chút, Dịch Hồi nhàn nhạt nói: “Người trong nhà cũng rất hài lòng với cô ấy.”

Sắc mặt Lý Lily càng thêm khó coi, hừ lạnh một tiếng, vừa định mở miệng liền nghe phía trên lầu vọng lại tiếng nói cười.

Ông Dịch từ trên lầu đi xuống, trong tay còn cầm một chiếc hộp cò, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ liền cười nói: “Dịch Hồi nói không sai, cô bé ấy nhìn qua rất dịu dàng khéo léo, quan trọng là có thể quản được nó, thằng cháu này của tôi rất kiêu ngạo, có người trông nom cũng rất tốt.”

Ông Dịch bày bàn cờ ra nôn nóng nói: “Lộ Viễn, hai lão già chúng ta hôm nay cùng nhau chiến đấu một phen!”

Lộ Viễn đồng ý gật đầu: “Được, cùng lắm thì xin ông nhẹ tay với con!”

Tuy nhiên hai người đánh cờ thật lâu mà vẫn không phân được thắng bại, mẹ Dịch thúc giục nhiều lần bọn họ mới miễn cưỡng đứng lên, kỳ phùng địch thủ khi gặp nhau không tránh khỏi cảm giác như đang lâm trận.

“Tài đánh cờ của Lộ Viễn ngày càng gia tăng, lần sau chúng ta lại tiếp tục!” Dáng điệu của ông Dịch có chút tiếc nuối, vỗ vỗ vai Lộ Viễn nói, “Bây giờ đi ăn cơm trước đi!”

Dịch Hồi phong độ giúp Lý Lily rời ghế, đúng lúc Lý Lily đang có ý vui mừng liền nhanh chóng bước đi.

“Xuân Hồng, anh giúp em bụng.”

Dịch Hồi nhận lấy cái mâm trong tay cô, nhìn cô dịu dàng mỉm cười, sự thân mật giữa hai người khiến người ngoài nhìn qua cũng biết được tình cảm của bọn họ tốt như thế nào.

Lập tức, Lý Lily cũng cảm giác mình là người ngoài.

Ông Dịch thật cao hứng, cùng Lộ Viễn hàn huyên ngay trên bàn ăn, Lý Lily thực sự không nuốt trôi bữa ăn này, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía đối diện.

Dịch Hồi chăm sóc Xuân Hồng, giúp cô gấp thức ăn bụng canh, Xuân Hồng đang vừa khéo léo vừa ôn nhu cùng mẹ Dịch nói gì đó.

Bữa cơm diễn ra thật lâu, sau khi mẹ Dịch không cho Xuân Hồng giúp đỡ, đuổi cô vào phòng khách chơi cùng đám người trẻ tuổi.

Thật ra Xuân Hồng không muốn vào phòng khách, cho dù là ai thì khi bắt gặp ánh mắt nhìn chăm chăm người một cô gái khác cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Lý Lily đột nhiên cười một tiếng, nhìn bọn họ nói: “Tôi và Dịch Hồi cũng coi như là chiến hữu của nhau.”

Lộ Viễn cười gât đầu: “Không sai, năm đó các người đều là cấp dưới của ta, ta nhớ khi đó Dịch Hồi rất lợi hại, thường đứng hạng nhất, Lily không phục lắm, hai người mình tranh ám đấu với nhau đặc biệt kịch liệt.”

Nhớ tới chuyện lúc trước, Dịch Hồi cũng cười lên: “À vâng, Lily cũng rất lợi hại, buộc tôi không thể không cố gắng, rất sợ bị cô ấy vượt qua.”

Lý Lily nhìn Tạ Xuân Hồng khiêu khích: “Còn cô? Cô và Dịch Hồi sao lại biết nhau?”

Trong lòng Xuân Hồng cảm thấy kính nể, bây giờ cô mới biết, thì ra cô gái xinh đẹp trước mắt mình lại là một nữ quân nhân.

“Tôi quen anh ấy trong một hôn lễ ... Em họ Phương Tinh của anh ấy là bạn của tôi, tôi là phù dâu trong hôn lễ của cô ấy.”

“Ồ, cô quen với Tiểu Tinh ư?”

Xuân Hồng gât đầu một cái: “Chúng tôi là bạn thời đại học, cùng ở chung phòng trong ký túc xá.”

Lộ Viễn đột nhiên đến gần. Nói xen vào: “Mạn phép hỏi cô là người ở địa phương nào?”

Xuân Hồng nghi ngờ nhìn ông.

Lộ Viễn khẽ mỉm cười: “Tôi nhìn cô rất giống người Nam Phương, chẳng qua là lúc ăn cơm có thấy cô rất thích ăn cay, cho nên mới tùy tiện hỏi thăm một chút.”

Tạ Xuân Hồng vô tư cười nói: “Tôi sinh ra tại Nam Phương, nhưng mẹ tôi vốn không phải là người Nam Phương.”

“Vậy ư?” Dáng vẻ Lộ Viễn giống như cảm thấy rất hứng thú hỏi tiếp, “Cô họ gì? Tôi xưng hô với cô như thế nào?”

Trực tiếp gọi là “Xuân Hồng” đúng là không phù hợp, dù sao họ cũng không thân quen.

“Tôi họ Tạ.”

Đột nhiên trên mặt Lộ Viễn xuất hiện tâm tình cực kỳ phức tạp, giống như phải chịu đựng một nỗi thống khổ nào ghê gớm, hoặc là như đang phải đè nén một cái gì đó.

Tạ Xuân Hồng quan sát ông một lúc, không hiểu cho nên nhìn về phía Dịch Hồi.

Ánh mắt Dịch Hồi chợt tối đi, mở miệng nói: “Chú Lộ không cần khách khí, cứ coi chúng con là hậu bối, trực tiếp gọi tên là được rồi.”

Lộ Viễn kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ thờ ơ.

“Ừ, vậy tôi cứ trực tiếp gọi cô là “Xuân Hồng” nhé.”

Ông Dịch đã đi nghỉ từ sớm, Lý Lily muốn lên thư phòng trên lầu thăm, Dịch Hồi bắt buộc dĩ phải đưa cô lên lầu, trong lúc nhất thời trong phòng khách chỉ còn lại Tạ Xuân Hồng và Lộ Viễn.

Tạ Xuân Hồng không hiểu tại sao mình có chút khẩn trương, không biết nên nói gì để phá vỡ không khí có chút lảng động này.

Lộ Viễn lặng lẽ nhìn cô một lúc, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Tạ Xuân Hồng ... Cái tên này thật đặc biệt.”

Tạ Xuân Hồng rất phiền lòng khi người khác nói tên của cô có ý nghĩa gì, nhìn đối phương là người lớn nên Xuân Hồng không có cách nào khác hơn là phải giải thích: “Bắt nguồn từ tên của mẹ tôi, có lẽ mang ý nghĩ vui mừng ngày hội ngộ ... “Rừng hoa tàn, ái tình quá vội vã” (Lâm hoa tạ liễu Xuân Hồng thái thông thông) tôi cũng không biết chắc.”

Lộ Viễn mỉm cười: “Cô trông giống như đang sợ tôi sao?”

Tạ Xuân Hồng lúng túng cười nói: “Không phải ... Tôi chỉ không thường xuyên tiếp xúc với người lớn, tôi không biết phải nói gì.”

Tạ Xuân Hồng than thở: “Đại khái là khi còn bé tôi chỉ tiếp xúc với mẹ là nhiều nhất, cho nên không hiểu người lớn bình thường thích tán gẫu với nhau về đề tài gì.”

Lộ Viễn ung dung hỏi: “Chỉ tiếp xúc với mẹ? Thế còn ba cô đâu?”

Tạ Xuân Hồng thờ ơ nhún vai một cái: “Tôi không có ba.”

Ánh mắt Lộ Viễn rất phức tạp, hồi lâu mới hỏi một câu tối nghĩa: “Thế nào là ... Không có ba?”

“Tôi là con ngoài giá thú.” Tạ Xuân Hồng có chút nhìn không được, dứt khoát bắt cháp, chấp nhận rồi nói ra sự thật, “Mẹ tôi chưa lập gia đình đã sinh ra tôi, một mình gánh vác tất cả, cho nên tới bây giờ tôi vẫn chưa hề gặp được ba.”

Nhận thấy khẩu khí của Tạ Xuân Hồng có chút không tốt, Lộ Viễn xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến chuyện đau lòng của cô.”

Tạ Xuân Hồng khoát tay ý bảo không sao: “Không có ba cũng không phải là không lớn lên được, tôi chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối.”

Trong ánh mắt Lộ Viễn phảng phất sự mất mát, cau mày hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ đến bây giờ cô vẫn không muốn biết ba cô là ai sao? Cô cũng không ... Tô mò ư?”

Tạ Xuân Hồng bình thản nhìn ông nói: “Khi còn nhỏ do không hiểu chuyện tôi thường bám lấy mẹ hỏi về ba, những mỗi lần như thế mẹ tôi rất khó trả lời, cho nên sau này tôi không hỏi nữa ... Từ khi ra đời đến giờ rồi chưa từng gặp qua ba tôi, ông ấy trừ việc trên danh nghĩa là ba tôi thì ngoài ra cũng chẳng là gì cả, hơn nữa không có ông ấy tôi vẫn sống tốt, tại sao tôi phải đi tìm ông ấy?”

Sắc mặt Lộ Viễn xuất hiện một tia thương tâm thoáng qua rất nhanh, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Mẹ cô ... Nhiều năm như vậy nhất định là không dễ dàng gì.”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 30: Niềm tin là sự ám ảnh khó khăn nhất.

Sắc mặt Lộ Viễn xuất hiện một tia thương tâm thoáng qua rất nhanh, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Mẹ cô ... Nhiều năm như vậy nhất định là không dễ dàng gì.”

Tạ Xuân Hồng chợt nhớ tới Hạ Vân, ánh mắt tràn đầy hoài niệm: “Vâng, mẹ tôi phải chịu nhiều áp lực từ nhiều phía nên cũng không dễ dàng gì ... Nhưng những gì khó khăn nhất cũng đã qua, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.”

“Chẳng lẽ cô cũng không còn người thân nào khác? Trong nhà mẹ cô chắc vẫn còn họ hàng chứ?”

Tạ Xuân Hồng lắc đầu một cái: “Mẹ tôi vì đã sinh ra tôi, đã cùng với người nhà đoạn tuyệt, nhiều năm như vậy chúng tôi cũng không liên lạc qua lại với họ hàng.”

Cô cũng không hiểu tại sao một người xa lạ lại hỏi về gia thế của cô nhiều như vậy, hơn nữa mặc dù mặt mũi Lộ Viễn rất lạnh lùng, nhưng lại có một cảm giác thân thiết rất kỳ lạ, không tự chủ được mà cùng ông ta hàn huyên tâm sự.

“Mẹ cô ...”

“Hình như chú Lộ rất thích Xuân Hồng?”

Lộ Viễn vừa định hỏi thêm gì nữa, đã bị cắt ngang, không khỏi lộ vẻ chút tiếc nuối, rồi lại chỉ trong nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt bình thản.

Dịch Hồi từ trên lầu đi xuống liền đến ngồi cạnh Xuân Hồng, nhìn Lộ Viễn đầy ý nghĩa hỏi: “Con nhớ chú Lộ trước kia không phải là người nhiệt tình như vậy, có thể thấy Xuân Hồng đã nhận được sự đánh giá cao của chú.”

Mặt Lộ Viễn không hề thay đổi nói: “Xuân Hồng là bạn gái của con, chú đương nhiên là quan tâm nhiều hơn một chút, huống chi cô bé này quả thật không tệ, chú chính xác là rất thích cô ấy.”

Xuân Hồng được khen có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười nói: “Chú Lộ, chú quá khen rồi.”

“Hừ!” Lý Lily hừ lạnh một tiếng ngồi xuống đối diện bọn họ, bộ mặt không vui nói với Lộ Viễn: “Chúng ta không phải là nên đi sao? Trời cũng khuya lắm rồi.”

Lộ Viễn gật đầu một cái, đứng lên: “Chúng tôi cần phải trở về, Dịch Hồi, Xuân Hồng, gặp lại sau.”

Dịch Hồi và Xuân Hồng liền vội vàng đứng dậy tiễn khách: “Chú Lộ, con tiễn chú.”

Lý Lily cùng Lộ Viễn ở vào băng sau của xe hơi, nhìn Lộ Viễn nhắm mắt tựa đầu vào ghế, không nhìn được mà hỏi: “Chú hôm nay sao vậy? Tạ Xuân Hồng có cái gì tốt? Đáng để chú quan tâm nhiều đến cô ta vậy sao?”

Lộ Viễn mở mắt ra thờ ơ nhìn cô: “Cô ấy là bạn gái của Dịch Hồi, trong tương lai sẽ là con dâu nhà họ Dịch.” Die nd da nl e q uu ydo n

Tất nhiên Lý Lily biết mối quan hệ thân thiết giữa nhà họ Lộ và nhà họ Dịch, nhưng vẫn tỏ ra oán giận nói: “Chú rất ủng hộ Dịch Hồi và cô ta? Chú biết rất rõ là ...” Lý Lily cắn cắn môi, dứt khoát nói, “Chú biết rõ ràng là cháu thích Dịch Hồi, ngày xưa đã thích ... Nhưng chú cứ như vậy mà nghiêng về người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt mà không ủng hộ cháu, cháu thật sự không nghĩ ra!”

Lộ Viễn nhìn ánh đèn thấp thoáng bên ngoài cửa xe, sắc mặt bình tĩnh nói: “Lily, chú không nghĩ cháu không nhìn ra, giữa Dịch Hồi và Xuân Hồng, bất kỳ là ai cũng không có khả năng xen vào.”

Lý Lily không cam tâm nắm chặt hai tay, hồi lâu mới nói: “Người phụ nữ đó so với cháu có gì tốt hơn chứ, cháu không cam tâm, Lý Lily cháu sẽ không dễ dàng buông tha như vậy!”

Lộ Viễn thâm ý sâu xa nói: “Nhưng Dịch Hồi thích cô ấy, chỉ cần có điểm này là đủ rồi.”

Trong nháy mắt Lý Lily cứng người, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi tiễn Lộ Viễn và Lý Lily về, Dịch Hồi cùng Xuân Hồng cũng rời nhà họ Dịch, trở về nhà.

Tạ Xuân Hồng vươn vai đuổi người, đi thẳng vào nhà: “Mệt chết đi được, em muốn đi tắm trước.”

Sắc mặt Dịch Hồi trầm ngâm, xoay người đi vào thư phòng.

Rất nhanh Tạ Xuân Hồng đã tắm xong, vừa lau tóc vừa nhìn Dịch Hồi nói: “Buổi tối anh còn bận rộn làm việc sao? Em mệt mỏi, em đi ngủ trước.”

Dịch Hồi thả tài liệu đang xem trên tay xuống, chậm rãi hỏi: “Hôm nay em và Lộ Viễn ... nói về chuyện gì?”

Tạ Xuân Hồng không giải thích được nhìn anh nói: “Không có gì, chỉ tùy tiện nói chuyện một chút mà thôi.”

“Tùy tiện nói chuyện một chút?” Dịch Hồi trầm giọng hỏi, “Anh thấy ngược lại hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Tạ Xuân Hồng tức giận liếc mắt: “Ông ta không phải là khách quan trọng của nhà anh sao? Em tự nhiên muốn tiếp chuyện ông ta, cũng không có gì thất lễ!”

Sắc mặt Dịch Hồi trở nên hòa hoãn hơn, lại nhíu mày một cái nói: “Anh cảm thấy tối nay Lộ Viễn rất kỳ lạ ... Ông ấy trước kia không phải là người hay nói, sau này tốt nhất em đừng giao thiệp với ông ấy.”

“Có lẽ ông ấy đã già, nói tương đối nhiều, cho nên dễ dàng chìm vào hồi ức buồn của năm xưa?” Tạ Xuân Hồng lơ đãng nhún vai, “Em cùng ông ấy có liên quan gì mà giao thiệp? Sau này sẽ không có cơ hội gặp mặt.”

Trong lòng Dịch Hồi không cho là như vậy, anh có một dự cảm mơ hồ, Lộ Viễn sẽ không để câu chuyện kết thúc như vậy, ông ta nhìn Xuân Hồng với ánh mắt rất đáng ngại, nhưng chỉ là nhất thời chưa biết ông ta vì cái gì, hơn nữa Lộ Viễn tự nhiên đối với Xuân Hồng có vẻ rất hứng thú nồng nhiệt ... E rằng chuyện này không dễ dàng như vẻ ngoài của nó.

Tạ Xuân Hồng ngáp một cái, không nhịn được nói: “Anh không phải là đang ghen chứ?”

Dịch Hồi lấy lại tâm trí, nhìn về phía cô.

Xuân Hồng bĩu môi: “Không phải sao? Anh còn ăn cả đám với một ông già sao? Dịch Hồi, ý thức chiếm hữu của anh quả thật mãnh liệt!”

Dịch Hồi lạnh lùng nhìn cô, trầm giọng nói: “Đường Sơ chẳng lẽ không phải là ông già sao?”

Tạ Xuân Hồng cứng người, lập tức xoay người không thèm để ý đến anh nữa.

Dịch Hồi cũng không buông tha đứng lên, đi theo cô trở vào phòng ngủ, hừ lạnh một tiếng nói: “Nói đến ‘Ghen’, chẳng lẽ tối nay em không ghen sao?”

“Ai ăn dấm? Anh muốn nói đến Lily gì đó sao?”

Tạ Xuân Hồng nhíu mày, sâu xa nhìn anh.

“Anh không tin em không nhìn ra ...”

Tạ Xuân Hồng thờ ơ cười nói: “Cô ta biểu hiện rõ ràng như vậy, em cũng không phải mù mắt, không nhìn ra mới lạ ... Nhưng mà người ta là nữ quân nhân, trong nháy mắt có thể ra tay tiêu diệt em, em coi có như nhìn ra thì phải làm thế nào đây? Huống chi cô ta không phải là bạn thanh mai trúc mã của anh sao?”

Lời nói này thật nghe ra có chút vị chua, Dịch Hồi hài lòng cười.

“Hơn nữa ... Em không giống như anh, bụng dạ nhỏ nhen như vậy, tính toán chi li!”

Khóe miệng Dịch Hồi vừa được nâng lên lại nhanh chóng bị hạ xuống.

Dịch Hồi bắt mắt lên án cô: “Em một chút cũng không quan tâm anh!”

Tạ Xuân Hồng vốn đã nằm xuống, nghe thế nhanh chóng ngồi dậy, khẩu khí hết sức mạnh mẽ hỏi: “Anh còn chưa xong?”

Mặt Dịch Hồi tối đi, cũng tức giận nói: “Không xong!”

Tạ Xuân Hồng liên tục cười lạnh, dứt khoát ngồi thẳng đối diện giống như đang đàm phán.

“Được, anh chưa nói xong, vậy bây giờ chúng ta nói cho xong hết đi!”

Dịch Hồi cũ ng nổi giận, ngồi duỗi dài trên giường gắt đầu nói: “Rất tốt!”

Tạ Xuân Hồng cười châm chọc nói: “Lộ Viễn và Lý Lily là những vị khách hết sức quan trọng của nhà anh, nhưng Dịch Hồi, em không ngốc, coi như là đặt nặng mong muốn của khách đi, em cùng lắm là bạn gái của anh, không có đạo lý nào ép buộc em phải đi trình diện, tiếp khách nhà anh hết?”

Dịch Hồi nhăn chặt chân mày, mở miệng muốn cãi lại liền bị Xuân Hồng không khách sáo mà chặn lại.

“Anh đơn giản chính là muốn dùng một người phụ nữ khách để kích thích em, anh biết Lý Lily sẽ đến, tâm tư của cô ta đối với anh ra sao anh đã sớm hiểu rõ, cho nên anh muốn thấy em có ghen hay không, anh lợi dụng cô ta đến thử em có đúng không? Dịch Hồi, anh tại sao lại ngây thơ như vậy?”

Tạ Xuân Hồng đem toàn bộ ý nghĩ của mình phát ra như đạn bắn pháo nổ, nhìn sắc mặt Dịch Hồi càng lúc càng đen đi, trong lòng có một cảm giác trả thù khoái chí.

“Em cho là như vậy?”

“Không phải là em cho là như vậy, mà sự thật chính là như vậy!” Tạ Xuân Hồng mệt mỏi phát tay một cái: “Dịch Hồi, anh cứ như vậy sẽ làm em mệt mỏi lắm, em thừa nhận vấn đề Đường Sơ làm anh cảm thấy bất an, nhưng anh đã nói là anh sẽ cho em thời gian ... Dịch Hồi, anh như vậy em cảm thấy rất áp lực!”

Dịch Hồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thì ra trong lòng em anh xấu xa đến như vậy.”

Không thể phủ nhận, Dịch Hồi đúng là muốn dùng Lý Lily để xem Xuân Hồng có ghen hay không, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân anh kéo cô cùng về nhà. Anh biết tình cảm của Lý Lily đối với anh, anh không muốn làm phức tạp thêm mối quan hệ đó nên cố ý để cho Xuân Hồng cùng anh tiếp đãi khách, muốn dẹp tan đi ý định của Lily ... Chẳng lẽ cô không nhìn ra, từ đầu đến cuối anh đều vẫn giữ ý chí kiên định muốn ở cùng cô hay sao?

Tạ Xuân Hồng trầm mặc nhìn anh, sau đó nằm xuống đắp chăn buồn buồn nói: “Em thật sự mệt mỏi, em ngủ trước.”

Sự trầm mặc của cô đối với Dịch Hồi giống như là chấp nhận, Dịch Hồi giận đến cắn răng, lại cảm thấy không thể làm gì, cố chấp tranh cãi cũng không có ý nghĩ gì nữa, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi rửa mặt.

Quả nhiên dự đoán của Dịch Hồi không sai, buổi chiều ngày thứ hai, Xuân Hồng liền nhận được điện thoại của Lộ Viễn, muốn mời cô đi uống cà phê.

Tạ Xuân Hồng hơi do dự một chút, sau đó cũng đồng ý, dù sao cũng là khách quan trọng của nhà họ Dịch, từ chối cũng không được lễ phép cho lắm.

Địa điểm Lộ Viễn mời khách cách công ty cũng không xa, lúc Tạ Xuân Hồng đến thì Lộ Viễn đã ngồi đợi ở đó, tay đang khoáy ly cà phê và đọc báo.

“Chú Lộ, chú khỏe không, không biết tìm cháu có việc gì?”

Lộ Viễn cười nhạt: “Ngồi xuống đi, cháu muốn uống gì?”

Tạ Xuân Hồng tùy tiện gọi một ly cà phê, chẳng biết tại sao trong lòng có chút thấp thỏm.

Lộ Viễn âm thầm quan sát cô, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Hi vọng cháu có thể bỏ qua cho, chú gọi cháu ra đây cũng là vì Lily ... Con bé đó bình thường có chút tùy tiện, vô pháp vô thiên, thường ngày ngay cả thầy giáo kiêm cấp trên như chú nó cũng không coi ra gì, nếu nó có tìm cháu gây rối, cháu hãy đến tìm chú.”

Tạ Xuân Hồng có chút ngạc nhiên, quả thật sự tò mò không phân biệt giới tính và tuổi tác sao?

“Chú đùa sao? Tạ Xuân Hồng khách sáo xa cách nói, “Cô Lý cùng với Dịch Hồi là bạn tốt nhiều năm, làm sao có thể sẽ đến làm phiền cháu?”

Lộ Viễn không nói, nhìn thẳng vào Xuân Hồng, ánh nhìn ấy không cho cô đường trốn tránh.

Tạ Xuân Hồng lúng túng sờ mũi: “Được rồi, cháu biết cô ấy thích Dịch Hồi, cùng lắm đó là chuyện của cô ấy, không liên quan đến cháu.”

Lộ Viễn trầm ngâm hỏi: “Cháu và Dịch Hồi ... Cháu không thích nó?”

Xuân Hồng ngạc nhiên nói: “Cháu không thích anh ấy sao có thể làm bạn gái anh ấy được?”

Lộ Viễn khẽ mỉm cười: “Nếu cháu rất thích, thì sẽ không có thái độ như vậy, làm như không có chuyện gì xảy ra sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, lúng túng đáp: “Có phải chú quá nhạy cảm rồi không? Cháu ... cháu chỉ tin tưởng Dịch Hồi thôi!”

Tin tưởng sao? Lộ Viễn cười cười không vạch trần cô, bưng ly cà phê lên chậm rãi uống.

Tạ Xuân Hồng bị người khác nhìn thấu thì cảm thấy tức giận, không nhịn được hỏi: “Chú có việc gì sao?”

Lộ Viễn đặt ly cà phê xuống, rút ra một tấm danh thiếp đưa cho cô: “Trên này có tất cả phương thức liên lạc với chú, không kể cháu có chuyện gì cần trợ giúp, cũng có thể đến tìm chú.”

Tạ Xuân Hồng nhận lấy, nghi ngờ hỏi: “Tại sao chú lại tốt với cháu như vậy? Xin lỗi, cháu tự hỏi chú và cháu giao tình vẫn chưa được đậm sâu ...”

Sắc mặt Lộ Viễn không đổi trả lời: “À, chú cảm thấy chú và cháu rất có duyên ... Cháu không cần lo lắng, chú không có ác ý, thật ra thì ... Nếu cháu không ngại, chú rất muốn nhận cháu làm con gái nuôi.”

Lần này Tạ Xuân Hồng bị dọa đến hoảng sợ, cười cười nói: “Chú thật biết nói đùa ...”

Nhìn ánh mắt của Lộ Viễn không giống như nói chơi, Xuân Hồng ho một tiếng thu lại nụ cười: “Đầu năm nay đã ban hành luật không được nhận con gái nuôi ... Ý tốt của chú cháu xin nhận, cháu cùng lắm chỉ là bạn gái của Dịch Hồi, trừ điểm này không cũng không còn gì để chú phải để mất chiều cố, là cháu không nên treo cao.”

Trong ánh mắt Lộ Viễn đột nhiên toát ra một tia cực kỳ bi ai, nhưng cũng bị xóa đi rất mau, cũng không có ý miễn cưỡng cô, cười ôn nhu nói: “Không cần khấn trương, chú chỉ thuận miệng nói ra thôi ... Chú đối tốt với cháu, hoàn toàn là vì cháu là một cô gái tốt, cảm thấy cháu rất hợp với chú, Dịch Hồi không có liên quan gì ở đây, cho nên dù cho cháu có quan hệ như thế nào với Dịch Hồi, cháu có chuyện gì cũng có thể tìm chú nhờ giúp đỡ.”

Tạ Xuân Hồng tròn mắt nhìn, giống như có cái gì chọt lóe lên trong đầu cô, xảy đến quá nhanh khiến cô không tiếp thu kịp.

“Vâng ... Cháu xin cảm ơn chú trước.” Tạ Xuân Hồng cắt danh thiếp, nhìn ông ta cười cười.

Lộ Viễn bởi vì nụ cười của cô ban cho mà có chút hoảng hốt, đôi mắt híp lại, phảng phất nhìn xuyên thấu qua cô hồi tưởng về một nơi rất xa.

Xuân Hồng không để ý đến vẻ khác thường của ông, uống xong ly cà phê nói: “Chú Lộ, thật xin lỗi, cháu còn có việc phải giải quyết.”

“Ừ.” Lộ Viễn nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nói, “Cháu đi trước đi, tạm biệt!”

Xuân Hồng đứng lên vừa mới đi được hai bước lại bị gọi lại.

Lộ Viễn có chút do dự hỏi: “Cháu ... Cháu không phải người ở đây, như vậy chỗ ở của cháu trước kia, chính là nơi cháu ở cùng ... Nhà của cháu ở đó có tốt không?”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng thấy nghi ngờ, không hiểu tại sao ông ta lại hỏi như thế.

“Chú không có ý gì khác, nếu là người nhà cháu có hoàn cảnh không tốt, chú có thể giúp một tay để cháu và người nhà cháu ở thoải mái một chút.”

Tạ Xuân Hồng cười nhạt: “Cháu cùng với mẹ ở tại một thị trấn nhỏ, mặc dù không phải là phố thị to lớn phồn hoa, nhưng lại hết sức yên tĩnh và bình an, mẹ cháu chắc sẽ không rời nơi đó đâu, hơn nữa cháu cũng thấy nơi đó rất tốt, cho nên chú Lộ không cần bận tâm lo lắng!”

Lộ Viễn gật đầu một cái: “Vậy thì tốt ... Thôi tạm biệt cháu!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Chương 31: Quan tâm hơn nhiều so với tưởng tượng

Lộ Viễn không xuất hiện thêm lần nào nữa, Lý Lily tự giáng một cấp chuyển từ nơi khác đến thành phố N, đang sắp xếp chỗ ở, Phương Tinh nghe được tin này lập tức gọi điện thoại báo cho Tạ Xuân Hồng.

Tạ Xuân Hồng nghe giọng Phương Tinh vô cùng lo lắng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì lớn, đợi đến khi hiểu rõ không khỏi cảm thấy dở khóc dở

cười.

Tạ Xuân Hồng bắt đầu dĩ dĩ thờ dài nói: “Thành phố N không phải là nhà của mình, cô ta muốn tới thì tới muốn đi thì đi, với mình chẳng có liên quan gì, chẳng lẽ mình có thể cản cô ta được sao?”

Ở bên kia đầu dây Phương Tinh oán hận không thể luyện sắt thành ra thép bức xúc nói: “Cậu sao lại ngốc như vậy chứ, Lý Lily cùng với anh họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, người phụ nữ kia coi trọng sự nghiệp đến như vậy, lần này lại tình nguyện giáng một cấp cũng vì muốn đến thành phố N, nếu không liều chết tìm đến gần anh họ thì là vì cái gì? Còn không phải là muốn đẩy cậu ra! Cô ta rõ ràng chính là có ý định không tốt đó!”

Trong nháy mắt Tạ Xuân Hồng có chút hốt hoảng, rồi lại rất nhanh chóng trả lời: “Anh họ cậu không phải là loại đàn ông có thể dễ dàng bị quyến rũ, cậu còn không biết anh ấy xấu tính đến như thế nào sao?”

Phương Tinh tức giận mắng: “Thật không hiểu cậu ra làm sao nữa, cậu như vậy là đang tin tưởng anh ấy sao? Nói cho cậu biết, nếu đàn ông đáng tin, thì heo có thể leo cây đấy!”

Tạ Xuân Hồng “Xùy” một tiếng rồi bật cười, những lời của cô ấy đã chọc cười cô, không khỏi trêu ghẹo nói: “Thế nào? Lục Hân đáng tin đến độ heo phải leo cây à?”

“Cậu đừng có đùa chủ đề!” Phương Tinh nói đến miệng lưỡi đều khô, đối phương ngay cả chút phản ứng cũng không có, thật là hoảng để không vội thái giám đã gấp!

“Đừng trách mình không nhắc nhở cậu Tạ Xuân Hồng, anh họ mình là một người đàn ông có giá, là mơ ước của nhiều phụ nữ, nếu không như anh ấy không giữ mình trong sạch như Bạch Ngọc trong nhiều năm như vậy, sớm đã bị đám phụ nữ như hồ báo kia gặm đến mảnh vụn cũng không còn! Đặc biệt là cái cô Lý Lily đó ... Đơn giản chính là hãm cá mập, hung tàn cực kỳ! Chờ cô ta nhe nanh múa vuốt cũng lúc cậu sẽ thê thảm, cậu hãy tự bảo trọng đi!”

Tạ Xuân Hồng nhớ tới lần trước gặp gỡ liền không khỏi toát mồ hôi lạnh, khi đó có Dịch Hồi che chở cho cô, cô mới không bị cô ta hạ độc thủ, nếu như cô đơn thương độc mã thì ... Tạ Xuân Hồng rung mình.

“Được rồi, mình biết rồi, mình cúp máy đây!”

Tạ Xuân Hồng vừa mới tắt di động, thì bên kia liền thấy Lý Lily được cô tiếp tân đang một mực cung kính hướng dẫn đi tới.

Lý Lily mặc cánh phục màu đen, tóc buộc đuôi ngựa cao chỉnh tề nghiêm túc, toát ra vẻ khí khái anh hùng, Xuân Hồng lập tức giọng cao tập tài liệu che mặt, đầu rụt xuống cố ý ẩn mình đi.

Lý Lily liếc mắt thấy Tạ Xuân Hồng núp sau tập tài liệu, trong mắt chợt ánh lên nét kinh ngạc, ngay sau đó lộ nụ cười giễu cợt.

Lý Lily bước đi uyển chuyển, đi thẳng tới trước bàn Tạ Xuân Hồng dừng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, trên mặt như cười như không nói: “Cô Tạ, không nghĩ rằng sẽ gặp cô ở nơi này.”

Trong lòng Tạ Xuân Hồng oán giận người phụ nữ quá là không hiểu chuyện, một chút phân biệt cũng không có, hành động của mình rõ ràng là không muốn gặp cô ta vậy mà cô ta cũng không nhìn ra được.

Xuân Hồng cười cười, khuôn mặt thờ ơ đứng lên nhìn thẳng vào cô ta: “Cô Lý, cô khỏe không, tôi cũng không nghĩ chúng ta có thể nhanh chóng gặp lại đến như vậy, Dịch Hồi và di Dịch cũng thường nhắc tới cô, nói cô và Dịch Hồi là bạn rất thân, tôi cũng đang mong được gặp lại cô đấy.”

Tạ Xuân Hồng tròn mắt nói bừa, thua người không thua trận, cô đứng thẳng, trong lòng không tự chủ được đang rất khâm trọng.

Nói ra những lời không nặn không lặt, rõ ràng phân Lý Lily thành người ngoài, sắc mặt Lý Lily ẩn hiện sự giận dữ, khinh miệt nhìn cô hỏi: “Cô cũng làm việc ở Dịch thị? Quả thật không nhìn ra cũng có lúc Dịch Hồi lạm dụng chức quyền đưa nhân tình vào công ty, Cô Tạ đây sử dụng mối quan hệ này vào làm ở đây quả thật cũng không tệ!”

Tạ Xuân Hồng cười nhạt, ôn nhu đúng mực, chậm rãi nói: “Lời nói này của cô Lý thật có chỗ không đúng ... Nếu cô Lý ngồi vào vị trí này mới gọi là dùng quan hệ thân thiết để đạt được, về phần tôi thì ... Cùng lắm là đi theo Dịch Hồi để phụ xướng phụ tùy thôi!”

“Cô ...” Lý Lily nuốt chút nữa là mất không chế, hít thở thật sâu, cười lạnh nói: “Hừ! Nghe nói cô Tạ đây tốt nghiệp hệ văn, không biết có từng nghe qua câu này “Đĩ sắc thị quân giả, sắc suy nhi ái thi, ái thi tắc ân tuyệt”? Tôi tin rằng cô Tạ tất nhiên hiểu rõ trong lịch sử có nhiều chuyện tình đấm máu đúng không?”

Lời khiêu khích quá ư là rõ ràng, xung quanh đồng loạt toát ra một lớp khí lạnh bao phủ, tất cả mọi người kinh ngạc dừng tất cả công việc lại, chờ Tạ Xuân Hồng khóc lóc đi tìm Dịch Hồi.

Tạ Xuân Hồng nhìn thẳng cô ta, ánh mắt thản nhiên không chút sợ hãi, quyến rũ cười một tiếng: “Thật là ngại quá, so với xuất thân từ nữ quân nhân như cô, tôi xem ra vẫn còn có chút văn hóa.”

Lý Lily đi đập vào chỗ đau, sắc mặt khó coi đến cực điểm, lửa giận phừng phừng muốn thoát ra khỏi miệng, Dịch Hồi đứng ở cửa phòng làm việc thờ ơ hỏi: “Các người đang làm gì vậy?”

Mọi người ngay lập tức trở lại với công việc đang dang dở, trên mặt vẫn không giấu được vẻ tiếc nuối sâu sắc kỳ cục.

Lý Lily cố gắng ngăn chặn cơn giận, kiềm nén đến độ thiếu chút nữa là thở không được, hung hăng trợn mắt nhìn Tạ Xuân Hồng một cái, quay đầu bước nhanh về phía Dịch Hồi vừa cười vừa nói: “Em tới thăm anh một chút.”

Dịch Hồi nhú mồm một cái, cực kỳ lạnh nhạt nhìn cô ta: “Anh rất khỏe, nhìn anh trông giống như có bệnh tật gì sao? Còn nữa, lúc anh làm việc trong công ty không thích tiếp khách riêng, em nên về đi!”

Sắc mặt Lý Lily cứng đờ, nhưng cũng rất mau lấy lại nụ cười, hơi ưỡn khuỷu hỏi: “Tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, anh đối xử vô tình vô nghĩa với bạn cũ như vậy sao?”

Dịch Hồi cũng lười nói nhiều với cô ta, lướt qua cô ta đi đến bên Tạ Xuân Hồng, ôn hòa nói: “Anh nhờ em tìm tài liệu em đã tìm được chưa?”

Tạ Xuân Hồng lập tức lấy túi văn kiện đang để trên bàn giao cho anh: “Những thứ này là tài liệu liên quan, em đã phân loại và chỉnh sửa hoàn chỉnh, ngoài ra những chỗ quan trọng em đã đánh dấu bằng mực đỏ.”

Dịch Hồi hài lòng gật đầu một cái, đang muốn quay trở về phòng mình tiếp tục làm việc, thì thấy Đan đang vội vàng chạy tới.

“Dịch tổng, phía Thành Hân vừa gọi điện, nói để chúc mừng hạng mục hợp tác lần này thành công tốt đẹp, buổi tối ngày mốt muốn mời cơm chúng ta tại cao ốc Thành Hân.” Đan dừng một chút rồi tiếp tục: “Tổng giám đốc của Thành Hân, Lục Tổng sẽ mang theo vợ con cùng tới dự.”

Nghe thấy Phương Tinh cũng tham dự, Dịch Hồi không khỏi nhú chặt mày.

Đôi mắt Lý Lily sáng lên, không thể chờ đợi mở miệng nói: “Em cũng chưa gặp lại Tinh bảo bảo, Dịch Hồi, em với anh cùng đi được không?”

Trường hợp này nếu Lý Lily cùng đi, nhất định sẽ làm bạn gái Dịch Hồi, nếu quả như vậy, lại sẽ sinh ra những chuyện liên lụy không cần thiết

Dịch Hồi không chút do dự từ chối, quả quyết nói với Xuân Hồng: “Ngày mốt tan làm sớm một chút, buổi tối đi cùng anh, tiểu Tinh với em đã lâu không gặp, em ấy vẫn muốn tìm cơ hội gặp gỡ em.”

Phương Tinh dường như mới vừa cùng cô nói chuyện điện thoại ...

Tạ Xuân Hồng liếc mắt nhìn Lý Lily một cái, gật đầu cười đáp ứng: “Em nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Lý Lily mặt mày tối sầm vừa rồi đi, Tạ Xuân Hồng liền không khách khí đẩy Dịch Hồi ra khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt Dịch Hồi di chuyển khỏi màn hình máy tính, tinh ý thấy sắc mặt của cô không tốt đẹp gì mấy, liền vội vàng cười hỏi: “Không phải cô ta đã đi rồi sao? Em vẫn còn khó chịu à?”

Tạ Xuân Hồng hừ lạnh một tiếng, hơi đắc ý nghiêng đầu: “Cô ta lợi hại, đấu võ với cô ta em xác định là chết rất thảm, nhưng bây giờ là xã hội văn minh, em đấu văn với cô ta không phải sẽ đập chết cô ta sao?”

Dịch Hồi kéo cô đứng lên ôm vào lòng, nói theo lời cô: “Đúng vậy đúng vậy, Xuân Hồng của chúng ta là tài nữ, xinh đẹp lại còn thông minh, Lý Lily nhỏ bé kia thì là cái gì chứ?”

Tạ Xuân Hồng lạnh lùng đẩy anh ra: “Anh ít nịnh hót em thôi, đừng cho là em không biết, anh trốn trong phòng anh xem kịch hay đã bao lâu rồi? Thấy sao, nhìn hai người phụ nữ vì anh mà tranh cãi có phải đặc biệt thỏa mãn thói hư vinh của đàn ông hay không? Cảm giác đặc biệt tốt hả?”

Dịch Hồi lung túng cười, mạnh mẽ ôm cô nói: “Sao có thể, anh đây không phải là thấy em chiếm thế thượng phong sao, không muốn đi ra là tránh ảnh hưởng đến phát huy, chỉ biết đứng đợi chứ sao.”

Tạ Xuân Hồng giãy giụa cố thoát ra mà không được, không thể làm gì khác hơn là để mặc anh ôm mà không nói lời nào.

Dịch Hồi hưởng thụ giây phút yên lặng an hòa này, thuận tay vuốt tóc cô, hồi lâu mới đột nhiên nói: “Anh mới nghe được em vừa nói với Lily rằng ‘phụ xướng phụ tùy’ đúng không?”

Tạ Xuân Hồng đem đầu chôn trong ngực anh, buồn buồn giải thích: “Em còn không phải là tấn công cô ta mới nói như vậy, nếu không ... Sau đó!”

Tạ Xuân Hồng ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm: “Anh mới gọi cô ta là cái gì? Lily? Thật là thân mật quá nhỉ?”

Dịch Hồi vui vẻ cười rộ lên, rồi lại cố nèn càng lúc càng tỏ ra vui vẻ, làm ra giả bộ ngơ ngẩn, hỏi: “Sao anh lại ngơ ngẩn thấy mùi chua nồng nặc nhỉ?”

Tạ Xuân Hồng tức giận hung hăng đập anh một đập, cười lạnh nói: “Dịch tổng, xin tự trọng, không được động tay động chân, cẩn thận em tố cáo anh quấy rối tình dục nữ nhân viên! Em ra ngoài làm việc!”

Nói xong không đợi anh phản ứng liền đi ra cửa.

Tạ Văn rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho Xuân Hồng, cho nên lúc nhận được điện thoại của bà, Xuân Hồng đã hết sức ngạc nhiên, còn tưởng chuyện gì lớn đã xảy ra.

Tạ Văn nói giọng bình thản để Xuân Hồng thả lỏng, bà cũng không có chuyện gì, chính là dặn dò cô chú ý giữ gìn thân thể, tiết trời dần dần trở lên nóng nực, cho nên dặn cô nhớ mua thuốc bồi bổ cơ thể.

Vì Tạ Văn hết sức dịu dàng nên Xuân Hồng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nói đông nói tây trên điện thoại một lúc lâu.

Tạ Văn không trả lời cô lấy một câu, nhưng cũng không giống như thường ngày là cúp máy rất nhanh, do dự một lát, rồi mở miệng thăm dò: “Xuân Hồng, dạo này con ở thành phố N có tốt không?”

“Rất tốt ạ, công việc nhẹ nhàng, không gặp khó khăn gì hết.”

Tạ Văn thở phào một cái: “Vậy thì tốt ... Vậy còn gần đây có ... Có gặp qua người nào kỳ lạ không?”

Tạ Xuân Hồng lần này ngẩng người: “Người kỳ lạ? Cái gì mà người kỳ lạ ạ?”

“Chính là ...” Tạ Văn dừng lại, hồi lâu mới ngập ngừng nói: “Không có gì, mẹ chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, hiện tại hay xảy ra nhiều chuyện lừa gạt và buôn bán người, con phải cẩn thận một chút!”

Tạ Xuân Hồng bật cười, lơ đãng nói: “Mẹ, con cũng không còn nhỏ, sao có thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy chứ?”

Tạ Văn cảm thấy cái lý do của mình có chút không thuyết phục, trong lúc vội vàng càng không tìm được lý do nào khác, bèn cuống cuống nói: “Không có là tốt rồi, mẹ cúp trước, mẹ còn phải đến bệnh viện thăm Tô Văn một chút ...”

“Chị Tô Văn?” Tạ Xuân Hồng kinh ngạc hỏi: “Chị Tô Văn lại nằm viện sao? Bây giờ chị ấy sao rồi?”

Lần này Tạ Văn có chút buồn bã, nếu không phải có nhiều chuyện xảy ra là lòng bà rối loạn, bà cũng không buột miệng nói ra những điều không nên nói.

“Cô ấy vẫn tốt, không có gì đặc biệt!”

Tạ Xuân Hồng không tin, còn muốn hỏi thêm nữa, đã nghe Tạ Văn vội vã nói câu “Tạm biệt” rồi cúp điện thoại.

Tạ Xuân Hồng không yên lòng, lập tức gọi điện cho Đường Sơ, điện thoại reo nửa ngày mà không ai nhắc máy.

Xuân Hồng đứng ngồi không yên một lúc, mới quyết định tự mình trở về thị trấn nhỏ một chuyến, không gặp được Đường Sơ, cô không cách nào an tâm được.

Tạ Xuân Hồng không còn kịp về nhà, vội vã tìm một ngân hàng ven đường rút chút tiền rồi chạy ra trạm xe, vừa kịp lúc bắt được một chuyến xe.

Đến nơi cũng đã là rạng sáng, cô vào phòng vệ sinh sửa soạn cho bản thân một chút, Tạ Xuân Hồng liền đi đến bệnh viện ngay.

Không cần hỏi cũng biết Tô Văn nhất định là đang ở trong bệnh viện huyện, trên đường không thấy người nào, lúc này cô mới xác định không có chiếc taxi nào hết, trạm xe cách bệnh viện còn rất xa, Tạ Xuân Hồng bước chân vội vã trên đường phố lạnh lẽo, bước chân lạng lẽ vang vọng trong đêm, làm tăng thêm vẻ trống trải cô đơn.

Xuân Hồng vừa mệt vừa đói, ở huyện nhỏ này ngay cả một cửa hàng ăn uống phục vụ 24/24 cũng không có, chỉ có bóng đèn đường vẫn hiu hắt sáng, nhưng cũng làm cho Xuân Hồng có cảm giác không đến nỗi sợ hãi. Vừa tới bệnh viện, Xuân Hồng cảm thấy hai chân mang giày cao như muốn rời ra, nhìn thấy một cái ghế liền vội vàng bước qua.

Nghỉ ngơi thật lâu mới từ từ hồi phục, Tạ Xuân Hồng không khỏi có chút hối hận, thật tùy tiện nửa đêm đã kích động chạy tới đây, cô bây giờ phải tìm nhà nghỉ để qua đêm trước đây, chờ tới khi trời sáng.

Đột nhiên nhớ tới khi đi còn không nói với Dịch Hồi, sợ anh về nhà không thấy cô lại phát điên lên, vội vàng lấy điện thoại ra, quả đúng như vậy, trên điện thoại thể hiện đến mười mấy cuộc gọi nhờ đền là của anh gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 32: Đi về bên đông, vẫn muốn chờ bên tây

Đột nhiên nhớ tới khi đi còn không nói với Dịch Hồi, sợ anh về nhà không thấy cô lại phát điên lên, vội vàng lấy điện thoại ra, quả đúng như vậy, trên điện thoại thể hiện đến mười mấy cuộc gọi nhờ đền là của anh gọi tới.

Tạ Xuân Hồng vội vã gọi cho Dịch Hồi, bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Xuân Hồng, em đi đâu vậy?” Giọng nói lo lắng của Dịch Hồi truyền tới, giữa đêm khuya lạnh lẽo nơi đây cảm giác rất ấm áp an tâm.

Tạ Xuân Hồng nắm chặt điện thoại di động: “Dịch Hồi, anh đừng nóng ... Em muốn nói cho anh biết, em có chút chuyện phải trở về thị trấn...”

Dịch Hồi thờ phào nhẹ nhõm, anh đã sợ hãi lo lắng đi tìm cô cả một buổi tối, còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Thị trấn? Em về thị trấn làm gì?”

Tạ Xuân Hồng đột nhiên có chút chột dạ không dám mở miệng, ngập ngừng nửa ngày không biết giải thích thế nào.

Dịch Hồi lúc này đã bình tĩnh trở lại, giọng nói bình thản hỏi: “Là vì Đường Sơ?”

Tạ Xuân Hồng vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, em nghe nói chị Tô Văn lại nằm viện, em không yên lòng...”

“Em không yên lòng là vì Tô Văn hay còn vì Đường Sơ nữa?” Dịch Hồi lạnh lùng cắt ngang lời cô, “Em chừng nào thì có thể không yên lòng vì anh? Em có biết em đột nhiên biến mất đã làm anh lo lắng nhiều đến thế nào không? Anh như một người điên chạy đi tìm em cả một buổi tối ... Tạ Xuân Hồng, trong lòng em thật sự có anh hay không?”

Tạ Xuân Hồng há miệng muốn nói, muốn nói lời dịu dàng để trấn an anh, không nghĩ tới điện thoại di động đột nhiên “Cạch” một tiếng.

Đáng chết, đi vội vàng quá quên mang theo sạc điện thoại, lần này hay rồi, tự động tắt nguồn.

Tạ Xuân Hồng thở dài, bất đắc dĩ đưa điện thoại ném vào trong túi xách, một mình ngồi bên trong khuôn viên bệnh viện chờ đến khi trời sáng.

Dịch Hồi gọi lại thì điện thoại đã tắt máy, bên kia lần nào cũng truyền tới một giọng nữ lạnh băng, nghe như vậy Dịch Hồi lại càng thêm giận dữ.

Dịch Hồi hung hăng ném điện thoại xuống đất, “Thình ...” một tiếng vang thật lớn, điện thoại di động lập tức vỡ tung thành nhiều mảnh.

Trời đang dần dần sáng, bên ngoài trời vẫn còn hơi mờ mờ, nhưng cũng đã có người bắt đầu qua lại. Tạ Xuân Hồng há miệng run rẩy đứng lên, vốn định tìm một nữ y tá để hỏi thăm một chút về phòng bệnh của Tô Văn, bỗng dưng cảm thấy, phát hiện ra lúc này, cô tùy tiện xuất hiện, bây giờ rất không thích hợp, nếu Tô Văn nhìn thấu tâm tư cô ... Sau này gặp mặt sẽ rất lúng túng.

Xuân Hồng suy nghĩ một chút, dứt khoát ra ngoài bệnh viện tìm chút gì ăn, đột đến lúc bệnh viện kiểm tra phòng xong rồi mới vào thăm, như vậy cô không chỉ có thể lấy lại diện mạo đôi chút tươm tất khi xuất hiện, cũng sẽ không có vẻ quá đột ngột.

Mặc dù đã gần đến cuối mùa xuân, gió sáng sớm vẫn còn rất lạnh lẽo. Tạ Xuân Hồng nhanh chóng bước vào một tiệm ăn ven đường, gọi một bát mì nóng hổi, cầm cúi ăn cho xong.

Khi ăn no nê, trời đã sáng choang, trên đường người đi lại đã tăng nhiều, Xuân Hồng hít một hơi sâu luôn không khí thanh tân tươi mát, cảm thấy cả người và tinh thần phấn chấn lên rất nhiều.

Dừng lại trước cửa bệnh viện mua chút nước trái cây, Tạ Xuân Hồng đi về phía khu nội trú của bệnh viện, nữ hộ lý trực giống như vừa mới tỉnh ngủ, sương mù giăng đầy mắt đang ngồi trong khu vực hộ lý sửa sang lại bệnh lịch.

“Xin lỗi đã làm phiền, xin hỏi Tô Văn ở phòng bệnh nào?” Tạ Xuân Hồng gõ bàn một cái, lễ phép hỏi.

Nữ hộ lý mở trừng hai mắt, dường như phải cẩn thận suy nghĩ về tin tức của Tô Văn, hồi lâu mới bừng tỉnh nói: “À, cô Tô Văn đó, sáng nay cô ấy đã xuất viện, mới vừa làm xong thủ tục, đã cùng với người nhà cô ấy rời đi.”

“Đã xuất viện sao? Cô biết cô ấy tại sao lại nằm viện không?”

“Hình như là bệnh tim...” Nữ hộ lý gãi gãi đầu, xin lỗi nói, “Thật xin lỗi, tôi cũng không biết rõ, cô có thể chờ bác sĩ Lưu tới rồi hỏi anh ấy, anh ấy là bác sĩ trưởng khoa, hiện đang đi khám cho bệnh nhân.”

Tạ Xuân Hồng khẽ mỉm cười: “Cám ơn cô.”

Không nghĩ tới việc đi suốt đêm đến đâu, thì Tô Văn đã xuất viện, Tạ Xuân Hồng thờ phào nhẹ nhõm liền lập tức cảm thấy chưa hỏi rõ đã ngàn dặm xôi chạy tới đây rõ ràng là mình có chút ngu ngốc.

Nhưng có cách nào khác đây? Cô cũng không biết tại sao, vừa nghe đến Đường Sơ có thể sẽ gặp chuyện, liền không chút suy nghĩ chạy đến đây ngay.

Khắp người Tạ Xuân Hồng mệt mỏi rã rời làm cho cô không còn chút sức lực nào để tiếp tục ngồi xe về thành phố N, định tìm một chiếc taxi trở về nhà mình.

Có lẽ Tạ Văn đang lên lớp. trong nhà không có một ai, Tạ Xuân Hồng tắm nước nóng xong liền ngã đầu ra gối ngủ, có cảm giác ngủ thẳng đến tối.

Xuân Hồng bị con đói làm cho tỉnh giấc, bò dậy thì phát hiện trong phòng khách có bày chút đồ ăn, Tạ Văn đang cẩn thận bưng tô canh từ trong bếp ra.

Xuân Hồng liền vội vàng tiến đến đỡ lấy, đặt lên bàn.

“Thơm quá, con đói chết mất!” Tạ Xuân Hồng kéo ghế ra và ngồi xuống không khách khí ăn ngấu ngiến, Tạ Văn ngồi bên cạnh nhìn cô ăn uống không giống như bình thường mới thờ ơ mở miệng.

“Sao con trở về vào lúc này, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tạ Xuân Hồng đang vui đầu húp canh, không nhìn thấy được ánh mắt Tạ Văn thể hiện tâm trạng phức tạp khi hỏi câu đó, nghe lời nói thì giống thuận miệng hỏi một chút như thường ngày.

“Không có chuyện gì, con nhận được điện thoại của mẹ, nghe giọng nói của mẹ không đúng lắm, không yên lòng nên trở về đây thăm một chút.”

Tạ Văn thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhíu mày hỏi: “Mẹ thì có thể có chuyện gì? Còn mắc công con bỏn ba chạy về đây một chuyến!”

Tạ Xuân Hồng cười cười: “Dù sao con cũng không có gì gấp, coi như trở về thăm mẹ một chút!”

Tạ Văn như có điều gì suy nghĩ nhìn Xuân Hồng đang bắt đầu dọn dẹp chén đĩa, hồi lâu thờ dài, cực kỳ bình thản nói: “Tối nay ngủ cho thật ngon, sáng mai trở về thành phố đi thôi!”

Xuân Hồng biết tính của bà, gật đầu một cái đồng ý.

Sáng sớm thứ hai Tạ Xuân Hồng đã rời giường, Tạ Văn đã ra khỏi nhà từ sớm, đoán chừng là tới trường dạy lớp tự học. Xuân Hồng có chút mất mát, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, vội vội vàng vàng, ra đi mà cũng không thể tạm biệt mẹ một tiếng... Tạ Xuân Hồng nặng nề thờ dài, rửa mặt ăn điểm tâm rồi chạy thẳng đến trạm xe.

Phương Tình gấp đến mức quay cuồng, gọi liên tục vào điện thoại Xuân Hồng, nhưng lần nào cũng là tiếng báo tắt máy vang lên.

Lục Hân ôm bảo bối Lục Dương vào nhà, đã nhìn thấy Phương Tình nóng nảy hành hạ chiếc điện thoại di động, không khỏi cau mày hỏi: “Em đang làm gì thế? Sao còn chưa thay quần áo? Không chuẩn bị kịp sẽ muộn đấy!”

Phương Tình bực mình bỏ điện thoại xuống, khẩu khí rất không tốt kêu lên: “Hỏi gì mà hỏi chứ? Ai bảo anh ngày nào không chọn đem chọn đúng tối nay chứ?”

Lục Hân không biết cô bực mình chuyện gì, chân mày càng nhíu chặt hơn

“Anh làm sao biết hôm nay tâm tình của em không tốt chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Tình cũng biết ngày thường mình hành xử chả có chút đạo lý nào, thờ dài nói: “Còn không phải là con bé Xuân Hồng chết tiết kia, đột nhiên chơi trò biến mất... Lát nữa Lý Lily nhìn thấy Dịch Hôi đến đây, không thấy Dịch Hôi có bạn gái bên cạnh, cô ta nhất định sẽ giống như miếng cao dính chặt lấy anh ấy, đến lúc đó sẽ rất khó khăn đấy!”

Trong lòng Lục Hân rất không quan tâm đến mất chuyện như cầu kiều phụ nữ của Phương Tình, thiệt mấy người phụ nữ đó không biết tiết kiệm hơi sức.

“Lý Lily có thù gì với em sao? Tại sao cô ta không thể trở thành bạn gái của Dịch Hôi?”

Phương Tình đuổi Lục Dương ra khỏi phòng thay đồ, vào đó vừa thay quần áo vừa trả lời: “Em với cô ta có gì mà thù nhau chứ? Em nào dám chọc cô nữ anh hùng đó! Em còn không phải sợ tình địch quá mạnh, một mình Xuân Hồng không đỡ được lửa đạn của tình địch, em cũng không muốn có một chị dâu như cô ta, nếu không cả đời này của em thật không tốt đẹp gì!”

Lục Hân đi tới phía sau lưng cô, giúp cô kéo khóa kéo của bộ lễ phục, bắt đầu đi an ủi cô: “Loại chuyện như vậy em có gặp cũng không được, hay là quan sát trước rồi tính sau!”

Lúc Phương Tình cùng Lục Hân ăn bảo bối đến hội trường, Dịch Hôi và Tạ Xuân Hồng cũng chưa tới.

Phương Tình nở nụ cười xã giao với tất cả mọi người, trong lòng cầu nguyện cho Xuân Hồng và Dịch Hôi nhất định phải đến cùng nhau.

Kết quả lại khiến cho Phương Tình vô cùng thất vọng, Dịch Hôi đỡ cánh tay Lý Lily chậm chậm bước vào cửa.

Cả người Dịch Hôi phát ra một luồng khí lạnh ngăn người khác lại gần, mặt mũi lạnh lùng, môi mím thật chặt cho thấy tâm trạng anh cực kỳ kém, bắt chắp ánh nhìn của một người ánh mắt luôn nhìn thẳng tiến về phía trước.

Ngược lại với người đàn ông lạnh nhạt cứng nhắc, Lý Lily cười rạng rỡ quá mức, trang điểm tinh tế, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, chiếc váy dài bằng lụa đen làm cho cô ta thêm phần cao quý.

Vốn là một đôi trai tài gái sắc, vậy trong mắt Phương Tinh lại không hề vừa mắt chút nào ... Đặc biệt là thỉnh thoảng Dịch Hồi lại đưa ánh mắt sắt bén lướt qua cô, làm cho cô có cảm giác thật kinh khủng.

Phương Tinh hướng về vị khách bên cạnh áy náy cười một tiếng, lặng lẽ đi đến góc phòng bắt đầu cố gọi cho Tạ Xuân Hồng, điện thoại vẫn tắt máy, Phương Tinh cắn răng cầm hận nhắn tin cho cô, sau đó nặn ra một nụ cười nhăm về hướng Dịch Hồi đi tới.

Lý Lily trông thấy Phương Tinh liền vẫy vẫy tay, hết sức thân mật cười nói: “Tiểu Tinh, tối nay cô thật đẹp.”

Không để đưa tay ra đánh vào khuôn mặt tươi cười đó, Phương Tinh chỉ đành lễ phép đáp lễ nói: “Cô Lily hôm nay cũng rất đẹp, ha ha ...”

Đảo mắt một vòng, Phương Tinh làm bộ thờ ơ hỏi: “Đúng rồi, anh họ, sao em không thấy chị dâu họ đâu? Không phải Xuân Hồng đã đồng ý cùng anh đến dự tiệc sao? Cô ấy đâu?”

Sắc mặt Dịch Hồi cứng đờ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh, trong ánh mắt nhìn cô giống như một vùng mịt mù địa hoang vu có ánh lửa sâu kín, âm trầm không diễn tả được bằng lời.

Nhất thời Phương Tinh giả ngốc cười lên, ánh mắt ra vẻ rất vô tội. Không hiểu đột nhiên anh lại phát khùng cái gì, rõ ràng không phải là cô đang giúp anh sao?

Sắc mặt Lý Lily cũng có chút khó coi, miễn cưỡng cười hỏi: “À, tôi còn chưa thấy bảo bối của cô, nghe nói thằng bé rất đẹp trai, cậu nhóc đang ở đâu?”

Một nụ cười hiền từ thân thiết xuất hiện trên khuôn mặt cứng nhắc lạnh lùng của Lý Lily cũng có chút vận vẹo.

Phương Tinh bắt đầu di hướng về người bạn nhỏ Lục Dương, người bạn nhỏ lập tức để thức uống xuống chạy ào tới.

“Mẹ gọi con?” Lục Dương nhìn thấy khuôn mặt đen bên cạnh của chú, lập tức nghiêm trang chào hỏi: “Chào chú!”

“Đây chính là tiểu bảo bối sao? Một đứa bé ngoan!” Lý Lily ngồi chồm hổm xuống vuốt đầu của cậu, giống như là đang vuốt ve bộ lông của một con động vật nhỏ, làm cho tiểu Lục Dương lập tức chau đôi lông mày.

“Cháu tên là gì?” Lý Lily cười híp mắt hỏi.

“Lục Dương” Về mặt tiểu đại nhân của Lục Dương ngay lập tức biến mất, giả bộ làm ra bộ mặt ngây thơ điệu bộ vô hại, “Dì à, dì không đẹp bằng mẹ lớn xinh đẹp và mẹ nhỏ xinh đẹp.”

Nụ cười của Lý Lily cứng đờ trên mặt, khó khăn hỏi: “Cái gì?”

Lục Dương mở trừng hai mắt, chỉ vào Đan đang đứng cách đó không xa nói: “Vâng, người đó chính là mẹ lớn, rất đẹp có đúng không? Cháu còn có một mẹ nhỏ xinh đẹp hơn ... Đúng rồi, chú à, mẹ nhỏ xinh đẹp ở đâu ạ?”

Dịch Hồi đối với Lục Dương vẫn tương đối hiền hòa, chậm rãi nói: “Cô ấy có việc, hôm nay không tới được.”

Lục Dương rất thất vọng “À” một tiếng, rồi chạy biến đi.

Phương Tinh trong lòng thầm đắc ý, ngoài mặt làm bộ hết sức có lỗi: “Lily bỏ qua cho, Lục Dương còn nhỏ không hiểu chuyện ...”

Sắc mặt Lý Lily vô cùng khó coi, bị thằng nhóc nói không xinh đẹp bằng tình địch đã là một đả kích vô cùng lớn, rõ ràng bây giờ còn không xinh đẹp bằng một người đàn ông ...

Lý Lily nhìn chằm chằm Dịch Hồi cặp mắt như muốn tóe lửa, hừng lạnh một tiếng hỏi: “Mẹ lớn? Em không biết thì ra anh còn thích cả nam lẫn nữ!”

Dịch Hồi biết cô ta hiểu lầm, lại không hề muốn giải thích, chỉ thờ ơ liếc cô một cái, lạnh lùng trả lời: “Mắc mớ gì đến cô?”

“Anh ...” Lý Lily vô cùng tức giận mỉm cười, “Không liên quan đến em? Đừng quên tối nay em vẫn là bạn gái của anh!”

“Vậy thì sao nào?” Dịch Hồi mặc kệ cô ta, bỏ mặc cô ta ngồi một mình, còn bản thân trực tiếp đi nói chuyện phiếm với bạn bè quen biết.

Tạ Xuân Hồng về đến nhà thì phát hiện Dịch Hồi không có ở nhà thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ phải đối diện với sự dụ dỗ của Dịch Hồi.

Cầm sạc điện thoại, mới phát hiện mình có tin nhắn loại, ding ding đang vang lên không ngừng, làm cho điện thoại của cô chút nữa lại tắt máy.

Tạ Xuân Hồng cau mày nhận tin nhắn của Phương Tinh, mấy chữ ngắn gọn kia làm cho cô trong nháy mắt phải kêu khổ trong lòng.

Vội vã thay đổi y phục Tạ Xuân Hồng vừa chạy ra ngoài, ngồi trong xe taxi trang điểm qua một chiếc gương nhỏ, vắn tóc đơn giản, vừa không ngừng thúc giục tài xế: “Phiên anh chạy nhanh một chút được không? Tôi không có thời gian!”

Thật vất vả mới tới được hội trường, phát hiện bên trong khách khứa lục đục đi ra, Xuân Hồng thầm than trong lòng, vậy mà vẫn chậm, yến tiệc đã kết

thức.

Đang muốn rời đi, đột nhiên nhìn thấy Phương Tinh và Lục Hân đang đi phía trước, phía sau là Dịch Hồi và Lý Lily. Một nhà ba người hài hòa ở phía trước, phía sau lại là một đôi nam nữ vô cùng chững chạc.

Trái tim Tạ Xuân Hồng như bị lửa giận vô hình thiêu đốt, vốn là muốn rời khỏi đây, liền trước khi bản thân kịp phản ứng đã thẳng tiến lên phía trước nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 33: Trong tình yêu, không thiếu gì mưu kế

Dịch Hồi thấy Xuân Hồng trước tiên, ngay lúc này khi cô ấy xuất hiện, làm cho anh không biết dùng tâm trạng nào cho đúng, tất cả các cảm xúc đang xáo trộn, tức giận, ghen tuông, mừng rỡ, bị ai ... Đều đang kết chặt lấy nhau.

Lý Lily cảm giác người đàn ông bên cạnh mình chợt dừng bước, không khỏi hướng theo ánh mắt của anh nhìn sang, vừa thấy sắc mặt đã thay đổi lớn, cười lạnh một tiếng, lập tức vươn tay ôm lấy cánh tay của Dịch Hồi, nghiêng đầu từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt khiêu khích nhìn Xuân Hồng.

“Xuân Hồng?” Phương Tinh vui mừng gọi, tiến lên hai bước kéo tay cô hỏi, “Sao bây giờ cậu mới đến? Minh gọi điện thoại cho cậu suốt buổi tối, điện thoại của cậu tắt máy suốt!”

Tạ Xuân Hồng không nhìn cô, nhìn chăm chăm vào hai cánh tay trắng như bạch ngọc của Lý Lily, sau đó định thần lại, vỗ vỗ tay cô trấn an nói: “Điện thoại của mình hết pin, mình cũng có một số việc phải giải quyết, cho nên mới bị muộn.”

Lục Hân ôm bảo bối đang ngủ say trước ngực, dù bận vẫn ung dung di chuyển đến gần xem kịch hay.

Tạ Xuân Hồng âm thầm hít một hơi sâu, ngẩng đầu ngưỡng ngực tiến đến trước mặt Dịch Hồi, bình tĩnh liếc mắt cười một tiếng: “Thật là cảm ơn cô Lý tôi nay đã thay tôi làm bạn gái Dịch Hồi tham dự bữa chiều đãi, hôm nào đó tôi nhất định sẽ cùng Dịch Hồi nhà tôi mời cô dùng cơm.”

Một người váy đen tuyến hoa lệ, kiểu đầm cao quý, một người váy đỏ rực rỡ, quyến rũ động lòng người.

Vóc dáng Lý Lily thật ra cũng rất xinh đẹp, chỉ tiếc là một thời gian dài sống trong quân đội, làm cho con người cô ta nhiều khí thế mạnh mẽ, đối nhân xử thế thường không tự chủ được mà tạo ra chút thái độ vênh vao hung hăng, làm cho người ta có cảm giác khó có thể đến gần. Không giống như Xuân Hồng, một cái nhún mày một tiếng cười, nhất cử nhất động, cũng như đầu độc lòng người, khi quyết tâm quyến rũ một ai đó, tựa như một vẻ đẹp mê hoặc lòng người, làm cho không người nào có thể kháng cự được.

Lý Lily hừ lạnh một tiếng, khoắc thật chặt cánh tay người đàn ông bên cạnh khiêu khích nhìn cô: “Nói như thật giống như cô và Dịch Hồi thân mật lắm, nếu cô quan tâm đến anh ấy, sao lúc này lại bỏ mặt anh ấy?”

Ánh mắt Tạ Xuân Hồng ngẩn lẹ, thẳng tắp nhìn cô ta: “À, cô Lý đây thật quan tâm đến chuyện của tôi! Cô muốn khích bác chia rẽ, cũng đừng nên ở trước mặt người trong cuộc trắng trợn lộ liễu như vậy.”

Dịch Hồi tuyệt đối không thể nào là loại người có thể nói những chuyện như thế này với người khác, chỉ có thể là Lý Lily điều tra cô, thật không nghĩ ra người đàn bà này nhiều thủ đoạn đến như vậy.

Trong nháy mắt Tạ Xuân Hồng biến thành một con mèo bị xâm nhập lãnh địa, toàn thân dựng đứng lên, híp mắt cảnh giác nhìn tình địch.

“Tôi cũng không phải là loại tiểu nhân đâm sau lưng người khác, coi như cạnh tranh, tôi cũng sẽ quang minh chính đại!”

Lý Lily kiêu ngạo cười: “Tạ Xuân Hồng, cô không cần giả bộ mang dáng vẻ khó chịu đó, cũng không cần thiết quang co lòng vòng nói những chuyện không có, tôi thừa nhận tôi có dùng chút thủ đoạn điều tra chuyện của cô ... Mọi người chúng ta trong lòng cũng đã biết rõ ràng, nếu cô không thích Dịch Hồi, thì cần thì nín kẻo không buông tha anh ấy?”

Tạ Xuân Hồng sa sầm nét mặt, từ trước đến nay ánh mắt xinh đẹp quyến rũ lòng người, hiện tại tràn đầy lửa giận.

“Bất kể Tạ Xuân Hồng tôi có lịch sử yêu đương phức tạp như thế nào, cũng không lấy chuyện tình cảm của người khác ra đùa giỡn! Tôi và Dịch Hồi ở cùng nhau ...” Tạ Xuân Hồng dừng một chút, xoay mặt nhìn về phía Dịch Hồi, cặp mắt màu đen như bóng đêm cũng đang nhìn cô, con người thâm thúy khóa chặt ánh mắt cô, vẻ mặt không chút ý định buông tha cho cô.

“Tôi cùng với anh ấy, là vì tôi muốn ở cùng với anh ấy!” Tạ Xuân Hồng kiên định nói, “Nếu như tôi không quan tâm anh ấy, tôi sẽ không làm bạn gái anh ấy!”

Lý Lily cười khinh miệt một tiếng: “Cô muốn cùng anh ấy, nhưng người ta không nhất thiết muốn cô! Người đàn ông nào cũng không chịu nổi người phụ nữ của mình không tuân theo các chuẩn mực đạo đức!”

Phương Tình đứng bên cạnh ôm trán thở dài, rốt cuộc Lý Lily từ đâu tới đây mà tự tin quá thể, chẳng lẽ không nhìn thấy ánh mắt của Dịch Hồi sao? Dịch Hồi từ đầu đến cuối im lặng không lên tiếng, nhưng không có nghĩa anh ấy không muốn để tâm đến Xuân Hồng, anh ấy rõ ràng là đang cố ý buộc Xuân Hồng nói một chút những gì anh ấy muốn nghe!

Tạ Xuân Hồng trong lòng cũng có chút bất an, cô tin tình cảm Dịch Hồi đối với cô, nhưng lần này cô không xác định được sự tức giận của Dịch Hồi, có thể anh ấy sẽ lựa chọn sự thờ ơ lạnh nhạt.

“Tôi chịu được!”

Lý Lily sững sốt, không thể tin được nhìn người đàn ông bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Dịch Hồi nhìn thật sâu Xuân Hồng, trong mắt trong lòng chỉ phảng phất một bóng hình của cô ấy, khóe miệng không tự chủ được cong lên hình vòng cung.

“Người phụ nữ của tôi, tự tôi chấp nhận!”

Lý Lily tức giận nhìn chằm chằm vào anh: “Dịch Hồi, anh tại sao lại ngu như vậy? Cô ta căn bản không yêu anh, anh lại vì cô ta chịu thiệt thòi, anh ...”

Dịch Hồi khiêu khích nhìn cô ta một cái, thờ ơ mở miệng: “Lily, chúng ta chỉ là bạn bè, có một số việc không phải cô có thể hỏi tới ... Nếu như cô nói năng lỗ mãng với người phụ nữ của tôi một lần nữa, chớ có trách tôi không nể mỗi giao hảo nhiều năm qua.”

Lý Lily cứng người, hồi lâu không biết nói gì cho đúng, cô từ trước tới nay dám yêu dám hận, khi đã muốn thì sẽ dùng hết mọi biện pháp để đoạt lấy, cho dù thất bại cũng chưa bao giờ hối tiếc, bởi vì cô biết mình cũng đã dốc toàn tâm. Nhưng lần này, lần đầu tiên cô bị cảm giác không cam lòng và oán hận mãnh liệt, bởi vì đối thủ của cô cái gì cũng không làm mà cũng giành chiến thắng vinh quang.

Trên mặt Lý Lily thoáng qua một tia bi thương tột cùng rồi nhanh chóng tan đi, cũng rất mau lấy lại vẻ cao ngạo đứng thẳng lưng, liếc nhìn Tạ Xuân Hồng: “Hừ, đừng tưởng rằng bây giờ cô có thể thắng, rồi vĩnh viễn không bao giờ chịu thua, cô cứ chờ xem!”

Kết thúc cuộc đối thoại, Lý Lily một tay nâng váy, nhấn mạnh giày cao gót lướt qua mặt mọi người.

Phương Tình xem say sưa vở kịch hay, vào lúc này đột nhiên bùng tình, kéo Lục Hân cười cười nói: “A, tối nay trăng sáng thật, chúng tôi không quấy rầy nữa, ha ha, ha ha ... Anh họ, chị dâu, hai người cứ từ từ tâm sự ...”

Vừa nói vừa đi thật nhanh, Lục Hân nghe lời theo sát cô, trong chốc lát chỉ còn lại Dịch Hồi và Tạ Xuân Hồng nhìn nhau.

Không khí đột nhiên có chút kỳ lạ, Tạ Xuân Hồng liếc mắt ho khan một tiếng nói: “Dịch Hồi ... Cái đó, chúng ta không phải cản trở về sao?”

Dịch Hồi lạnh lẽo nhìn cô càng lúc càng cúi thấp đầu, liền đi trước đến bãi đậu xe.

Tạ Xuân Hồng rất tự giác đi theo sau anh, tự biết có lỗi, cho nên không nói một lời ngồi lên vị trí bên cạnh tài xế, lúc này mới cảm nhận được cảm giác an toàn, vừa quay đầu lại, một bóng đen lớn liền bao trùm xuống.

Tạ Xuân Hồng mắt tròn to thét lên một tiếng kinh hãi, Dịch Hồi áp đảo hôn xuống môi cô.

Trong nháy mắt trong xe tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề.

Một bàn tay của Dịch Hồi ôm gáy cô, gât gao ôm cô, đầu lưỡi có lực mãnh mẽ hung hăng quét qua từng tác trong khoang miệng cô, mỗi nơi đi qua đều để lại một phần đau rát.

Tạ Xuân Hồng biết anh đang phát tiết cơn thịnh nộ, chỉ đành phải ngoan ngoãn há to miệng chịu đựng sự trừng phạt của anh, mặc cho anh lôi kéo đầu lưỡi cô có sức hút, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn môi cô.

Dịch Hồi mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhu mì gần trong gang tấc, hàng mi như phóng đại, lông mi thật dài run lên nhìn anh trĩu mến, hai gò má ửng hồng càng làm cho lòng người không thể nào kiềm chế được.

Dịch Hồi đột nhiên hôn cô điên cuồng, muốn đem cô nhai nuốt ăn vào bụng, sức mạnh của anh muốn phát tiết hết ra ngoài, cũng làm cho Xuân Hồng bắt đầu sợ hãi trong lòng.

Dịch Hồi đột nhiên dùng một chút lực, nặng nề cắn, mùi máu tươi trong nháy mắt tràn ngập giữa răng môi hai người.

“Á...” Tạ Xuân Hồng đau đến chảy nước mắt, dùng sức đẩy người đàn ông trên người mình ra, sờ sờ vết thương trên môi, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

“Tại sao anh cắn em? Đã vậy còn dùng sức, muốn cắn nát ...”

Dịch Hồi tà ác liếm liếm chất lỏng màu đỏ hồng, là máu, nở nụ cười.

“Cái này là tròng phật, xem lần sau em còn dám từ bên cạnh anh chạy đi mất không!”

Tạ Xuân Hồng buồn bực che đôi môi đỏ mọng đang tê Ddại, sớm biết vậy cô nên báo cho anh biết trước một tiếng, cũng ngờ gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Tròng mắt Dịch Hồi dần sâu hơn, chậm rãi đưa bàn tay phải ra, ngón trỏ di chuyển trên môi cô mập mờ treu chọc: “Em đang dụ dỗ anh sao? Ở đây không đông lắm, nếu em muốn thì không phải là không thể được ...”

Tạ Xuân Hồng đẩy tay anh ra, liếc anh một cái nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khởi động, xe!”

Buổi tối nằm trên giường, Tạ Xuân Hồng khoan khoái thờ dài, cô cảm giác càng ngày mình càng không thể rời xa khuôn ngực của Dịch Hồi, hai ngày nay mệt mỏi như vậy, không có anh bên cạnh, rõ ràng là ngủ không được.

Dịch Hồi ôm cô thật chặt, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nghe thấy cô thờ dài liền hỏi: “Sao thế?”

Tạ Xuân Hồng lúc này mới nhớ tới chuyện tính sổ với anh, lạnh lùng nhích người lui ra, nhìn anh nói: “Chuyện với Lý Lily là như thế nào? Cô ta sao lại cùng với anh đi dự tiệc chiêu đãi?”

Dịch Hồi vuốt tóc cô, hơi uất ức nói: “Ai bảo em chạy mất, anh vừa đúng lúc không có bạn gái ...”

“Cho nên anh cứ để mặc cô ta dính sát vào anh? Đã vậy còn thân mật khoát tay khoát chân?”

Giọng nói đậm đặc mùi ghen tuông làm cho tâm tình Dịch Hồi thật tốt, ôm cánh tay cô chặt hơn: “Ồ, em ghen à? Yên tâm, cô ta cái gì cũng không đạt được.”

Tạ Xuân Hồng cười lạnh: “Ai nói em ghen? Cùng lắm là em chỉ tức giận thôi! Dịch Hồi, anh cũng hèn nhát quá mà, bạn gái mình bị người khác chỉ vào mũi mắng ngay trước mặt, còn im lặng đứng một bên, một câu cũng không nói, anh thật là giỏi!”

Tiếng cười trầm thấp phát ra từ ngực anh, Dịch Hồi nheo mắt cô, cứng chiu nhìn cô: “Cái túi tức giận bé nhỏ, anh không phải là đã nói đỡ giúp em sao? Còn cô ta đã tức giận bỏ đi, dù Lily là bạn tốt của anh nhiều năm ...”

Tạ Xuân Hồng dùng sức cầu anh một cái, tức giận nói: “Không được gọi cô ta là ‘Lily’! Đúng rồi, cô ta là thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ của anh, anh không giúp cô ta thì giúp ai!”

Dịch Hồi vỗ vỗ sau lưng cô: “Cô ta so với em, căn bản cái gì cũng không bằng!”

Trong ánh mắt Dịch Hồi chợt thoáng qua một tia âm đạm, sau đó cười lên nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, anh có em là đủ rồi, sẽ không treu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài! Còn nữa ... Hôm nay em nói muốn cùng với anh, là thật sao?”

Tạ Xuân Hồng ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn anh nghiêm túc nói: “Dịch Hồi, em thật sự là muốn sống cùng anh, em không phải vì bị Lý Lily đã kích mới cố ý nói ra những lời như vậy.”

Dịch Hồi gật đầu một cái: “Anh tin em, anh cùng lắm là ... Cho tới nay đều là do anh cưỡng ép em, ép em làm bạn gái anh, ép em ở cùng một chỗ với anh ... Anh cùng lắm chỉ có một chút không xác định, không xác định em có phải cam tâm tình nguyện hay ...”

Tạ Xuân Hồng đưa tay ôm lấy eo anh, buồn buồn nói: “Em xin lỗi, Dịch Hồi ...”

“Không cần nói xin lỗi với anh.” Dịch Hồi hôn lên tóc cô, “Chỉ cần em cho anh biết, em thật lòng muốn cùng với anh là được rồi.”

Tạ Xuân Hồng vui trong ngực của anh, trong lòng thờ dài thật sâu, cô làm sao không hiểu ý của Dịch Hồi? Dịch Hồi chưa bao giờ là loại đàn ông dính dáng với loại phụ nữ như cô ta, cho nên anh ngầm cho phép Lý Lily không phải là muốn nhìn thấy cô ghen tuông hay sao. Cô biết sau khi trở về phải đối mặt với sự tức giận của Dịch Hồi, không tránh được sẽ cãi vã, Lý Lily lại vừa đúng cho cô cơ hội giảm xóc. Nếu anh muốn nhìn cô ghen, cô cũng không ngần ngại theo nước theo mưa giúp anh đạt được mục đích, cũng còn tốt hơn là hai người phải cãi nhau.

Dịch Hồi là người đàn ông kiêu ngạo, mà phải thỏa hiệp như vậy, hèn mọn muốn dùng cách này để chứng minh tình cảm của cô đối với anh, thậm chí không tiếc cùng bạn tốt nhiều năm tranh cãi, chỉ vì muốn biết lòng cô để an tâm.

Trong lòng Tạ Xuân Hồng đột nhiên dấy lên cảm giác đau lòng, loại cảm giác này lại khác với cảm giác khi cô nhìn thấy lúc Đường Sơ đau khổ bất an. Cô lần đầu tiên vì tình cảm của một người đàn ông mà đau lòng ... Cô có tài cán gì, có thể gặp được một mối tình thâm thiết như của Dịch Hồi.

Dịch Hồi hài lòng ôm lấy cô, lầm bầm nói: “Thật tốt, Xuân Hồng, em có thể lo lắng cho anh, anh rất vui.”

Lỗ mũi Tạ Xuân Hồng có chút ê ẩm, “Ừ” một tiếng, vui sâu trong ngực anh, giọng nói nhàn nhạt: “Ngủ đi, em mệt quá ...”

Đêm khuya thanh vắng, Dịch Hồi nghe tiếng thờ đều đều trong ngực mình, khẽ mỉm cười, nụ cười có phần khổ sở, nhìn qua thấy như bất đắc dĩ.

Tạ Xuân Hồng rất thông minh, anh làm sao lại không biết trong lòng cô nghĩ gì? Biết rõ Xuân Hồng nửa đùa nửa thật cùng Lý Lily diễn cho anh coi, anh

lại vui vẻ chịu đựng lừa mình dối người, nguyên tin tưởng những gì cô nói là thật, mà không phải là trấn an con giận của anh, để cho anh không tiếp tục truy cứu cô một lần nữa vì Đường Sơ mà bỏ mặt anh ...

Anh cực kỳ sợ cô xa cách một lần nữa, không muốn sự cố gắng bao nhiêu lâu nay đều uổng phí, nếu cô đã dốc lòng muốn tránh nặng tìm nhẹ, anh cũng có thể phối hợp cùng cô, tiếp tục bao dung cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 34: Tốt hơn là thương lấy người trước mắt.

Khí trời càng ngày càng nóng, bất thành linh toàn bộ mùi vị của mùa hè bao phủ cả bốn phương, ánh mặt trời hào phóng nướng cả một vùng đất, làm cho loại người nóng cũng sợ lạnh cũng sợ như Tạ Xuân Hồng khốn khổ không thể tả.

Tạ Xuân Hồng một mối đến cả tinh thần cũng không có, không dám ngồi máy điều hòa lâu, lại sợ hơi nóng, vì vậy càng ngày càng lười ra khỏi cửa.

Dịch Hồi đối với loại thể chất như cô thì chút biện pháp nào cũng không có, khi anh tỉ mỉ chăm sóc, Tạ Xuân Hồng mới từ từ khá hơn, ít nhất là đến kỳ sinh lý không còn đau đến chết đi sống lại, tay chân cũng không còn lạnh băng từ sáng đến tối. Bất đắc dĩ Tạ Xuân Hồng giống như không hiểu được cách tự chăm sóc bản thân, nếu Dịch Hồi không chú ý, cô lại trở về với trạng thái trước đây, ăn uống lung tung, làm việc và nghỉ ngơi rối loạn. Xuân Hồng không xem trọng sức khỏe của mình làm cho Dịch Hồi thật sự đau đầu.

Dịch Hồi nhìn cô nhắm nghiền mắt ngồi trên giường không muốn dậy, không khỏi bất đắc dĩ cúi xuống. Hôn cô một cái nói: “Nếu không thì em tiếp tục ngủ đi, hôm nay cũng đừng đi đến công ty nữa.”

Tạ Xuân Hồng nghe vậy cuối cùng cũng mở mắt ra: “Không được, em phải đi làm để lãnh lương, bỏ bê công việc cuối tháng lại bị trừ lương.”

Dịch Hồi không biết nên khóc hay nên cười nhìn đáng vẻ tính toán của cô, néo néo vào má cô nói: “Anh chấp nhận cho em nghỉ phép vẫn nhận lương được không?” d

“Thật sao?” Tạ Xuân Hồng do dự hỏi anh, “Không phải anh từ trước đến giờ đều thiết diện vô tư sao? Em cũng không muốn bản thân bị chỉ trích là hồng nhan họa thủy!”

“Yên tâm, anh nói em có nhiệm vụ đặc biệt ở bên ngoài.”

Tạ Xuân Hồng hài lòng mỉm cười, nằm xuống nhắm mắt lại nói: “Vậy em ngủ tiếp đây...”

Dịch Hồi đứng dậy thay xong quần áo, trước khi đi không quên dặn dò cô nhớ ăn sáng.

Tạ Xuân Hồng ngủ đủ giấc, sau khi dậy thì cảm thấy tinh thần thật là tốt, lấy cháo nóng Dịch Hồi để hâm trong nồi cơm điện ra ăn sạch sẽ, ở trong phòng nằm chán lác lác nửa ngày mà không biết làm gì để giết thời gian.

Khó có dịp không cần phải đi làm, Tạ Xuân Hồng nhớ tới Cố Mạch mới đây vừa bỏ một tiền đáng kể ra mở một hiệu sách, mặc dù có chút thua lỗ, nhưng so với hai người bạn kia sau khi kết hôn liền toàn tâm toàn ý trở thành bà nội trợ, thì Cố Mạch được coi là người có chí tiến thủ nhất.

Xuân Hồng gọi xe đi đến nhà sách, nhà sách nằm gần trường đại học của thành phố, cho nên khách hàng phần lớn là sinh viên. Cửa hàng có kích thước không lớn, trang hoàng theo phong cách cổ xưa đơn giản, một chiếc bàn gỗ màu hồng dựng sát cửa sổ lớn từ trên trần xuống dưới nền sáng choang, đi vào phía trong một chút là mấy dãy kệ có gắn bảng phân loại sách.

Cố Mạch đang cầm một chén trà ngồi ở một góc, trước mặt đặt một quyển sách, nhìn qua đã biết cô ấy đang hết sức hứng thú.

“Bây giờ cậu thật đúng là nhàn nhả!” Tạ Xuân Hồng ngồi xuống đối diện cô ấy, cười trêu ghẹo.

Cố Mạch thờ ơ liếc cô một cái, xoay mặt nhìn một cô gái nhỏ nói: “Lấy thêm một chén trà nữa nhé.”

Tạ Xuân Hồng nhìn xung quanh một chút, không nhìn được tám tấc khen ngợi: “Cửa hàng này quả thật không tệ, nhưng làm thế nào mà cậu lại tuyển mấy em sinh viên đại học non nớt làm nhân viên vậy?”

Cố Mạch khinh thường nhìn cô một cái, không chút để ý nói: “Sinh viên đại học thì mức lương mới rẻ, non nớt mới phải cố gắng làm.”

Tạ Xuân Hồng nhìn sắc mặt không thay đổi nói chuyện đó với đáng vẻ đương nhiên, thì vụn phần kinh bị loại sắc mặt tư bản chuyên đi hút máu chèn ép người làm công ăn lương.

“Đúng rồi, cậu hôm nay không đi làm sao, sao có thể rảnh rỗi đến đây thăm mình vậy?”

Tạ Xuân Hồng nhú mảy, làm bộ bất đắc dĩ buông tay nói: “Cũng không có cách nào khác, ông chủ cho nghỉ!”

Cố Mạch cười như không cười nhìn cô: “Ông chủ? Chẳng phải là chồng sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, giờ không phải là lễ tết gì cả, anh ấy cho nghỉ chính là nghỉ kết hôn và nghỉ sanh sao?”

Sắc mặt Tạ Xuân Hồng khê hồng lên, thẹn quá thành giận mắng: “Nói lung tung gì đấy? Xem cậu đấy, kết hôn đã bao lâu rồi mà còn chưa muốn có con sao?”

Ánh mắt Cố Mạch trở nên buồn bã, bụng chén trà lên che dấu tâm trạng, miễn cưỡng cười nói: “Cái gì mà lâu rồi, mình mới kết hôn chưa được một năm mà!”

Tạ Xuân Hồng nhìn sắc mặt cô thấy có vẻ gì không đúng, trong bụng khả nghi: “Ban đầu Phương Tinh và cậu cùng đám cưới, một người đám cưới chạy bầu, sau khi trở về thì có bảo bối ... Còn cậu, chẳng lẽ là anh Hạ không được sao?”

Cố Mạch tối mặt, nhìn chằm chằm cô tức giận nói: “Cậu mới là không được!”

Tạ Xuân Hồng sờ sờ mũi nhỏ giọng lầm bầm: “Mình là nữ, cấu tạo cơ thể do trời sinh đã không quyết định được chuyện đó ...”

Cố Mạch im lặng thời dài, không đề ý đến cô nữa.

Tạ Xuân Hồng buồn chán ngẩn người nhìn ra cửa sổ, rốt cục đã chọc cho Cố Mạch không thể nhịn được nữa, đề quyền sách xuống bất đắc dĩ mở miệng: “Mình mở tiệm sách này chính là để làm cho chính mình bận rộn, cũng là để có một nơi yên tĩnh thanh nhàn, hết lần này đến lần khác các cậu đều không để cho mình được yên. Nơi này của mình là tiệm sách, không phải là phòng khám, cũng không phải là trung tâm tư vấn tình cảm ... Tốt lắm, cậu có chuyện gì thì cứ nói đi, chớ bày ra bộ điệu muốn chết không muốn sống đó với mình, không những làm cho mình thấy hoang, còn dọa đến nhân viên non nớt và khách hàng của mình nữa!”

Tạ Xuân Hồng cười hai tiếng, mạnh miệng nói: “Mình rất tốt, làm gì có tâm sự mà nói ...”

Cố Mạch lặng lẽ nhìn cô chằm chú.

Xuân Hồng thấy cặp mắt Cố Mạch như nhìn xuyên thấu cô, cảm thấy không còn chỗ nào để lẩn trốn, thờ dài một tiếng nói: “Cũng không có gì, mình chỉ buồn bực chút thôi.”

Cố Mạch hiểu rõ gât đầu một cái: “Dịch Hồi sao?”

Tạ Xuân Hồng mặt mảy u ê nhìn về phía cô: “Anh ấy không sao, chính là trong khoảng thời gian này đột nhiên trở nên rất kỳ lạ ...”

Tạ Xuân Hồng không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả, từ lần trước cô từ thị trấn nhỏ trở về, cảm giác giữa hai người trở nên vô cùng hoàn hảo, giống như rất cận thận duy trì thăng bằng, luôn lo sợ sự yên ả này bị đánh vỡ.

Đặc biệt là Dịch Hồi, đột nhiên không còn ngang tàng cố chấp nữa, luôn dùng một ánh mắt bất an dò xét nhìn cô, mặc dù càng lúc càng dịu dàng thân mật, Tạ Xuân Hồng chẳng biết tại sao lại nhớ đến những ngày hai người cãi nhau. Khi đó Dịch Hồi đối mặt với cô rất không phân biệt phải trái mà bùng nổi om sòm, cuối cùng lại theo cô vuốt ve xoa dịu, cứng chịu và bao dung cô. Còn bây giờ ... Dịch Hồi căn bản là hoàn toàn nhân nhượng cô, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để cãi vã.

Hai người chung sống, gây gổ hàng ngày là không bình thường, nhưng một chút tranh chấp cũng không có là rất không bình thường. Loại không khí đè nén làm cho Tạ Xuân Hồng cảm thấy ngột ngạt và bất an.

Xuân Hồng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ là Lý Lily đang âm thầm giờ trò?”

Cố Mạch phì cười nói: “Mình biết Lý Lily là một nữ quân nhân, mặc dù tính khí thích cật mạnh không chịu thua thiệt, nhưng cô ta từ trước đến giờ quang minh chính đại vô tư thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không ra tay sau lưng.”

Tạ Xuân Hồng càng thêm hoang mang: “Vậy thì rốt cuộc là vì sao?”

Kỳ thực Cố Mạch không chịu nổi cô ngốc này, cô ấy có thể miêu tả linh hoạt rõ ràng từng mẩu nhỏ, cô ấy rõ ràng không muốn đối mặt với tình trạng này.

“Cậu không hiểu thật hay giả bộ không hiểu? Dịch Hồi quả đúng là con heo ngu ngốc mới để ý coi trọng cậu! Đường Sơ có thể nào cũng không liên quan đến cậu, cậu có thể vì một người đàn ông đã có vợ mà lãng phí nhiều năm như vậy sao?” Không biết Cố Mạch nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên trở nên có chút quyết liệt, tức giận chỉ trích cô, “Mọi người tự làm khổ mình trong tình yêu, cũng đều thích bị coi thường! Cố chấp trợ giúp mà không nhìn ra người có có muốn đề ý đến cậu hay không, vô duyên vô cớ lặp đi lặp lại như vậy, tại sao lại tự làm khổ mình kia chứ? Từ lâu nay cậu chính là người như vậy, người yêu cậu ở gần trong gan tấc, đối với cậu hết lòng hết dạ, có thể nhường nhịn cậu, ôn nhu dịu dàng lo lắng chăm sóc lại là một người khác. Cậu làm cho anh ấy khổ sở làm cho anh ấy rơi lệ, cậu chỉ nhận lấy mà không muốn đáp trả, cậu chỉ không muốn phụ tình cảm của chính mình nhưng không nghĩ như vậy có lỗi với người khác hay không! Mình nói cho cậu biết, đây căn bản không phải là tình yêu, đừng ở đó cho mình là vĩ đại trong tình yêu, cậu cũng chỉ là con người với những thói hư tật xấu, cái không đạt được thường là cái quý nhất, dễ dàng có được thường không biết quý trọng!”

Bình thường Cổ Tiểu Mạch luôn giữ được sự tỉnh táo, rất ít khi tâm trạng bị kích động, chứ nói gì đến nói năng thô bạo! Nếu muốn mắng người cũng sẽ không lộ bất cứ từ ngữ nào thô tục.

Tạ Xuân Hồng bị cô liên tục mắng mỏ day dứt phải trợn mắt há hốc, không thể tin được nhìn chăm chăm cô.

Lúc này Cổ Mạch mới nhận ra rằng phản ứng của mình có hơi quá, trong bụng ngượng ngùng, trên mặt cổ trắng tỉnh, trong mắt phản phát tia nhìn không tự nhiên.

Tạ Xuân Hồng trầm mặc nhìn cô hỏi: “Cậu cùng Hạ Khải Minh thế nào?”

Cổ Mạch lạnh lùng hỏi ngược lại: “Chúng mình có thể thế nào?”

Tạ Xuân Hồng cau mày nói: “Tiểu Mạch, mình cũng có thể đem tâm sự nói cho cậu biết, cậu có chuyện gì sao không thể nói cho mình biết chứ?”

Cổ Mạch rốt cục cũng chịu không nổi, trên mặt dày đặt sự mệt mỏi: “Thật ra cũng không có gì, mình và anh ấy ... Vốn chính là vợ chồng hữu danh vô thực, lúc mới kết hôn đã thỏa thuận như vậy rồi.”

Tạ Xuân Hồng kinh ngạc: “Tại sao có thể như vậy được?”

“Người anh ấy yêu không phải là mình.” Một câu đã nói hết tất cả bất đắc dĩ cùng không cam tâm, Cổ Mạch không muốn nhiều lời, khoát tay áo một cái ý bảo cô không sao, “Yên tâm, mình biết mình đang làm gì ... Xuân Hồng, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng người bên cạnh chúng ta vẫn luôn giống như cách nhau một tầng, phải nói bất luận ai cùng với cậu đều giống như cách một tầng. Cậu giống như chưa bao giờ biết mình muốn cái gì, luôn không ngừng tìm kiếm ... Nhưng có lúc, hạnh phúc đang ở ngay trước mắt, cũng rất có thể bị cậu bỏ quên. Cho nên, đừng để tương lai mình phải hối hận, hãy quý trọng người trước mặt đi!”

Tạ Xuân Hồng cười khổ, cô làm sao không biết mình lúc nào cũng không có cách nào tháo sự phòng bị xuống! Cho dù là đối mặt với người bạn gái thân thiết nhất, cũng giống như không làm cái nào mà toàn tâm toàn ý trải lòng được ... Không phải cô không tin tưởng các cô ấy, chẳng qua là thói quen cách ly bản thân với thế giới bên ngoài, quá mức chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không chia sẻ mà đem toàn bộ chuyện của mình bỏ trong lòng, khó kiếm được bạn tốt, cô cũng chỉ biết yên lặng quan tâm, thỉnh thoảng cũng phảng phất lánh xa các cô ấy chút ít.

Qua nhiều năm như vậy, cô cũng là một người có thói quen lúc khổ sở nhất thường một mình gánh chịu, lúc đau lòng thường trốn một mình ngồi liếm láp vết thương, cô biết đó là con đường không dễ dàng đi qua, tất cả đều phải tự mình gánh vác, cảm giác cô đơn tịch mịch khó chịu nhất trên đời ... Nhưng cô đã sớm quen như vậy, thói quen chỉ dựa vào bản thân mình. Lúc còn rất nhỏ, cô hiểu trên đời này không thể quá lệ thuộc vào bất cứ ai, cho dù là cái bóng của mình đi chăng nữa thì cũng có lúc sẽ rời bỏ mình.

Thời khắc này, cô đột nhiên vô cùng nhớ Dịch Hồi. Thói quen dùng thái độ xa cách che dấu tất cả tâm trạng của mình, người khác sẽ vì cô như vậy mà mất dần đi sự kiên nhẫn, lựa chọn dần dần rời xa cô. Chỉ có Dịch Hồi, cứ như thế mà không hề rời đi, liều mạng gạt bỏ sự xa cách ngăn dậm của cô, cố ý đi vào thế giới của cô, vững vàng khóa cô lại.

“Mặc dù không còn cách nào đối diện với trái tim, cũng đừng nên đối xử với người thích mình tàn nhẫn như vậy.” Cổ Mạch nhàn nhạt nói với cô, “Tình yêu không phải là cuốn sách hay bộ phim, đừng đợi đến khúc cuối chia xa người ấy mới hối hận lúc trước đã không quý trọng người ấy, đến lúc đó ... Cậu muốn trở lại, sợ rằng sẽ rất khó khăn.”

Tạ Xuân Hồng sùng sốt hồi lâu, mới đột nhiên cười lên: “Mình hiểu, cùng lắm hiểu là một chuyện, nhưng làm được hay không lại là chuyện khác.”

Cổ Mạch nhíu mày một cái, còn chưa kịp tiếp tục khuyên cô, liền nghe Xuân Hồng nói: “Nhưng mà, mình sẽ không để bản thân tiếp tục như vậy ... Cuộc sống luôn luôn tiếp diễn, mình sẽ không để một việc không có kết quả mà bất chấp tất cả.”

Cổ Mạch thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười: “Cậu hiểu được như vậy là tốt ... Bây giờ chưa đến giữa trưa, hoặc giả cậu có nghĩ rằng sẽ ăn trưa cùng người nào đó không?”

Tạ Xuân cười gật đầu một cái: “Trong tiệm của cậu có gì ngon để ăn không?”

Cổ Mạch tức giận liếc cô một cái: “Tiệm của mình là tiệm sách, không phải là quán ăn!”

Mặc dù nói thế, nhưng Cổ Mạch vẫn cứ mặc kệ Tạ Xuân Hồng lôi cô đi mua đồ ăn trưa.

Dịch Hồi họp hành cho tới trưa, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới được thả lỏng một chút thì phát hiện đã đến giờ cơm trưa. Lúc này đã thật sự mệt mỏi, Tạ Xuân Hồng lại không đi làm, một mình ăn cơm chả có ý nghĩa gì, ngay cả tâm trạng xuống lầu ăn cơm anh cũng không có.

Cửa phòng làm việc bị gõ nhẹ, Dịch Hồi ngồi ngay ngắn lại, trong nháy mắt đã thu hồi dáng vẻ mệt mỏi, lại trở thành Dịch tổng uy nghiêm lạnh lùng, trầm giọng nói: “Vào đi.”

“Dịch tổng, không nên quên ăn trưa!”

Dịch Hồi chợt ngừng đầu, không dám tin vào người con gái đang tưng tưng cười đứng trước mặt.

“Sao em lại tới đây?”

Tạ Xuân Hồng giờ túi thức ăn lên, mỉm cười thanh tú nói: “Em mang bữa trưa tình yêu đến!”

Trong mắt Dịch Hồi niềm vui mừng như muốn tràn cả ra ngoài, đứng lên nhận lấy túi thức ăn trong tay cô tùy tiện đặt lên bàn, sau đó ôm khuôn mặt cô, hung hăng hôn lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Lại Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.